

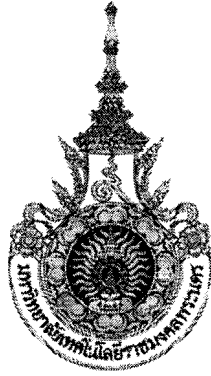
การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ทรงสิริ วิจิรานนท์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินผลประโยชน์

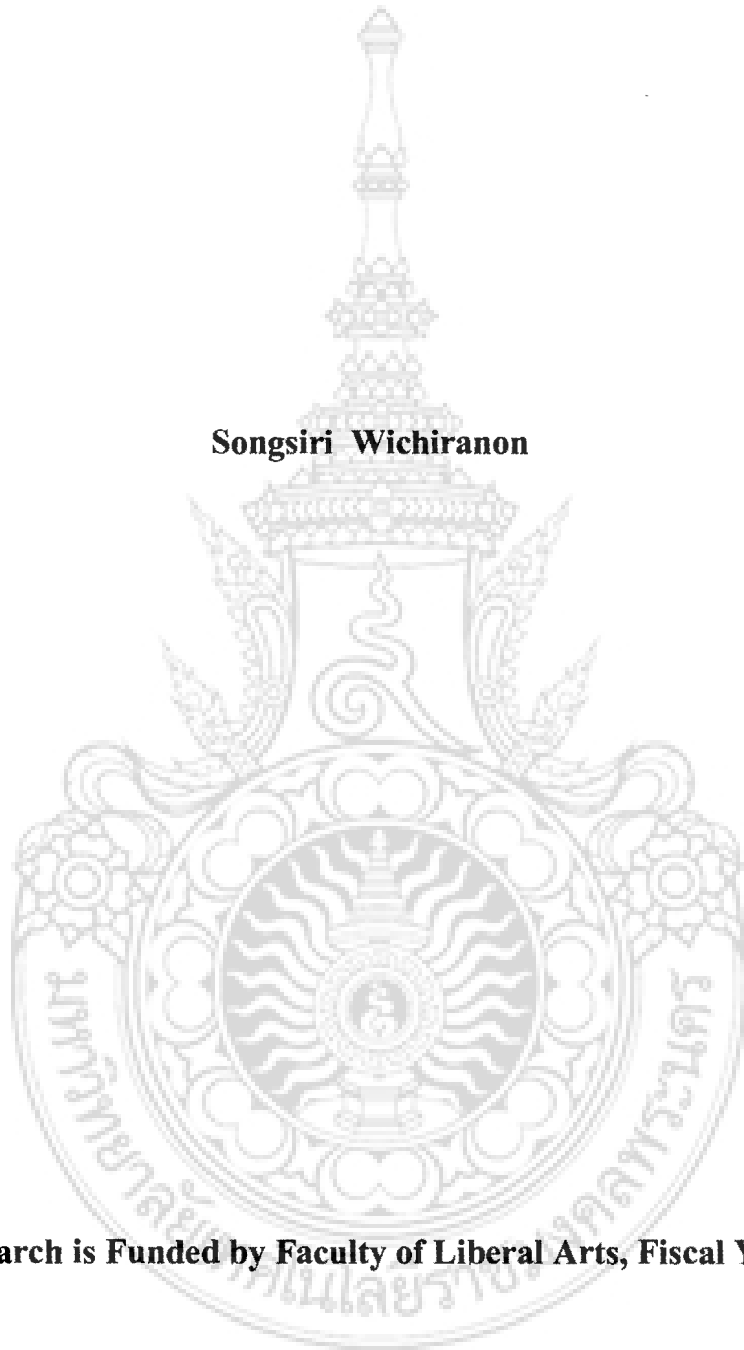
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Lacking the Virtue of Honesty in Students' Learning

Songsiri Wichiranon

This Research is Funded by Faculty of Liberal Arts, Fiscal Year 2008

ชื่อเรื่อง : การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ผู้วิจัย : ทรงสิริ วิจิรานนท์

พศ. : 2551

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ประชากรเป้าหมายคือนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 389 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไค-สแควร์

ผลการศึกษาพบว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง กว่า 1 ใน 3 ศึกษาในชั้นปี 3 และมีเกรดเฉลี่ยสะสม ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.81

2. ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษามีดังนี้ ด้านการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิง นักศึกษาไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม เล็กน้อย ($\bar{x} = 4.47$) ด้านเจตคติที่มีต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน นักศึกษาไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม เล็กน้อย ($\bar{x} = 5.02$) ด้านการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ นักศึกษาไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม เล็กน้อย ($\bar{x} = 4.67$) และด้านความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน นักศึกษาไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม เล็กน้อย ($\bar{x} = 4.63$) ส่วนความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน มีนักศึกษาเพียง 1 ใน 4 (ร้อยละ 24.4) ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดคุณธรรมด้านการสอบ ส่วนการทำแบบฝึกหัดมีนักศึกษาเกือบ 9 ใน 10 (ร้อยละ 87.4) ที่มีการลอก/ให้ลอกแบบฝึกหัด และกว่า 1 ใน 4 (ร้อยละ 28.8) ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดคุณธรรมด้านการทำรายงาน ในขณะที่ด้านการสร้างข้อมูล เกือบ 1 ใน 4 (ร้อยละ 24.5) ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดคุณธรรม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่า ตัวแปรบุคคลได้แก่ชั้นปีและเกรดเฉลี่ยสะสม และตัวแปรการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติที่มีต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

Title : Lacking the Virtue of Honesty in Students' Learning
 Researcher : Songsiri wichiranon
 Year : 2008

ABSTRACT

This research was aimed to study the types of lacking the virtue of honesty in students' learning and the relation between variables of persons and students' characteristics and the types of lacking the virtue of honesty in students' learning. This study was descriptive research. The target subject was 389 students of the Faculty of Liberal Arts. The research instrument was questionnaire survey. Data were analyzed through use of percentile, average, standard deviation, and Chi-square.

The results were as follow :

1. 1/3 of the third year students of the Faculty of Liberal Arts were female. The grade point average (GPA) was 2.81.
2. Types of lacking the virtue of honesty of students' learning in subjective norms, the subjects disagreed at a low level ($\bar{x} = 4.47$). As for attitude toward lacking virtue of honesty in learning, the subjects disagreed at a low level ($\bar{x} = 5.02$). As for the perception of the virtue of honesty control, the subjects disagreed at a low level ($\bar{x} = 4.67$). As for the intention to be dishonest in learning, the students disagreed at a low level ($\bar{x} = 4.63$). A quarter of students (24.4%) has never lacked the virtue of honesty in doing tests. Nine tenths of students (87.4%) copied their class exercises or passed them among friends. A quarter of students (28.8%) has never cheated in doing class reports, and a quarter of students (24.55) has never been in lacking the virtuous state.
3. The study of the relation among variables revealed that there was a significant difference at .01 level between persons variables - years of study and GPA and subjective norms variables - attitude toward lacking the virtue of honesty in learning, perception of the virtue of honesty control, intention of not lacking the virtue and the frequency of behaviors of lacking the virtue.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ครั้งนี้ ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินผลประโยชน์ ประจำปี พ.ศ. 2551 จากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

งานวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือจากคณาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะศิลปศาสตร์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนใน ปีการศึกษา 2551 ขอขอบคุณอาจารย์สุวรรณากล่อมจิตร ที่ช่วยจัดทำบทความคัดย่อภาษาอังกฤษ และขอขอบใจนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ที่เป็นกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือ และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ทุกคนที่ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการศึกษาครั้งนี้จะสามารถใช้เป็นแนวทาง หรือสะท้อนให้ผู้บริหารคณะและอาจารย์ เห็นภาพการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา เพื่อที่จะได้นำไปกำหนดเป็นนโยบาย/โครงการ/กิจกรรม เสริมการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์เพื่อสร้างความตระหนักถึงคุณค่าของคุณธรรมความซื่อสัตย์และคุณธรรมอื่นๆที่นักศึกษาคควรมี ต่อไป

ผู้วิจัย

ตุลาคม 2551

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.6 นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 แนวคิดคุณธรรมความซื่อสัตย์	4
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน	11
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน	21
2.5 ตัวแปรที่ส่งผลต่อความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน	25
2.6 กรอบแนวคิดในการศึกษา	37
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	38
3.1 ประชากรเป้าหมาย	38
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
3.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือ	45
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	45
3.6 การทดสอบสมมติฐาน	45

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	48
4.2 การคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิง	49
4.3 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	51
4.4 การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	54
4.5 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน	56
4.6 ความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	58
4.7 เปรียบเทียบ เพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรม ความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา	60
4.8 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความ ซื่อสัตย์ในการเรียน	66
4.9 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะ การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	68
4.10 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	71
4.11 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะ การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	73
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
5.1 สรุปผลการวิจัย	76
5.2 อภิปรายผล	79
5.3 ข้อเสนอแนะ	81
บรรณานุกรม	82
ภาคผนวก	84
- หนังสือขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม	85
- ตัวอย่างแบบสอบถาม	86

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 จำนวนนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ จำแนกตามสาขาวิชา	38
4.1 เพศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์	48
4.2 ชั้นปีของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์	48
4.3 เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์	49
4.4 การคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์	49
4.5 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบ ของนักศึกษา	51
4.6 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษา	52
4.7 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการโกงรายงานของนักศึกษา	53
4.8 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการรายงานเท็จของนักศึกษา	54
4.9 การรับรู้การควบคุมเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ของนักศึกษา	55
4.10 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา	57
4.11 ความถี่ของการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา	59
4.12 เปรียบเทียบเพศกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ของนักศึกษา	61
4.13 เปรียบเทียบชั้นปีกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ของนักศึกษา	62
4.14 เปรียบเทียบเกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในการเรียนของนักศึกษา	64
4.15 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในการสอบของนักศึกษา	66
4.16 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในการทำแบบฝึกหัด ของนักศึกษา	66
4.17 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในการทำรายงานของนักศึกษา	67
4.18 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในการสร้างข้อมูลของนักศึกษา	67
4.19 เปรียบเทียบการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ในภาพรวมของนักศึกษา	68

ตารางที่	หน้า
4.33 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูล กับลักษณะ การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา	75
4.34 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ภาพรวม กับลักษณะ การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ภาพรวมของนักศึกษา	75

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการพัฒนาประเทศโดยมีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมากกว่า 4 ทศวรรษ โดยดำเนินการพัฒนาความเจริญทางด้านวัตถุเป็นหลักเพราะสามารถวัดได้และเห็นเป็นรูปธรรมที่เด่นชัด ในขณะที่คำนึงถึงการพัฒนาทางจิตใจในสัดส่วนที่น้อยกว่ามาก อีกทั้งเกิดการเลื่อนไหลของวัฒนธรรมตะวันตกเข้าสู่สังคมไทยซึ่งขาดความรู้ที่จะเป็นภูมิคุ้มกันในการกลั่นกรองที่ดีซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบคุณค่า ความเชื่อ พฤติกรรม การดำรงชีวิตของคนไทยให้มีค่านิยมและพฤติกรรมที่เน้นวัตถุนิยมและบริโภคนิยม ให้ความสำคัญกับตัวเองมากกว่าส่วนรวม การให้คุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และการยึดคุณธรรมในวิถีชีวิตเริ่มเสื่อมถอยลงจนมาสู่วิกฤตเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 ทำให้มีความจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการจากการให้ความสำคัญกับวัตถุ จากภาคเศรษฐกิจมาเพิ่มน้ำหนักกับจิตใจ เน้นการพัฒนาคนมากขึ้น

แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดที่สามารถนำมาปรับใช้ให้สอดคล้องกับการพัฒนาคนด้านจิตใจซึ่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ได้นำมาเป็นแนวทางกำหนดบริบทการพัฒนาประเทศที่สำคัญ คือ การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมแห่งศีลธรรมและฐานความรู้ โดยกำหนดกระบวนการทรรศน์ไว้ 3 หลักการคือ พอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี ซึ่งในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนานี้จำเป็นต้องอาศัยความรู้ในหลักวิชาที่มีความรอบคอบระมัดระวัง ขณะเดียวกันต้องสร้างเสริมศีลธรรมในจิตใจของคนในชาติให้มีสำนึกในคุณธรรมมีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริตในหน้าที่และดำเนินชีวิตด้วยความเพียรอันเป็นภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี และเมื่อรัฐบาลได้นำมาเป็นแนวนโยบายในการบริหารในส่วนของนโยบายสังคมได้กำหนดให้ใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐานของกระบวนการการเรียนรู้

คุณธรรมหมายถึงสภาพคุณงามความดีหรือเจตจำนงที่ดีตามหลักศีลธรรม และจริยธรรมเป็นการกระทำหรือความประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่จากปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นหลายปรากฏการณ์ เช่น การจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชันทั่วโลกปี 2549 ประเทศไทยอยู่ในอันดับ 63 จาก 163 ประเทศได้คะแนน 3.6 คะแนนจาก 10 คะแนน (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2549 อ้างใน <http://www.settomorrow.com>) ในขณะที่การจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน ปี 2545 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 64 จาก 120 ประเทศ ซึ่งตกจากอันดับที่ 61 ในปี 2544 และอันดับที่ 60 ในปี 2543 (วีรกร ตรีเศศ, 2545 อ้างในสามารถ กลางบุญเรือง, 2547: บทนำ) และสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่ปลูกฝังคุณธรรมคือ สถาบันการศึกษาเป็นสถาบันที่สำคัญในการปลูกฝังและสร้างเสริมให้คนมีคุณภาพ มีจิตสำนึกที่ดีในการเป็นสมาชิกของสังคม และของประเทศชาติ แต่ในความเป็นจริงที่ตัวนักศึกษายังขาดคุณธรรมที่พึงประสงค์หลายประการ โดยเฉพาะคุณธรรมความซื่อสัตย์สุจริต ที่เป็น

คุณธรรมเป่าประสงค์ของการขับเคลื่อนการพัฒนาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 และเมื่อมาพิจารณาใน ส่วนของสถาบันการศึกษาซึ่งเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของสังคมก็พบว่ามีการ ประพฤติปฏิบัติที่ไม่ซื่อสัตย์อยู่เนืองๆ เช่น การทุจริตในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่ ผ่านมามีข่าวปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ว่ามีนักเรียนทุจริตการสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ ขั้นพื้นฐาน(โอเน็ต)และจับได้จำนวน 6 รายจาก 4 กรณี คือเขียนใส่ยางลบส่งให้กันในวิชาภาษาอังกฤษ ส่งคำตอบผ่านมือถึงจากนักเรียนที่ทำเสร็จก่อนในวิชาภาษาอังกฤษ เปิดมือถือไว้แล้วมีผู้โทรเข้ามาใน วิชาคณิตศาสตร์ และกรณีสุดท้ายใช้นาฬิกามือถือเป็นเครื่องมือทุจริต (ข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 มีนาคม 2551) นอกจากนี้มียังบทความเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ทางการศึกษา (<http://cfsubasa.tirx.com>)ซึ่งผู้เขียนเป็นนักเรียนเหรียญทองโอลิมปิกวิชาการ และได้ไปศึกษาที่ประเทศ สหรัฐอเมริกาในระดับตรี-โท-เอก สารระสำคัญของบทความกล่าวถึงเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้อเมริกาและ ยุโรปเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการศึกษา คือ ความซื่อสัตย์ทางการศึกษา เพราะถ้ามีความ ซื่อสัตย์ในการศึกษา ก็จะส่งผลถึงระดับความรู้ ความเข้าใจของผู้ศึกษาซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องชี้วัดทาง วิชาการได้อย่างดี แต่ประเทศไทยไม่มีการเอาใจจ้งกับเรื่องความซื่อสัตย์มากนักตั้งแต่ระดับประถม ถึงมหาวิทยาลัย มองการทุจริตว่าเป็นสิ่งที่พบเห็นกันได้ทั่วไป โดยมองว่าการลอกข้อสอบกันเป็นเรื่อง **ตลก การลอกการบ้านเป็นเรื่องธรรมดา** แม้แต่วิทยานิพนธ์ก็ยังสามารถหาคนรับจ้างทำให้และจาก บทความนี้มีผู้เข้าไปแสดงความคิดเห็นกันอย่างกว้างขวาง ส่วนใหญ่ยอมรับว่าตัวเองเคยทุจริต ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของสุชาดา กรเพชรปามี(2548) ที่พบว่า ร้อยละ 97 ของนักศึกษารายงานว่า ตน เคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ส่วนใหญ่เป็นการลอกแบบฝึกหัด รองลงมาเป็นการทุจริตใน ห้องสอบ เปลี่ยนแปลงข้อมูลและไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และการศึกษาของบาวเออร์(Bower, 1964 อ้างใน สุชาดา กรเพชรปามี,2548:158) ที่ศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษอเมริกัน ผลการศึกษาพบว่า 3 ใน 4 ของนักศึกษายอมรับว่าเคยกระทำพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครได้กำหนดวิสัยทัศน์ที่จะจัด การศึกษาและพัฒนากำลังคนเพื่อให้เป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรม รู้เท่าทันเทคโนโลยี และดำรงชีวิต อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และในเป้าหมายการดำเนินการข้อที่ 1 ได้ระบุว่าต้องการผลิตนักศึกษามี คุณภาพ มีคุณธรรมนำความรู้ เป็นที่ยอมรับของสังคม(<http://www.larts.rmutp.ac.th/uniinfo.html>) จากวิสัยทัศน์และเป้าหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่าคณะศิลปศาสตร์ให้ความสำคัญกับการผลิตนักศึกษาที่มี คุณธรรมเป็นอันดับต้นๆและคุณธรรมที่นักศึกษาควรมีในการเรียนคือ ความซื่อสัตย์ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอน ในขณะนี้ จึงสนใจที่จะศึกษาหาคำตอบว่าพฤติกรรมและเจตคติที่เกี่ยวกับคุณธรรมความซื่อสัตย์ของ นักศึกษาที่สังกัดคณะศิลปศาสตร์ โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ในการเรียนว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อ นำข้อมูลที่ได้เสนอผู้บริหารเป็นแนวทางในการตัดสินใจกำหนดนโยบาย แผน แนวทางปฏิบัติ สำหรับ สร้างจิตสำนึกและสร้างความตระหนักให้นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรมให้เป็น ไปดังวิสัยทัศน์ของคณะ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ตัวแปรเพศ ชั้นปี และเกรดเฉลี่ยสะสม มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา
2. ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ทุกคน จำนวน 389 คน
2. ตัวแปรในการศึกษาคั้งนี้ประกอบด้วย
 - 2.1 ตัวแปรส่วนบุคคลคือ ตัวแปรเพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยสะสม
 - 2.2 ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
 - 2.3 ตัวแปรเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
 - 2.4 ตัวแปรการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
 - 2.5 ตัวแปรความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
 - 2.6 ตัวแปรลักษณะความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
3. ระยะเวลาในการศึกษา คือ ปีการศึกษา 2551

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา
2. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนซึ่งสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาและหาแนวทางป้องกันต่อไป

1.6 นิยามศัพท์

1. การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษากระทำพฤติกรรมใดๆ ไม่ถูกต้องในด้านความคิด ความรู้สึก ความตั้งใจ หรือการแสดงออกใดๆ ที่ทำให้ตนได้รับประโยชน์ หรือทำประโยชน์ให้ผู้อื่นทางการเรียน
2. การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลมาจากสังคมอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิงที่นักศึกษาคิดว่าสำคัญต่อตัวเองและจงใจให้ทำตามหรือไม่ทำตาม ซึ่งนักศึกษามีการพิจารณาว่าการทำตามหรือไม่ทำตามจะเกิดผลดีต่อตัวนักศึกษามากกว่าเกิดโทษ
3. เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการกระทำที่ไม่ถูกต้องทางการเรียน
4. การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง กระบวนการประมวลและตีความหมายของข้อมูลหรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นความคิด ความเข้าใจของบุคคลต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมขาดคุณธรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน อาจโดยประสบการณ์ ที่ของคนหรือคนอื่น อาจโดยการสังเกต อาจโดยการบอกเล่า ซึ่งเป็นการรับรู้ถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจมีประโยชน์หรือขัดขวางในการกระทำการขาดคุณธรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
5. ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง เจตนาที่จะปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนที่ไม่ถูกต้อง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมแนวคิด เอกสารต่าง ๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจะนำเสนอ ดังนี้

1. แนวคิด คุณธรรมความซื่อสัตย์
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน
5. ตัวแปรที่ส่งผลต่อความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
6. กรอบแนวคิดในการศึกษา

2.1 แนวคิด คุณธรรมความซื่อสัตย์

2.1.1 ความหมายคุณธรรม ได้มีผู้รวบรวมนิยามของ คุณธรรม ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายคุณธรรม ว่า หมายถึง สภาพคุณงามความดี ซึ่ง กิริยา นุญเจือ ได้ขยายความว่า หมายถึง ความดีทุกอย่างรวม ๆ กัน

Webster's News universal Unabridged Dictionary ให้ความหมายคุณธรรม – Virtue ว่า หมายถึง ที่คำว่า virtue จะพบคำอธิบายว่า moral excellence (ความดีเลิศทางศีลธรรม), goodness (ความดี), righteousness (ความถูกต้องชอบธรรม), conformity of one's life and conduct to moral and ethical principles (ความเข้ากันได้ระหว่างชีวิตและความประพฤติกับหลักการทางศีลธรรมและจริยธรรม), a particular moral excellence (ความดีเลิศทางศีลธรรมเฉพาะด้านหนึ่ง) กิริยา นุญเจือ ได้ขยายความว่า เป็นการให้ความหมายจาก กว้างสู่แคบ กล่าวคือ จากความเป็นเลิศในทางดี มาเป็น ความดีเลิศเฉพาะด้าน

สารานุกรมปรัชญา ของ Routledge นิยามว่า คุณธรรม คือ ความพร้อมในนิสัยที่ได้มาโดยการฝึกฝน มีความยืดหยุ่นโดยใช้เหตุผลปฏิบัติ (A modern account is likely to agree with Aristotle that virtues are dispositions of character, acquired by ethical training... It will agree too that virtues are not rigid habits, but are flexible under the application of practical reason.)

เบอร์นาร์ดี วิลเลอร์ (อ้างใน กิริยา นุญเจือ 2550 : 7) ให้นิยาม Virtue ที่อ้างถึง ความประพฤติจนเคยชิน ได้แก่ 1. “นิสัยทำดีในมนุษย์” (a good operative habit in man) 2. “นิสัยทำการตามพลังเหตุผลโดยทำตามกฎของเหตุผล” (an operative habit perfecting rational powers so that they act according to the rule of reason) 3. “นิสัยของมนุษย์ที่ทำให้ผู้มีนิสัยนั้นดีและงานของเขาถือได้ว่าดี” (A human habit that makes its possessor good and his work good.) นอกจากนิยามวิชาการแล้วยังยอมรับนิยามตามความเข้าใจของคนทั่วไป ด้วยว่า ได้แก่ “ความดีเลิศทางศีลธรรมอย่างกว้าง ๆ (general moral excellence) พีเทอร์ แอนจิลิส (อ้างใน

กิริติ บุญเจือ ,2550 : 7) ให้นิยามของ Moral virtues “คุณธรรมทางศีลธรรม (จริยธรรม) เกิดขึ้นจากการปฏิบัติสม่ำเสมอจนเป็นนิสัยของการกระทำ” (Moral virtues are achieved by means of a consistent practice that creates a habit of action.) วิลเลียม ซิล (อ้างใน กิริติ บุญเจือ ,2550 : 7) ให้ความหมายคุณธรรมทางศีลธรรมว่า “คุณธรรมทางศีลธรรม (และจริยธรรม) ต้องมีการพัฒนานิสัยจนรู้จักเลือกทางสายกลางระหว่างสุดขั้วในความประพฤติ” (Moral virtue requires the development of habits leading to the choice of the mean between extremes in conduct) ที่ใช้คำว่า “คุณธรรมทางศีลธรรมก็เพราะคำว่า virtue ในภาษาลาตินแปลว่าความแกร่งกล้า ในภาษาอังกฤษมีใช้ในสำนวน in virtue of ส่วน คำว่า Ethier (ภาษากรีก) กับคำว่า Moral (ภาษาลาติน) มีความหมายเหมือนกันคือ กิจกรรมทางปฏิบัติ (practical aetivity) ซามิน แบลคเบิร์น (อ้างใน กิริติ บุญเจือ ,2550 : 7) นิยาม Virtue ว่า “นิสัยที่ปฏิบัติจนเป็นปกติและเป็นที่ยอมรับแก่ผู้พบเห็น” (A Virtue is a trait of character that is to be admired.) จาก ความหมายคุณธรรมที่ศึกษานิยามไว้ กิริติ บุญเจือสรุปไว้ว่าคุณธรรม (Virtue) เป็นเรื่องของนิสัยที่เกิดจากการฝึกฝนจนเคยชิน หรืออาจกล่าวว่าเป็น การทำดีจนเคยชิน

ส่วนคำว่า ศีลธรรม (Morality) และจริยธรรม (Ethnicity , Ethic ซึ่ง อาจเขียน Ethic , จะเป็นเสมือนชุดของคุณธรรมที่เป็นระบบ คือ เข้าใจเป็นระบบหรือปฏิบัติ เป็นระบบ ภาษาอังกฤษ จะใช้คำใดก็ได้ แต่ในภาษาไทยนิยามใช้คำว่า ศีลธรรม สำหรับระบบความคิดของศาสนา ส่วนจริยธรรม เป็นระบบความคิดอย่างกว้าง ๆ จะเกี่ยวเนื่องกับศาสนาหรือไม่ก็ได้

คุณธรรมสำหรับบัณฑิต

สำหรับคุณธรรมสำหรับบัณฑิต จากรายงานการวิจัยเรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 2546 ได้ข้อค้นพบว่า คุณธรรม จริยธรรมสำหรับบัณฑิตควรประกอบด้วย

1. คุณธรรมจริยธรรมพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 มีวินัย
 - 1.2 มีความรับผิดชอบ
 - 1.3 ซื่อสัตย์
 - 1.4 เสียสละ
 - 1.5 มีวัฒนธรรม
 - 1.6 มีจรรยาบรรณวิชาชีพ
2. คุณธรรมจริยธรรมระดับก้าวหน้า ซึ่งประกอบด้วย
 - 2.1 การเป็นแบบอย่างที่ดี
 - 2.2 เข้าใจผู้อื่น เข้าใจโลก
3. คุณธรรม จริยธรรมเชิงรุก ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการชี้นำและส่งเสริมสังคมให้ตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรม

4. คุณธรรมจริยธรรมเป็นเลิศ ซึ่งประกอบไปด้วย

- 4.1 เป็นผู้อุทิศงานเพื่อส่วนรวม
- 4.2 สละตนเพื่อสังคมท้องถิ่น
- 4.3 สละตนเพื่อสังคมโลก

นอกจากนี้ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541 : 102 – 108) ได้กล่าวถึง คุณธรรม จริยธรรมที่ควรสร้าง / พัฒนาให้เกิดในตัวนิสิต นักศึกษา เพื่อความพร้อมโลกแห่งการแบ่งปัน มี 3 ประการ คือ

1. ความซื่อสัตย์
2. ความรับผิดชอบ คือ ความสามารถบังคับ ควบคุมตนเองให้อยู่ในวินัยได้
3. ความอดทน อุตสาหะ

คณะกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษานอกชั้นเรียน เครือข่ายสถาบันอุดมศึกษาเขตภาคกลาง เพื่อพัฒนาบัณฑิตอุดมชาติไทย ศึกษารูปแบบการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมนิสิตนักศึกษาด้วยกิจกรรมเสริมหลักสูตร ได้สรุปทิศทางการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมสำหรับนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่าควรพัฒนาให้มีคุณธรรมดังนี้

- ความซื่อสัตย์สุจริต
- ความอ่อนน้อมถ่อมตน
- ความรอบคอบ
- การมีวินัยในตนเอง
- คุณธรรม จริยธรรมในการดำเนินชีวิต
- การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
- ความมุ่งมั่น พากเพียร พยายาม (ความอดทน อุตสาหะ)
- จิตใจของความเป็นผู้ใหญ่
- ความรับผิดชอบ
- จิตใจที่คิดถึงประโยชน์ส่วนรวม
- จรรยาบรรณวิชาชีพ

ส่วนจรรยาบรรณของนักเรียน / นักศึกษาควรมีสลักษณะคุณธรรมดังนี้

1. พึงหาโอกาสเรียนรู้ให้เข้าใจวิธีการใช้เหตุผลและขอบเขตของเหตุผล โดยเร็วที่สุดตามระดับของวัย
2. พึงยอมรับทุกอย่างด้วยเหตุผล พึงรับพิจารณาความคิดทุกอย่างที่มีเหตุผลด้วยความเคารพแม้ตนเองจะยังไม่เห็นด้วยกับเหตุผลนั้น
3. พึงเคารพความคิดที่มีเหตุผลของตนเองและของคนอื่นทุกคน ในทางปฏิบัติพึงหาทางประนีประนอมความคิดเห็นต่าง ๆ เพื่อหาทางสายกลางซึ่งทุกฝ่ายจะต้องได้บ้างเสียบ้าง
4. พึงถือว่าการเรียนมิใช่เป็นการกอบโกยหาวิชาได้เปรียบคนอื่นในสังคม แต่การเรียนคือการสร้างบุคลิกภาพ จึงไม่พึงแข่งขันและกีดกันซึ่งกันและกัน

5. ฟังถือว่าชีวิตในสถานศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตจริง ไม่ใช่ชีวิตชั่วคราวในรถโดยสาร
6. ฟังสร้างสังคมในสถานศึกษาให้เป็นสังคมในอุดมการณ์ ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสถานการณ์อยู่เสมอ
7. ฟังมีความสุจริตในการทำการบ้านและในการสอบ
8. ฟังถือว่าเกียรติอยู่เหนือผลประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น
9. ฟังฝึกน้ำใจนักกีฬาในการแข่งขันทุกประเภท
10. นับถือว่าสิทธิจะต้องแลกเปลี่ยนกับหน้าที่และความรับผิดชอบ

1.2.2 ความหมายและขอบข่ายความซื่อสัตย์ ในการศึกษาครั้งนี้ขอกกล่าวถึงความซื่อสัตย์ใน 2 ประเด็น คือ ความหมายและขอบข่ายพฤติกรรมความซื่อสัตย์

1. ความหมายของความซื่อสัตย์

กรรมการวัฒนธรรม (2497:5-6 อ้างใน นุสรา สุรางคพาศิษย์,2546:14) ให้ความหมายของ ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความซื่อตรง ไม่คดโกง ถ้าแสดงออกทางใจจะเป็นน้ำใสใจจริง ไม่มีเจตนาซ่อนไว้นใจ ทางกาย เป็นการทำจริง ไม่ใช่ทำดีเพื่อลวงให้คนอื่นติดกับ ทางวาจา คือ พูดจริง พูดคงเส้นคงวาเป็นที่เชื่อถือและไว้วางใจได้ โดยอธิบายถึงความซื่อสัตย์สุจริตของบุคคล ดังนี้

1) ต้องซื่อตรง ไม่คดโกงหรือหลอกลวงเขากิน ประกอบอาชีพในทางสุจริต สิ่งใดทุจริต ผิดศีลธรรม จะต้องเลิกอย่างเด็ดขาด

2) ต้องซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อมิตรสหาย และต้องมีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ไม่คิดคดทรยศ

3) ต้องซื่อสัตย์ในที่ถูกต้อง โดยเฉพาะทางที่เป็นประโยชน์และดีงามเท่านั้น ถ้าจะเป็นการทำลายประโยชน์ให้เกิดความเสียหายแล้ว ไม่ควรทำอย่างยิ่ง เช่น การซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่คิดทำลายชาติ

4) ต้องรักษาคำพูดของตนให้มีคุณค่าน่าเชื่อถือได้ ให้เป็นคนที่มีวาจาสิทธิ์ พูดว่า จะให้ความช่วยเหลือแก่ใครแล้วจะต้องเป็นไปตามที่พูดไว้เสมอ

ศรีนาค สุริยะ (2512:2546) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หรือความสัตย์ ซื่อตรง เทียงธรรม ยุติธรรม คือ ความจริง ความตรง ความแท้ ความแน่นอน ไม่เป็นความเทียม ความเท็จ และความซื่อตรงนี้หมายเอาความจริงในตัวบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นอัธยาศัยและความประพฤติ

พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (2514:2548-2549) อ้างใน นุสราสุรางคพาศิษย์,2546:14) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ไว้ว่า ซื่อ แปลว่า ไม่คดโกง ซื่อ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Honest ความซื่อ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Honesty ความซื่อสัตย์คือ ไม่คดโกงในความสัมพันธ์กับผู้อื่น สัตย์ ในที่นี้มีความหมายไปในทางจงรักภักดี เช่น ถือน้ำพิพัฒน์สัตยา หรือให้คำสัตย์ ตรงกับ Faithful ซื่อตรงต่อหน้าที่ คือ ไม่คดโกงต่อหน้าที่ และจงรักภักดีต่อหน้าที่ ส่วนความ

ซื่อสัตย์สุจริตนั้นเน้นความหมายที่จิตใจ โจรอาจซื่อสัตย์ต่อโจรได้ แต่โจรไม่ซื่อสัตย์สุจริต เพราะกระทำผิดศีลธรรมไม่เป็นการสุจริต ภาษาอังกฤษใช้ Upright ความซื่อสัตย์สุจริตใช้ Integrity

ทวี บุญเกตุ (2515:55-59 อ้างใน นุสรา สุรางคพาณิชย์,2546:14) ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความจงรักภักดี ความซื่อตรง การประพฤติอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีการหลอกลวง เอาใจเอาเปรียบ ซึ่งบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ มักจะเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง ใจบริสุทธิ์ หนักแน่น รักเกียรติยศชื่อเสียง ไม่เห็นแก่ตัว

ธวมา พรพัฒน์กุล และคนอื่นๆ (2521 : ไม่มีเลขหน้า อ้างใน นุสรา สุรางคพาณิชย์,2546:15-16) ได้รวบรวมความหมายของความซื่อสัตย์และสรุปว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง ลักษณะพฤติกรรม หรือความรู้สึก ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนด ตรงต่อเวลา พูดแต่ความจริง ละอายต่อบาป ไม่เอาเปรียบ ไม่ทุจริต หรือประพฤติมิชอบ มีความรับผิดชอบ ยุติธรรม ไม่หลอกลวง ไม่หาประโยชน์ในทางมิชอบ

สุดใจ ขันทองคำ (2533 : 11 อ้างใน นุสรา สุรางคพาณิชย์,2546:16) ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ว่า หมายถึงการกระทำหรือพฤติกรรมตลอดจนการแสดงความรู้สึกของบุคคลในเรื่อง การพูดความจริง การตรงต่อเวลา การยอมรับผิด การไม่ลักขโมยของผู้อื่นหรือการเอาของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง และการประพฤติปฏิบัติตามข้อตกลง กติกาหรือสัญญาที่ให้ไว้กับตนเองหรือผู้อื่น

กรมวิชาการ (2523 อ้างใน สามารต กลางบุญเรือง, 2547:11-14) ผู้ทรงวุฒิได้ให้ความหมายความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง การประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นสร้าง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา ทั้งทางกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น

พจนานุกรมอังกฤษ-ไทยพุทธศักราช 2544(อ้างใน เขียรชัย เอี่ยมวรเมธ, 2544, : 253) ความไม่ซื่อสัตย์ในภาษาอังกฤษใช้ว่า Dishonesty ซึ่งได้ให้ความหมายดังนี้ ความไม่ซื่อสัตย์ ความไม่ตรงไปตรงมา พฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ หลอกลวง ล่อลวง

2.2.2 ขอบข่ายและพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ในเรื่องคุณธรรมความซื่อสัตย์ได้มีผู้ให้ขอบข่ายและพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ดังนี้

กรมวิชาการ (2523 อ้างใน สามารต กลางบุญเรือง,2547 : 11-12)ระบุว่า มีผู้ทรงวุฒิได้พิจารณาปรับปรุงโดยสร้างของคุณลักษณะของจริยธรรมไทย ในแนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย ได้กำหนดขอบข่ายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไว้ 4 ด้านคือ

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี มีความละอายและเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดจะมีพฤติกรรม

- ไม่สับปลับหลอกลวง
- ไม่คล้อยตามพวกที่ลากหรือชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย
- มั่นคงต่อการกระทำดีของตน
- ไม่คดโกงมีความตั้งใจทำจริง
- ประพฤติตรงตามพูดและคิด

2. ความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่การงาน จะมีพฤติกรรม

- ไม่เอาเวลาทำงานในหน้าที่ไปใช้ทำประโยชน์ส่วนตัว
- ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตัว

3. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล คือ มีความซื่อตรงต่อผู้อื่น ต่อมิตร ต่อหัวหน้างาน ต่อผู้มี

พระคุณ จะมีพฤติกรรม

- ประพฤติตรงไปตรงมา ไม่คิดคดต่อผู้อื่น
- ไม่ชักชวนไปในทางที่เสื่อมเสีย
- ไม่สอพลอเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว
- เตือนสติและแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์
- ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยากลั่นแก้ง

4. ความซื่อสัตย์ต่อคณะ สังคม และประเทศชาติ จะมีพฤติกรรม

- ร่วมมือร่วมใจกันทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว หรือเอาดีเข้าตน
- ไม่ร่วมมือกันทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับของสังคม และหมู่คณะ

ทวิ บุญยเกตุ (2515-56 อ้างใน นุสรา สุรางคพาศิษย์ ,2546:17-18)

1. ความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเองจะมีลักษณะของหิริ-โอตตปปะ คือ ละอายตัวเอง กระดากตัวเอง ไม่กล้าทำในสิ่งที่เชื่อว่าไม่สุจริต แม้ว่าการกระทำนั้นๆ ไม่มีใครรู้เห็นก็ตาม เป็นการกระทำเพื่อให้เป็นไปตามที่ตั้งไว้ หรือทำตามคำพูดโดยไม่เหลวไหล

2. ซื่อสัตย์สุจริตต่องานที่ตนทำ ได้แก่ ความซื่อตรง เทียงธรรม ไม่มีการเอารัคเอาเปรียบ แสวงหาผลประโยชน์ใส่ตนไปในทางที่ไม่ชอบ อันอาจนำความเสียหายมาสู่งานในหน้าที่ หรืออาชีพที่ทำอยู่

3. ความซื่อสัตย์สุจริตต่อเพื่อนฝูง จะเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งของเพื่อนที่ดี เพราะคนที่ทำงานร่วมกันควรจะมี ความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ไม่มีการทรยศ ไม่โกง หรือเอารัคเอาเปรียบ เพื่อน จะต้องมีความรัก ความหวังดี ความสงสาร และความปรารถนาดีต่อกัน

เกษม บุญศรี (อ้างถึงใน ชไมพร มุขโต 2524 :10) ได้กล่าวว่า ความซื่อสัตย์สุจริตในทางพุทธศาสนา นั้นได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์สุจริตทางกาย หมายถึง การไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม และให้ความช่วยเหลือผู้อื่นตามกำลังและ โอกาสเท่าที่จะสามารถทำได้
2. ความซื่อสัตย์สุจริตทางวาจา หมายถึง การพูดความจริงตรงไปตรงมา พูดในสิ่งที่ควรพูด ไม่เพ้อเจ้อ และเป็นคำพูดที่อ่อนหวานน่าฟัง
3. ความซื่อสัตย์สุจริตทางใจ หมายถึง กิจกรรมที่ใช้ใจเป็นสำคัญหรือความคิด เช่น ไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น

ประกาศรี สืออ่าไฟ (2540 อ้างใน สามารถ กลางบุญเรือง, 2549 :13)

ได้จัดประเด็นความซื่อสัตย์ ดังนี้

1. ซื่อตรงต่อเวลา
2. ทำตามคำพูด
3. ไม่หลีกเลียงงานในหน้าที่รับผิดชอบ
4. ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเคร่งครัด
5. ซื่อตรงสุจริตทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น
6. ไม่ลักขโมย ไม่คดโกง ไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวง

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมและความหมายของความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรม รวบรวมได้ดังนี้

ชาอุทัย เรืองขจร (2540: 68) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า เป็นการกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิดและความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า

บุญเกื้อ วัชรเสถียร (2543) ให้ความหมายพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการกระทำหรือการแสดงออกของสัตว์เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งที่มากระตุ้น (Stimulus) ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้หลังจากที่ถูกกระตุ้นมาแล้วระยะหนึ่ง

แทคเคิล (Twaddle, 1981:11) ให้ความหมายพฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิต ปฏิกริยาต่าง ๆ ที่บุคคลแสดงออกทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลทั้งที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ ซึ่งแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม โดยได้รับอิทธิพลมาจากความคาดหวังของคนในครอบครัว สถานการณ์ และประสบการณ์

ประเภทของพฤติกรรม ในทางจิตวิทยาได้มีการจัดแบ่งประเภทของพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น ความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ความเชื่อ ค่านิยม ความตั้งใจ เป็นพฤติกรรมในบุคคลที่สังเกตโดยตรงไม่ได้คือ ไม่สามารถมองเห็นภายนอกแล้วบอกได้ว่าบุคคลดังกล่าวมีความรู้ ความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น หากบุคคลดังกล่าวไม่พูด ไม่เขียน ไม่แสดงออก หรือกระทำออกมาเป็นปฏิกริยาภายนอกให้ผู้อื่นรู้ ดังนั้นหากต้องการจะทราบว่าบุคคลมีปฏิกริยาภายในอย่างไร จำเป็นต้องมีเครื่องมือมาช่วยวัดพฤติกรรมที่อยู่ภายในบุคคล เช่น แบบทดสอบความรู้ แบบวัดความรู้สึก หรือแบบวัดทัศนคติ ซึ่งวิธีการวัดอาจเป็นแบบสำรวจให้บุคคลตอบเอง หรือเป็นการสัมภาษณ์

2. พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาโดยผู้อื่นสามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของบุคคลตั้งแต่ตื่นนอน การแสดงออกทางหน้าตา และกิริยาตามภาวะอารมณ์ที่อยู่ภายใน การแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งปฏิกริยาเหล่านี้สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัด

พฤติกรรมเหล่านี้ จึงสามารถใช้วิธีสังเกตได้โดยตรงอาจใช้แบบสังเกตในการบันทึกพฤติกรรม แต่ในความเป็นจริงพบว่า พฤติกรรมบางอย่างของบุคคลเกิดขึ้นเป็นบางเวลาและบางสถานที่การที่จะไปสังเกตการกระทำดังกล่าวของบุคคลจึงเป็นไปได้ยาก

ส่วนการให้ความหมายของความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนนั้น เป็นการยากที่จะให้ความหมายที่เฉพาะเจาะจง หรือจำกัดขอบเขตที่แน่นอนได้ แต่จากการศึกษาเอกสาร ตำรา และบทความที่เกี่ยวข้อง มีผู้ให้ความหมายในลักษณะพฤติกรรมของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการไว้ ในการศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาจึงขอใช้ในความหมายเดียวกันซึ่งมีความหมายค่อนข้างหลากหลาย ดังนี้

ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ (Academic Dishonesty) หมายถึง การนำบันทึกข้อความที่ไม่ได้รับอนุญาตมาใช้ในการสอบ การลอกแบบคำตอบจากเอกสารของนักเรียนคนอื่น การอนุญาตให้คนอื่นลอกการบ้าน การเอาผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเองและการเขียนแทนผู้อื่น (Bushway & Nash, 1977, p.623)

ในต่างประเทศได้มีการศึกษา เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ได้แก่ การศึกษาบทความเรื่อง The Academic Dishonesty Question ซึ่งสรุปได้ว่า ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการหมายถึง การโกง (Cheating) การขโมยผลงานหรือความคิด (Plagiarism) การสมรู้ร่วมคิด (Collusion) ในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความไม่ถูกต้องทางวิชาการ (The Academic Dishonesty Question, n.d.) มีรายละเอียดดังนี้

1. การ โกง (Cheating) หมายถึง การที่ตนเองไม่มีสิทธิ์ใช้สารสนเทศ หรือการแนะนำที่เกี่ยวกับการศึกษาในการฝึกปฏิบัติงานด้านวิชาการ โดยไม่ถูกต้อง วิธีที่ใช้ในการ โกง ดังเช่น การลอกแบบจากคนอื่น ๆ ระหว่างการสอบ การใช้บันทึกที่เป็นข้อห้ามระหว่างการสอบ การให้บุคคลอื่นทำรายงานให้

2. การขโมยผลงานหรือความคิด (Plagiarism) หมายถึง การนำผลงานวิชาการของบุคคลอื่น อาจเป็นข้อความหรือความคิดมาใช้ประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือปราศจากการอ้างอิงที่ถูกต้อง เช่น การถอดความหรือสรุปข้อความทั้งหมดมาเป็นของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงแหล่งข้อมูล

3. การสมรู้ร่วมคิด (Collusion) หมายถึง ผู้เรียนคนใดก็ตามที่ช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่น ๆ ทั้งที่รู้หรือมีเจตนาที่จะปฏิบัติสิ่งใด ๆ เกี่ยวกับการ โกง หรือการขโมยผลงานที่มีความ โน้มเอียงไปในทางไม่ซื่อสัตย์

ส่วนพาวีลาและแมคคาบี(อ้างในนลินี สุวรรณโชติ,2549:11)ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการจัดได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การ โกง (Cheating) เป็นเจตนาที่จะใช้ประโยชน์ หรือพยายามที่จะใช้ประโยชน์จากเนื้อหาวิชา สารสนเทศที่ตนไม่มีสิทธิ์ หรือช่วยเหลือการเรียนในการปฏิบัติทางวิชาการใด ๆ ก็ตามโดยไม่ถูกต้อง

2. เรื่องที่ก่อกำเนิด (Fabrication) เป็นเจตนาปลอมแปลงสิ่งที่ไม่มีความจริง หรือการสร้างเรื่องโกหกเกี่ยวกับสารสนเทศใด ๆ ก็ตาม หรืออ้างอิงการปฏิบัติทางวิชาการใด ๆ โดยไม่ถูกต้อง

3. ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการทำให้สะดวกขึ้น (Facilitating Academic Dishonesty) เป็นเจตนาหรือการพยายามให้ความช่วยเหลือ หรือรับความช่วยเหลือทั้ง ๆ ที่รู้เป็นการกระทำผิดที่ผิดกฎหมายที่ผิดกฎของทางวิชาการ

4. การขโมยคัดลอกข้อความที่ผู้อื่นเขียนไว้มาเป็นของตนเอง (Plagiarism) เป็นเจตนาหรือพยายามใช้ข้อความ หรือบรรยายโดยใช้คำพูดของคนอื่นมาเป็นของตนเองในการปฏิบัติทางวิชาการใด ๆ ก็ตามโดยไม่ถูกต้อง

ในขณะที่ เกรมเมลส์ (Gremmels, 2004 อ้างใน นลินี สุวรรณโชติ, 2549:11) ได้ให้ความหมายของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการว่า หมายถึง การกระทำของนักศึกษาคนใดก็ตามที่เอามา หรือได้รับผลประโยชน์จากการได้มาโดยไม่ถูกต้องในการดำเนินการทางวิชาการ ซึ่งไม่เข้าใจว่าเป็นการโกง การนำเอาผลงานคนอื่นมาเป็นของตนเอง การขโมย หรือการได้มาเกี่ยวกับการสอบ หรือการไม่ได้รับอนุญาตให้นำส่วนประกอบของเนื้อหาสาระอื่น ๆ เข้าชั้นเรียน การจัดการสารสนเทศทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่ถูกต้องมาใช้ในมหาวิทยาลัย การเปลี่ยนแปลงหรือพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงระดับผลการเรียน หรือสารสนเทศฉบับที่ใด ๆ ของมหาวิทยาลัย การบริการหรือสมัครเข้าช่วยเหลือเกี่ยวกับการเข้าไปแทนที่ระหว่างช่วงเวลาการตรวจให้คะแนน การเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือพฤติกรรมใด ๆ ที่ไม่เหมาะสม

ส่วนพาวิลลา (Pavela, 1978 cited in Eric, Nancy, & Shannon 2003) สรุปว่า พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ประกอบด้วยพฤติกรรมที่แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การโกง (Cheating) เป็นการนำเนื้อหาทางด้านวิชาการที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ มาใช้ประโยชน์ในกิจกรรมทางวิชาการ เช่น การนำไปใช้ในการทำรายงาน นำมาใช้ในการสอบ เป็นต้น
2. การกุเรื่อง (Fabrication) เป็นการสร้างข้อมูลเท็จ การอ้างอิงที่ไม่เป็นจริง
3. การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง (Plagiarism)
4. การช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่น เพื่อให้ยอมรับในความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เช่น อนุญาตให้ผู้เรียนคนอื่นลอกแบบ การให้จดจำข้อคำถามจากการสอบเพื่อบอกคนอื่น ๆ

Poult & McLaughlin 1989; Arent, 1991; Moore, 1998 cited in Eric et al., 2003 (อ้างใน นลินี สุวรรณโชติ, 2549:13) ได้ศึกษาและพบว่าพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการยังมีหลายรูปแบบ อาทิเช่น การโกหก การโกงข้อสอบ การลอกแบบ หรือนำงานของคนอื่นมาใช้ประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาต การเปลี่ยนแปลง หรือ การหลอกล่อมเอกสาร การซื้อรายงาน การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง เจตนาที่จะไม่ทำตามเกณฑ์ การเปลี่ยนแปลงผลของการวิจัย การสร้างแหล่งอ้างอิง

ส่วน ซุตตัน และ ฮูบา (Sutton & Huba, 1995 cited in Eric et al., 2003) ได้รวบรวมพฤติกรรมที่เป็นข้อบ่งชี้ถึงความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ โดยสรุปเป็นเทคนิควิธีดังเช่น การลอกแบบจากนักเรียนคนอื่น หรือการใช้บันทึกที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ในขณะสอบ การขโมยข้อสอบ การใช้ตัวแทนไปสอบแทนในตำแหน่งคนใดคนหนึ่ง การส่งสัญญาณที่เป็นคำตอบ เช่น การใช้สัญญาณมือ การเคาะ การติดต่อกับข้อมูลอย่างลับๆ ก่อนสอบ การใช้เครื่องมือรับวิทยุอิเล็กทรอนิกส์ การใช้อุปกรณ์สื่อสารขนาดเล็กหรือวิธีอื่นๆ ซึ่งเป็นวิธี

ที่สอดคล้องกับวิธีที่ สแตนลิก (Stanlick,2004) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของความ ไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการโดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบดังนี้

1. วิธีที่ใช้ในการ โกง (Methods of Cheating) แบ่งออกเป็น

วิธีที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงดังเช่น การใช้อินเทอร์เน็ต การใช้เครื่องมือรับส่งสัญญาณต่าง ๆ จำนวนเท่า ๆ ซิติ เครื่องช่วยฟัง อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เป็นต้น

วิธีที่ไม่ใช้เทคโนโลยี เช่น การเขียนข้อความลงบนส่วนใด ๆ ของร่างกายการบันทึกข้อความใส่กระดาษแล้วม้วนพับไว้เพื่อใช้ในระหว่างการสอบ การอัดสำเนาจากต้นฉบับเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ การเข้าสอบแทนคนอื่น

2. วิธีที่ใช้ในการนำผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเอง (Methods of Plagiarism) เป็นการนำข้อมูลจากแหล่งข้อมูลมาใช้โดยไม่ได้กระทำการอื่นใดเพื่อเป็นการอ้างอิงต้นฉบับเช่น การนำข้อมูลมาจากอินเทอร์เน็ตเพื่อมาใช้ประโยชน์โดยไม่กระทำการอื่นใด การจ้างผู้อื่นทำการแปลหรือถอดความจากต้นฉบับแล้วนำมาใช้โดยมิได้ดัดแปลง การนำข้อความจากแหล่งต่างๆมาประติดประต่อผสมผสานเพื่อส่งเป็นรายงานโดยไม่มีการอ้างอิง

ฮอปท์แมน (Hauptman, 2002) อธิบายไว้ในนิตินี้ สุวรรณ โชติ, 2549:14) พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่รวบรวม ได้แสดงพฤติกรรมโดยการลอกแบบงานของเพื่อน การซื้อรายงานจากแหล่งการทำเอกสารรายงานหรือจากอินเทอร์เน็ต การลอกข้อมูลจากข้อสอบ จากตำรา การซื้อเฉลยจากแหล่งต่างๆ ที่จัดทำ การสอน การสอบ การจ้างเขียนรายงาน การสร้างข้อมูลผลการทดลองทางเคมี การใช้อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ถูกต้อง เช่น เครื่องคิดเลข โปรแกรมต่างๆ ที่ใช้กับคอมพิวเตอร์

The Academic Dishonesty Question เป็นบทความผ่านเว็บไซต์ที่ศึกษาและให้ข้อสังเกต พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการดังนี้ (The Academic Dishonesty Question, 2004)

1. การ โกง (Cheating) ประกอบด้วยการลอกแบบจากคนอื่น ๆ ระหว่างการสอบ/การใช้คำตอบร่วมกันเพื่อใช้ในการสอบแบบวิธี Take-Home/การใช้บันทึกที่ผิดกติกาหรือข้อห้ามในระหว่างการสอบ การเข้าสอบเพื่อแทนคนอื่น หรือให้คนอื่นสอบแทนตนการอนุญาตให้คนอื่นทำงานที่ได้รับมอบหมายแทนตน

2. การนำผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน (Plagiarism) สำหรับทุกๆข้อมูลใช้อ้างอิงโดยตรงไม่อ้างถึงต้นฉบับ/การถอดความหรือการนำข้อความบางส่วนหรือนำข้อความทั้งหมดมาใช้เป็นข้อความของตน รวมถึงการนำข้อมูลที่เป็นความรู้ร่วมกันของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

จึงอาจสรุปได้ว่า ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ (Academic Dishonesty) หมายถึง การกระทำพฤติกรรมใด ๆ ของผู้เรียนที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับด้านวิชาการ การเรียนทั้งในความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความตั้งใจ หรือการแสดงออกใด ๆ ที่ทำให้ตนได้รับผลประโยชน์ หรือให้ประโยชน์แก่ผู้อื่นทางด้านวิชาการ ด้านการเรียน โดยแบ่งพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. โกงการสอบ หมายถึง การนำบันทึกข้อความที่ไม่ได้รับอนุญาตมาใช้ในการสอบ การลอกแบบคำตอบจากคนอื่น หรือให้คนอื่นลอกคำตอบระหว่างสอบ การส่งสัญญาณหรือใช้วิธีการใด ๆ ต่อกัน เพื่อให้ได้คำตอบระหว่างการสอบ

2. ลอกแบบการบ้าน หมายถึง การทำแบบฝึกหัดโดยใช้วิธีการเลียนแบบจากแบบฝึกหัดของเพื่อน โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือได้รับอนุญาต ให้เพื่อเลียนแบบจากแบบฝึกหัดของตนเอง

3. โกงรายงาน หมายถึง การลอกแบบรายงานของเพื่อน โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือได้รับอนุญาต การให้เพื่อนลอกแบบรายงานของตนเอง นำรายงานของเพื่อนไปเป็นของตนเอง การจ้างเพื่อนทำรายงานหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน ให้ผู้ปกครองทำรายงานให้

4. รายงานเท็จ หมายถึง การสร้างข้อมูลผลการทดลองทางวิทยาศาสตร์เท็จ โดยไม่ได้ทดลองจริง การสร้างข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้งานตามที่ได้รับมอบหมายเป็นไปตามที่ตนต้องการ การเขียนรายงานแทนเพื่อนหรือให้เพื่อนเขียนรายงานแทนตน การปลอมลายเซ็นผู้ปกครอง

นอกจากนี้ สุชาดา กรเพชรปानी (2549) ได้รวบรวมการจัดประเภทของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาในต่างประเทศ ดังนี้

มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น ประเทศสหรัฐอเมริกา นิยามความซื่อสัตย์ทางวิชาการและพฤติกรรมที่ถือว่ามีความผิดไว้ 7 พฤติกรรม คือ

- 1) การทุจริตในการสอบหรือการทำรายงาน เช่น ให้ผู้อื่นทำหรือนำรายงานของผู้อื่นมาส่ง
- 2) การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน
- 3) การสร้างข้อมูลเท็จหรืออ้างอิงเท็จ
- 4) การได้มาซึ่งข้อได้เปรียบที่ไม่ยุติธรรมกับผู้อื่น
- 5) การช่วยเหลือหรือส่งเสริมให้เกิดความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ
- 6) การปลอมแปลงเอกสารของมหาวิทยาลัย
- 7) การเข้าถึงข้อมูลทางวิชาการ หรือทางการบริหารที่ไม่ได้รับอนุญาต

มหาวิทยาลัยโคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ระบุรายการที่ถือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ดังนี้

- 1) การนำผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน รวมถึงการไม่อ้างอิงเจ้าของผลงาน
- 2) การทุจริตในการสอบ เช่น การลอกผู้อื่น หรือให้ผู้อื่นลอกในขณะที่สอบ การนำสมุดบันทึกหรือเอกสารที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ การจดคำตอบเข้าห้องสอบ การเข้าสอบแทนผู้อื่น การให้ผู้อื่นเข้าสอบแทน

มหาวิทยาลัยไอดาโฮ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดประเภทของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 4 ประเภท คือ

- 1) การทุจริต
- 2) การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน
- 3) การร่วมมือกับเพื่อนทำ

4) สร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานผลเป็นเท็จ

มหาวิทยาลัยมิชิแกน ประเทศสหรัฐอเมริกา นิยามความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 3 ประการ ได้แก่

- 1) การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน
- 2) การทุจริต
- 3) การนำผลงานชิ้นเดียวกันส่งหลายวิชา โดยไม่ได้รับอนุญาต

สำหรับพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนในประเทศไทย พบว่ามีการกล่าวถึงอย่างเป็นทางการน้อยมาก ส่วนที่กล่าวถึงจะพบว่า มีระบุไว้ในระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นบางแห่ง และในโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่อยู่ในกำกับของมหาวิทยาลัย เช่น โรงเรียนสาธิต เป็นต้น ส่วนโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา หรือสังกัดหน่วยงานอื่น ยังไม่พบการกล่าวถึงพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรที่ชัดเจน

พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนในระเบียบของมหาวิทยาลัยที่พบจะกล่าวถึงลักษณะการกระทำทุจริตจากการสอบและบทลงโทษ ดังเช่น

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (ม.ป.ป.) ได้ระบุถึงการกระทำทุจริตในการสอบและบทลงโทษว่า การนำเอกสารที่มีข้อความที่เกี่ยวข้องกับการสอบเข้าไปใช้ในการสอบโดยไม่ได้รับอนุญาต การส่งเอกสารใดๆต่อกัน การลอกคำตอบโดยใช้วิธีการใดๆ ในการสอบ การสอบแทนกัน เป็นต้น การกำหนดบทลงโทษ ให้ปรับตกในวิชาที่ทำการทุจริต การเพิกถอนรายวิชาอื่นๆ การพักการเรียน การทำทัณฑ์บน การตัดเตือน

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้นิยามและจัดประเภทของการทุจริตทางวิชาการมี 2 ลักษณะ คือ การลอกเลียนผลงานทางวิชาการ และการสร้างข้อมูลเท็จ

1) การลอกเลียนผลงานทางวิชาการ หมายถึง การลอกเลียนข้อความของผู้อื่น โดยไม่มีการอ้างอิงหรือปกปิดแหล่งที่มา หรือการเสนอความคิดหรือนำผลงานทางวิชาการที่มีผู้อื่นกระทำไว้มาเป็นของตนเอง

2) การสร้างข้อมูลเท็จ หมายถึง การตกแต่งข้อมูลหรือการสร้างข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นความจริง

ทั้งนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2547) ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 (2) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. 2521 และโดยมติสภามหาวิทยาลัย ได้กำหนดระเบียบมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาขั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2547 หมวดการวัดและการประเมินข้อ 11 การวัดประเมินผล กล่าวถึงการทุจริตในการวัดผล ข้อ 11.10 ว่า เมื่อมีการตรวจพบนักศึกษาทุจริต ในการวัดผลประเภททุจริตการสอบ โทษที่กำหนดให้พักการศึกษาหรือให้ได้รับระดับคะแนนตามที่กำหนดในบทลงโทษ หรือให้ออกหรือไล่ออก เป็นต้น

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้นิยาม การทุจริตในการสอบว่า หมายถึง การกระทำของ นักศึกษาในกรณีไปนี้ (ระเบียบมหาวิทยาลัยมหาสารคามว่าด้วยการสอบข้อ 8 ของมติ พ.ศ. 2549)

- 1) มีเอกสารอื่นอยู่ในครอบครองเนื่องจากเอกสารที่กรรมการคุมสอบแจกให้หรือมี ข้อความใดๆ อยู่ในสิ่งของหรือที่ตัวของนิสิต อันอาจเป็นประ โยชน์ต่อการสอบ
- 2) มีเจตนาคัดลอกคำตอบของผู้อื่น หรือมีการกระทำใดๆ ที่ส่อเจตนาที่จะใช้ข้อสอบและ เอกสารในการสอบ เพื่อผลประโยชน์ต่อตนเองหรือผู้อื่นต่อไป
- 3) มีการรับ - ส่งสัญญาทุกประเภท
- 4) การเข้าสอบแทนกันนับเป็นการทุจริตทั้งผู้เข้าสอบแทนและผู้ให้สอบแทน
- 5) การกระทำอื่นใดที่กรรมการคุมสอบเห็นว่าเป็นการทุจริต

โดยกำหนดบทลงโทษในข้อ 10 ของระเบียบสำหรับนิสิตที่มีเจตนาฝ่าฝืนตามข้อ 8 ให้ได้รับ โทษตามควรแก่กรณีดังนี้

1. ปรับตก (F หรือ U) ในรายวิชาที่สอบ
2. ปรับตก (F หรือ U) ทุกรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้นๆ
3. ปรับตก (F หรือ U) ทุกรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้นๆ และให้

พิจารณาโทษทางวินัยตามข้อบังคับ ว่าด้วยวินัยนิสิต อีกส่วนหนึ่งด้วย

และที่มีปรากฏในโรงเรียนสาธิต ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2541) ประกาศให้ใช้ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนของ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. 2541 (เพิ่มเติม) ในหมวดว่าด้วยระเบียบการสอบ ข้อ 5 ว่าด้วยการกระทำทุจริต หรือพยายามกระทำทุจริตในการ สอบวิชาใดๆ จะถูกลงโทษ โดยได้รับคะแนนศูนย์ในการสอบครั้งนั้น

สำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ออกประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร เรื่อง หลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลการศึกษาในระดับปริญญาตรี อาศัยอำนาจตาม ความในข้อ 17 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการศึกษาในระดับปริญญา ตรี พ.ศ. 2550 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้กำหนดหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล การศึกษาในระดับปริญญาตรี ในข้อ (2) เมื่อนักศึกษาทำผิดระเบียบการสอบในแต่ละภาคการศึกษาตาม ข้อบังคับหรือระเบียบหรือประกาศมหาวิทยาลัยว่าด้วยการนั้น ๆ และได้รับการตัดสินให้ได้ระดับคะแนน ต (F) ทั้งนี้ระเบียบการสอบของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครยังอิงระเบียบสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคลว่าด้วยการสอบของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ.2537 ข้อ 12 ในกรณีที่เกิดการ ทุจริตในการสอบ ให้คณะกรรมการสอบประจำภาคการศึกษา ทำรายงานเสนอให้คณะกรรมการประจำ คณะพิจารณาโทษ เป็น 3 สถานตามลักษณะความผิด คือ 1. ให้ได้ระดับคะแนน ต. หรือ F ในรายวิชาที่ทำ การทุจริตนั้น 2. ให้ได้ระดับคะแนน ต. หรือ F ในรายวิชาที่ทำการทุจริตนั้นและส่งยกเลิกการลงทะเบียน เรียนทุกรายวิชาในภาคการศึกษานั้น 3. ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา เมื่อคณะกรรมการประจำคณะ

พิจารณาโทษสถานใด ให้คณบดีเป็นผู้ลงนามในคำสั่งกรณีลงโทษตามข้อ 21.1 และ 12.2 แล้วเสนอสถาบันเพื่อทราบกรณีลงโทษตามข้อ 12.3 ให้เสนอสถาบันพิจารณาสั่งการ

จากข้อมูลที่รวบรวมได้จะเห็นได้ว่า ลักษณะพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนที่กล่าวถึงในสถาบันการศึกษาของไทยมักจะเน้นเฉพาะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการทุจริตการสอบเพียงลักษณะเดียว ลักษณะพฤติกรรมอื่นๆ ยังไม่พบ ส่วนบทลงโทษขึ้นอยู่กับสถานศึกษานั้นๆ กำหนดไว้

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นการศึกษาการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ซึ่งหมายรวมถึง การกระทำพฤติกรรมใดๆ ของผู้เรียนที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับด้านวิชาการ ทั้งในด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความตั้งใจหรือการแสดงออกใดๆ ที่ทำให้ตนเองได้รับผลประโยชน์ หรือให้ประโยชน์แก่ผู้อื่นทางด้านวิชาการ โดยแบ่งพฤติกรรมเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. โกงการสอบ หมายถึง การนำบันทึกข้อความที่ไม่ได้รับอนุญาตมาใช้ในการสอบการลอกแบบคำตอบจากคนอื่นหรือให้คนอื่นลอกแบบคำตอบระหว่างสอบ การส่งสัญญาณหรือใช้วิธีใดๆ ต่อกัน เพื่อให้ได้คำตอบระหว่างการสอบ
2. ลอกแบบฝึกหัด หมายถึง การทำแบบฝึกหัดโดยใช้วิธีการเขียนแบบจากแบบฝึกหัดของเพื่อน โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือได้รับอนุญาต หรืออนุญาตให้เพื่อเขียนแบบจากแบบฝึกหัดของตนเอง
3. โกงรายงาน หมายถึง การลอกแบบรายงานเพื่อน โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือได้รับอนุญาตการให้เพื่อนลอกแบบรายงานตนเอง นำรายงานของเพื่อน ไปเป็นของตนเอง การจ้างเพื่อนทำรายงานหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน
4. รายงานเท็จ หมายถึง การสร้างข้อมูลผลการทดลองทางวิทยาศาสตร์เท็จ โดยไม่ได้ทดลอง การสร้างข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้งานตามที่ได้รับมอบหมายเป็นไปตามที่ตนต้องการการเขียนงานแทนเพื่อนหรือให้เพื่อนเขียนงานแทนตน การปลอมลายเซ็นผู้ปกครอง

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ในประเทศไทยมีพอสมควร แต่มิได้ศึกษาเจาะในด้านความซื่อสัตย์ทางวิชาการหรือความซื่อสัตย์ในการเรียน ที่พอรวบรวมได้มีดังนี้

ปียนันท์ จิตติกรยุทธนา และไพรัตน์ อธิกพันธุ์ (2545) ศึกษาเรื่อง การเรียนอย่างเขียน ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงกรณีศึกษาในวิชาการศึกษากับสังคม ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้คือ สัมภาษณ์ และสัมภาษณ์จาก 7 สถาบันอุดมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมทุจริตการสอบของนิสิต นักศึกษามีหลายลักษณะตั้งแต่แบบง่าย ๆ ไปจนถึงใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นเครื่องมือ ได้แก่ ใช้เพจเจอร์ ซ่อนโพยคำตอบ จ้างทำรายงาน ใช้อุปกรณ์ช่วยฟัง ซื่อเกรด ขโมยเกรด และจ้างสถาบันกวดวิชาช่วยโกงข้อสอบ ราคาจ้างซื่อเกรดข้อสอบปรนัย วิชาละ 5,000 บาทวิธีการ โดยใช้เพจเจอร์คิดที่ขาอ่อนหรือส่วนที่ลับที่สุด ถ้าเป็นข้อสอบอัตนัยราคาจะประมาณ 10,000-20,000 บาทแล้วแต่ความยากง่ายของข้อสอบ กรณีการทำรายงานจะมีใน 2 ลักษณะ คือ จ้างเพื่อนทำ และรับจ้างเพื่อนทำ ถ้าข้อมูลง่ายราคาประมาณแผ่นละ

15-20 บาท ถ้าข้อมูลยาก มีสัญลักษณ์ ราคาประมาณแผ่นละ 30 บาท แต่ที่ทำให้ฟรีก็มีด้วยเหตุผลแต่ละบุคคล นอกจากนี้ที่พบคือ ซิป เป็นอุปกรณ์ช่วยฟังติดไว้ที่หูเวลาเข้าห้องสอบ โดยมีคนจากสถาบันคิวเข้าห้องสอบด้วยและจะออกมาก่อนจากนั้นจะพูดคำตอบผ่านหูฟัง ผลการศึกษานอกจากได้รับรู้กลวิธี โกงแล้วจากการสอบถามผู้ตอบจะไม่รู้สึกผิดเพราะใครๆก็ทำ

นุสรรา สุรางคพานิชย์ (2546) ศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย : ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนกระทุ่มแบน วิเศษสมุทคุณ จังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกระทุ่มแบน วิเศษสมุทคุณ จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 200 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที ค่าเอฟ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการถดถอยสหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมระดับสูงทั้งในด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ และความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ เพศ เพศหญิงมีแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงกว่าเพศชาย ผลการเรียน นักเรียนที่มีผลการเรียนสูงกว่ามีแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวม และรายด้านคือด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเองและ ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่สูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า ส่วนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวทั้งแบบรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผลมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทั้งในภาพรวม และรายด้าน และค่านิยมการถือประโยชน์ส่วนรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทั้งในภาพรวม และรายด้าน สำหรับปัจจัยที่มีอำนาจในการอธิบายแนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากที่สุด ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวทั้งแบบรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผล รองลงมาคือ และผลการเรียนค่านิยมการถือประโยชน์ส่วนรวม

สุชาดา กรเพชรปानी (2549) ศึกษาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัยวัดบูรพสงคในการศึกษา คือ ศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำในมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งจำนวน 583 คนจาก 6 สาขาวิชา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไค-สแควร์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการถดถอยสหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาร้อยละ 97 เคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ส่วนใหญ่เป็นการลอกแบบฝึกหัด รองลงไปเป็นการทุจริตในการสอบ การเปลี่ยนแปลงข้อมูล และไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะยอมรับและกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง ระดับคะแนนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ความตั้งใจกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 13

นลินี สุวรรณโชติ (2549) ศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ในเขตตรวจราชการที่ 3 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติพื้นฐาน

และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่าโมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ปรับแก้มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในเกณฑ์ดี โดยค่าไค-สแควร์เท่ากับ 12.35 ที่องศาอิสระเท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีGFI เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีAGFI เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีCFI เท่ากับ 1.00 ค่าSRMR เท่ากับ 0.01 และค่าRMSEAเท่ากับ0.00 ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 50 และทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้ อธิบายพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ โดยตัวแปรความตั้งใจกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเป็นตัวแปรคั่นกลางมีอิทธิพลทางตรงต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้การควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ มีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านความตั้งใจกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ข้อค้นพบที่แตกต่างจากทฤษฎี คือ เจตคติไม่มีอิทธิพลต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ณัฐพร ศรีสติ (2548)ศึกษาความรู้ ทักษะคิดและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 427 คน ผลการศึกษาพบว่าบริบททางการศึกษา ด้านชั้นปี มีความสัมพันธ์กับความรู้ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ด้านขั้นตอนการศึกษามีความสัมพันธ์กับทักษะคิดและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ ในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานบริบททั่วไป มีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ปัจจัยทางจริยธรรมส่วนบุคคล จริยธรรมทางวิชาการ และจริยธรรมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และสารสนเทศมีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความรู้และตระหนักเกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีความสัมพันธ์กับความรู้ ทักษะคิดและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คุณลักษณะพิเศษของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การทำซ้ำ การคัดแปะ รวมทั้งการปิดบังตัวตนมีส่วนช่วยให้การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตสามารถตรวจสอบได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ (Academic Dishonesty) หรือการโกงทางวิชาการ (Academic Dishonesty) ไว้อย่างหลากหลายถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆกับความไม่ซื่อสัตย์หรือ

การโกงทางวิชาการ ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์หรือการโกงทางวิชาการมีค่อนข้างน้อย งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักวิจัยได้ศึกษาค้นพบมี ดังนี้

แบร์ด (Baird, 1980 cited in Eric et al., 2003) สำรวจนักศึกษาระดับวิทยาลัย 200 แห่ง พบว่า 75.5% รายงานตนเองว่ามีการ โกง

เบค และไอเซน (Beck & Ajzen, 1991, pp. 285-301 อ้างถึงใน มัทธนา สิริรัตโนภาส, 2538) ได้ศึกษาการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ คือ พฤติกรรมการโกง การขโมยของในร้าน การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 146 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการรับรู้ความโน้มเอียงทางจริยธรรม เจตนา และคำรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมตนเอง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เจตคติและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตนาได้ระหว่างร้อยละ 33 ถึง ร้อยละ 61 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงส่วนใหญ่ไม่สามารถทำนายพฤติกรรม ได้ อย่างมีนัยสำคัญการเพิ่มตัวแปรการรับรู้ความโน้มเอียงทางจริยธรรมสามารถเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณจาก.35เป็น .62 เฉพาะพฤติกรรมการโกง

เมย์ และลอยด์ (May & Loyd, 1993 cited in Eric et al., 2003) รายงานว่านักศึกษาระดับวิทยาลัยมีการ โกง 23%

ส่วน แมคคาบี (McCabe, 1996 cited in McCabe, Trevino, & Butterfield, 2001) รายงานว่าจากการสำรวจนักศึกษา 31 สถาบันมีการ โกง 67.4% โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการรายงานตนเอง

แมคคาบี และเทรวินโน (McCabe & Trevino, 1997 cited in Finn, 2004) รายงานว่ามีความสัมพันธ์ทางลบระหว่าง พฤติกรรมการ โกงกับอายุของนักเรียนนักศึกษา

Center for Academic Integrity, (2003) จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยจำนวน 75% ของนักศึกษามีการ โกงอย่างน้อย 1 ครั้ง

Finn, 2004 อ้างใน นลินี สุวรรณโชติ (2549:17) จากการสำรวจระดับชาติในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โกงการสอบ และ โกงรายงานถึง 74%

2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (The Theory of Planned Behavior)

แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน นำเสนอโดยไอเซนซึ่งพัฒนาตั้งแต่ปี 1985 เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยา สังคม(Social Psychology) มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีค่านิยมคือ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลซึ่ง ไอเซน มีความคาดหวังในคุณค่าของรูปแบบทฤษฎีที่น่าจะสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมและใช้สำรวจแรงจูงใจอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม การใช้ทฤษฎีนี้เพื่ออ้างอิงถึง ความคิดของมนุษย์ในการตัดสินใจที่ใช้เหตุผลเมื่อมีการเผชิญกับทางเลือก โดยที่แนวคิดของทฤษฎีนี้มีโครงสร้างพื้นฐานว่าการแสดงพฤติกรรมของจะเกิดจากการชี้นำโดยความเชื่อ ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งความเชื่อแต่ละตัวจะส่งผลกระทบต่อตัวแปรต่างๆ มนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผลและรู้จักใช้ข้อมูลที่มีอยู่อย่างเป็นระบบในการตัดสินใจเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและเชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์มิได้ถูกกำหนดโดยอารมณ์ หรือขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนที่ตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำ

พฤติกรรมใดๆจะผ่านเจตนาหรือความตั้งใจของบุคคล ซึ่งทฤษฎีนี้กล่าวว่า เจตนาจะขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ด้านคือ เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward Behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavior Control) (Ajzen,1991) ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกันดังภาพที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้ (Ajzen & Driver, 1991,p.188 อ้างถึงใน ชีระพร อุวรรณ โฉ, 2535, : 291-293)

1. เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention) หรือความตั้งใจเป็นปัจจัยหลัก (Central Factor) ในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล เจตนาในทฤษฎีนี้หมายถึง เจตนาที่จะพยายามทำพฤติกรรมนั้น เจตนาหรือความตั้งใจเป็นปัจจัยการจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เจตนาจะเป็นตัวบ่งชี้ว่า บุคคลได้ทุ่มเทความพยายามมากน้อยเพียงใดที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นยังมีเจตนาหรือความตั้งใจมากเพียงใด การแสดงพฤติกรรมก็จะเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น เจตนาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมแต่ไม่ได้หมายความว่า การวัดเจตนาเพียงตัวเดียวจะใช้เป็นตัวทำนายได้เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพฤติกรรมดังกล่าวของบุคคลที่ประสบปัญหาในการควบคุมการแสดงพฤติกรรมค่อนข้างมาก อาจมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งจูงใจและมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเจตนากับการกระทำพฤติกรรม เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention) ขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ด้านคือ

1.1 เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward Behavior) หมายถึง การประเมินพฤติกรรมที่ระบุได้ว่าเป็นพฤติกรรมทางบวก หรือทางลบ ซึ่งผลการประเมินจัดได้ว่าเป็นปัจจัยส่วนบุคคลและได้รับอิทธิพลจากความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ และการประเมินผลของการกระทำ โดยได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อในพฤติกรรม (Behavior Beliefs) เป็นความเชื่อเกี่ยวกับผลการกระทำหากบุคคลมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมจะนำไปสู่ผลกระทบทางลบ เขาก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้นๆ โดยทั่วไปถ้าบุคคลใดมีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมมากเท่าใดก็จะมีเจตนาในการกระทำพฤติกรรมมากเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลมีเจตคติทางลบต่อการทำพฤติกรรมมากเพียงใดก็มีแนวโน้มที่จะไม่ทำพฤติกรรมมากเพียงนั้น

1.2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลที่รับอิทธิพลมาจากแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคมและเกี่ยวข้องกับแรงกดดันทางสังคมต่อบุคคลนั้น ปัจจัยทางสังคมอาจจะเป็นพฤติกรรม ความคิดเห็นของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิงบุคคลใดๆ ในกลุ่มอาจได้รับอิทธิพลจากความเชื่อของกลุ่ม (Normative Beliefs) กลุ่มอ้างอิงอาจเป็นเพื่อนครอบครัว หรือบุคคลอื่นๆ ที่เขาพิจารณาว่าสำคัญต่อเขาและจูงใจให้เขาทำพฤติกรรมตามหรือไม่ทำตาม

1.3 การรับรู้ของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมนั้นๆ ว่าเป็นการยากหรือง่ายที่จะทำพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งการรับรู้การควบคุมนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมและการรับรู้การควบคุม และการคาดคะเนปัจจัยเอื้ออำนวย สิ่งขัดขวางหรืออุปสรรค ซึ่งมีอิทธิพลโดยตรงมาจากความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (Control Beliefs) หมายถึง ความเชื่อเกี่ยวกับการมีหรือไม่มี ทรัพยากร หรือโอกาสที่จำเป็นในการทำพฤติกรรม โดยได้รับอิทธิพลมาจาก ประสบการณ์ของคนคุ้นเคยและเพื่อน ซึ่งเป็นการรับรู้ถึงปัจจัยต่างๆที่อาจจะมีประโยชน์หรือขัดขวาง ในการแสดงพฤติกรรม การรับรู้ในพฤติกรรมนี้จะมีบทบาทสำคัญในการวางหลักแห่งการกระทำ แนวคิดในการรับรู้ความสามารถแห่งตน (Self-Efficacy) ของแบนดูรา (Bandura,1977) ต่างกันที่การรับรู้ความสามารถแห่งตนจะเน้นปัจจัยภายในของบุคคลในขณะที่การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมจะเน้นทั้งปัจจัยภายใน (เช่น ความสามารถ ข้อมูล ทักษะ) และปัจจัยภายนอก (เช่น เวลา เงิน การขึ้นอยู่กับผู้อื่น)

2. พฤติกรรม (Behavior) การที่จะเข้าใจถึงพฤติกรรมได้ต้องทำความเข้าใจสิ่งต่างๆต่อไปนี้

2.1 พฤติกรรมและผล (Behavior Versus Outcome) ในการศึกษาพฤติกรรมต้องมีการกำหนดให้ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกับผลที่เกิดจากพฤติกรรม เพราะทั้ง 2 คำ มีความแตกต่างกัน พฤติกรรมคือ สิ่งที่บุคคลลงมือทำเอง แต่ผลของพฤติกรรมอาจเกิดจากการกระทำและปัจจัยอื่นๆ พฤติกรรมหลายๆ พฤติกรรมที่ต่างกัน อาจนำไปสู่ผลกรรมที่เหมือนกัน

2.2 การกระทำเกี่ยวกับประเภทของพฤติกรรม (Single Actions Versus Behavioral Categories)

การกระทำเดี่ยว หมายถึง พฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงที่บุคคลกระทำ ซึ่งการนิยามการกระทำนั้นต้องให้มีความชัดเจนเพียงพอที่ผู้สังเกตจะสังเกตได้ การกระทำบางอย่างสามารถสังเกตได้ง่าย เช่น การซื้อบุหรี่ยี่ แต่การกระทำบางอย่างสังเกตได้ยาก เช่น การอ่านคำเดือนบนซองบุหรี่ยี่

ประเภทพฤติกรรม หมายถึง กลุ่มการกระทำหลายๆอย่าง ซึ่งเราไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมได้โดยตรง ต้องสังเกตจากการกระทำเดี่ยวทั้งหลาย เช่น การควบคุมอาหาร ต้องสังเกตจากพฤติกรรมต่างๆ ดังนี้ การรับประทานอาหาร การดื่มเครื่องดื่ม เป็นต้น

2.3 ความจำเพาะของพฤติกรรม การกำหนดพฤติกรรมหรือการวัดพฤติกรรมที่ศึกษา จำเป็นต้องคำนึงถึง

2.3.1 การกระทำ (Action) หมายถึง จะต้องกำหนดว่าเป็นการกระทำอย่างเดี่ยว เช่น การสูบบุหรี่ยี่ ส่วนกลุ่มการกระทำ เช่น การออกกำลังกาย อาจประกอบด้วยการกระทำย่อยๆ หลายการกระทำ เช่น การว่ายน้ำ การวิ่ง หรือการเล่นฟุตบอล เป็นต้น

2.3.2 เป้าหมาย (Target) หมายถึง เป้าหมายของการกระทำ เช่น การดื่มนมอาจกำหนดเป้าหมายให้เป็นนมเปรี้ยว

2.3.3 เวลา (Time) หมายถึง เวลาที่เกิดพฤติกรรมที่เราสนใจจะศึกษา เช่น การดื่มนมเปรี้ยวในตอนเช้า

2.3.4 บริบท (Context) หมายถึง สถานที่หรือสถานที่ที่เกิดพฤติกรรมที่เราสนใจจะศึกษา เช่น การดื่มนมเปรี้ยวที่บ้าน

ในการกำหนดพฤติกรรมที่ศึกษา จะกำหนดให้มากที่สุดน้อยเพียงใดก็ได้ เพียงแต่การวัดตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ก็ต้องวัดในระดับความจำเพาะที่สอดคล้องกัน ถ้าความจำเพาะของพฤติกรรมมีมาก การวัดพฤติกรรมก็จะมีคามแม่นยำตรงมากขึ้น

2.4 ระดับการวัดพฤติกรรม การสังเกตหรือการวัดการกระทำเดี่ยว อาจทำได้หลายวิธี

2.4.1 วัดจากทางเลือก 2 ทาง คือ เลือกกระทำ หรือไม่กระทำ

2.4.2 วัดจากทางเลือกมากกว่า 2 ทาง

2.4.3 วัดหรือสังเกตการณ์กระทำในเชิงปริมาณ

2.4.4 การสังเกตซ้ำ เมื่อสนใจศึกษาพฤติกรรมนั้น เกิดขึ้นบ่อยเพียงใด ในโอกาสต่าง ๆ มี 2 วิธี คือ

1) การวัดความถี่สัมบูรณ์ หมายถึง การวัดจำนวนครั้งที่บุคคลทำพฤติกรรมหนึ่งๆ

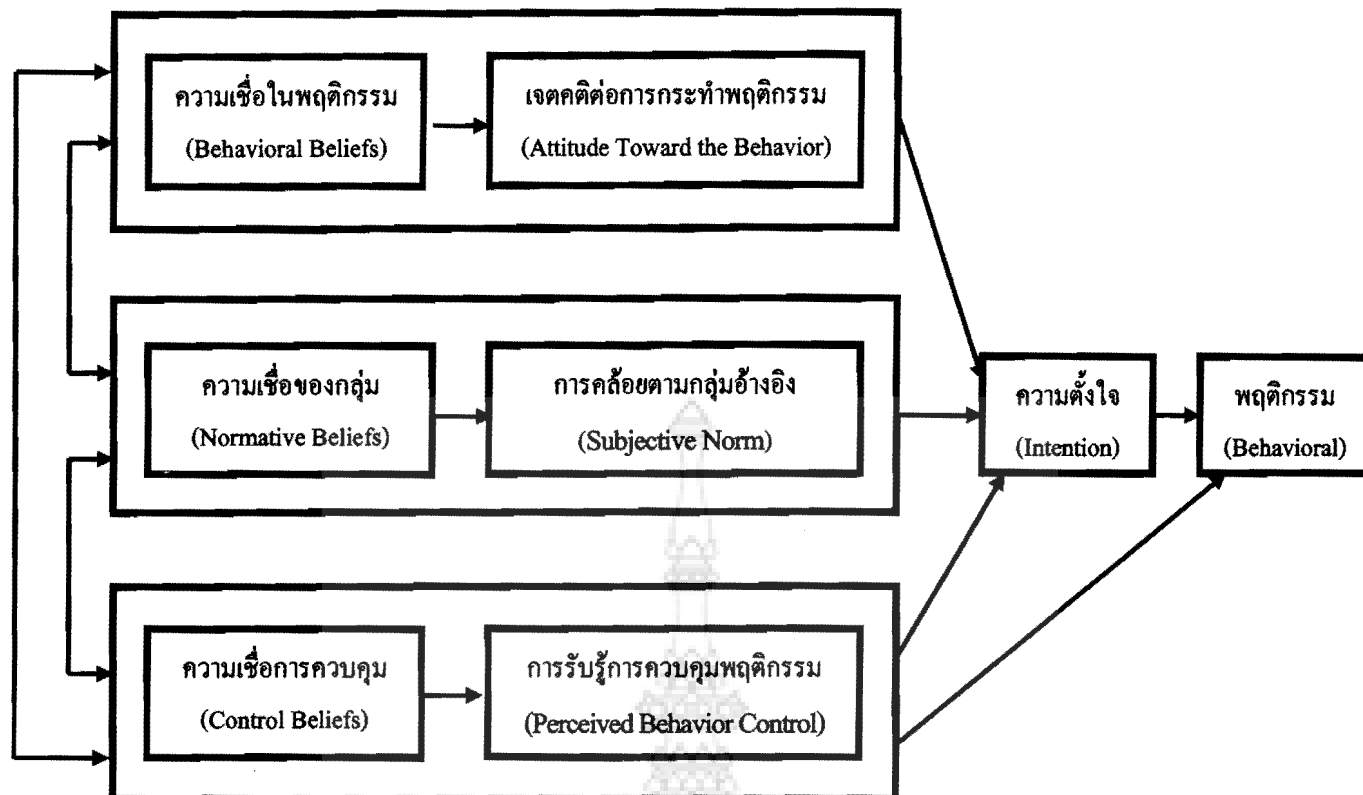
2) การวัดความถี่สัมพัทธ์ หมายถึง การวัดในเชิงร้อยละหรือสัดส่วนที่บุคคลทำพฤติกรรมนั้น เมื่อเทียบกับโอกาสที่เป็นไปได้ทั้งหมดที่บุคคลจะทำพฤติกรรมนั้น

การวัดแต่ละแบบต่างมีเป้าหมายต่างกัน ขึ้นกับความสนใจของผู้ศึกษา หากต้องการทราบความมากน้อยของการทำพฤติกรรม จะเป็นการวัดปริมาณ หากต้องการทราบการทำพฤติกรรมบ่อยเพียงใด จะเป็นการวัดความถี่

2.4.5 พฤติกรรมจากคำรายงานของตนเอง ในการทำนายและทำความเข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลจะใช้การสังเกต ในบางกรณีการสังเกตโดยตรงเป็นการทำได้ยากการรายงานตนเองเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถทำให้การวัดพฤติกรรมความง่ายยิ่งขึ้น

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนนี้มุ่งทำนายพฤติกรรมและทำความเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลตามแนวความคิดของทฤษฎีนี้กล่าวว่า เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention) ของบุคคลที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมนั้น ถ้าสามารถวัดความตั้งใจหรือเจตนาที่จะปฏิบัติ หรือการกระทำพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม จะสามารถทำนายพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องใกล้เคียงมากที่สุด ตามแนวคิดของทฤษฎีนี้กล่าวว่ามีปัจจัย 3 ด้านคือ เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward Behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavior Control) ซึ่งล้วนมีความสัมพันธ์ต่อกันและมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรม โดยส่งผ่านตัวแปรความตั้งใจ ไอเซน (Ajzen, 2002) ได้เสนอรูปโครงสร้างความสัมพันธ์ไว้ ดังนี้

ภาพที่ 1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Icek Ajzen

ซึ่งทั้ง 3 ประการนี้มีอิทธิพลต่อความตั้งใจของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรม และผลการศึกษางานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้อธิบายพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนได้ ดังนั้นนอกจากตัวแปรบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแล้ว ก็จะนำตัวแปรคุณลักษณะจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพื่อนำมาเป็นตัวแปรศึกษาความสัมพันธ์กับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน การค้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

2.5 ตัวแปรที่ส่งผลต่อความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

ในการวิจัยนี้ ตัวแปรที่ส่งผลต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ประกอบด้วย ตัวแปรความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน ตัวแปรเจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน ตัวแปรการค้อยตามกลุ่มอ้างอิง ตัวแปรการรับรู้การควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

2.5.1 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

ความตั้งใจในทฤษฎีนี้ หมายถึง เจตนาหรือความตั้งใจที่จะพยายามทำพฤติกรรมนั้น เจตนาหรือความไม่ตั้งใจเป็นปัจจัยการจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เจตนาเป็นตัวบ่งชี้ว่าบุคคลใดทุ่มเทความ

พยายามมากนักน้อยเพียงใดที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ยังมีเจตนาหรือความตั้งใจมากเพียงใดการแสดงพฤติกรรมก็จะเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น เจตนาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมแต่ไม่ได้หมายความว่า การวัดเจตนาเพียงตัวเดียวจะใช้เป็นตัวทำนายได้เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพฤติกรรมดังกล่าวของบุคคลที่ประสบปัญหาในการควบคุมการแสดงพฤติกรรมค่อนข้างมาก อาจมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งจูงใจและอิทธิต่อความสัมพันธ์ระหว่างเจตนากับการกระทำพฤติกรรม

กฎเกณฑ์ทั่วไปมีว่าเจตนาของบุคคลที่มีความหนักแน่นสูง การได้รับข้อมูลใหม่มักจะไม่ใช่เพียงพอที่จะเปลี่ยนความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ในทางตรงกันข้าม ถ้าเจตนาในการทำหรือไม่ทำพฤติกรรมมีความหนักแน่นต่ำ ความสำคัญเชิงสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่ไม่คาดคะเนล่วงหน้าเพียงเล็กน้อยอาจมีอิทธิพลเปลี่ยนเจตนาหรือความตั้งใจของบุคคลได้ (Ajzen, 1985, p. 21 อ้างในนลินี สุวรรณโชติ, 2549:21)

ความตั้งใจที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ตามลักษณะความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการคือ ตั้งใจโกงการสอบ ตั้งใจลอกแบบการบ้าน ตั้งใจโกงรายงาน และตั้งใจรายงานเท็จ

การวัดความตั้งใจหรือเจตนา

สิ่งสำคัญในการวัดความตั้งใจหรือเจตนา (Ajzen, & Fishbein, 1980, pp. 41-52) ได้แก่

1. ความสอดคล้องระหว่างเจตนาและพฤติกรรม การทำนายพฤติกรรมจากเจตนาจะต้องแน่ใจว่าการวัดเจตนาและพฤติกรรมนั้น มีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้งในแง่การกระทำเป้าหมาย บริบท และเวลา ซึ่งทำให้การทำนายพฤติกรรมนั้น มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น

1.1 ความสอดคล้องกับการกระทำเดียว การวัดเจตนาของบุคคลในการกระทำเดียว

1.2 ความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่มีหลายทางเลือก โดยวัดจากจำนวนทางเลือกของพฤติกรรมที่บุคคลกระทำ ทางเลือกเหล่านี้ หมายถึง ชนิดของพฤติกรรมที่แตกต่างกัน หรือพฤติกรรมเดียวกันแต่มีปริมาณแตกต่างกัน นอกจากนี้กฎทั่วไปมีว่า การวัดเจตนาของบุคคลเพื่อนำมาใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคล ไม่สามารถนำมาใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลไม่สามารถใช้ทำนายขอบเขต (Extent) ขนาด (Magnitude) หรือความถี่ของพฤติกรรมได้สามารถทำนายได้เพียงว่าเขาจะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น

1.3 ความสอดคล้องของพฤติกรรมในการวัดเจตนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรม โดยวัดเจตนาของผู้ตอบในแต่ละการกระทำเดี่ยวที่ประกอบกันเป็นดัชนีพฤติกรรม โดยเจตนาและการกระทำนั้นจะต้องมีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 ประเด็น คือ เป้าหมาย การกระทำ บริบท และเวลา

โดยสรุปการวัดเจตนา จะต้องมีความสอดคล้องกันสูงระหว่างเจตนาและพฤติกรรมการขาดความสอดคล้องกันดังกล่าวเพียงประเด็นใดประเด็นหนึ่งใน 4 ประเด็นข้างต้น อาจทำให้ความแม่นยำในการทำนายลดลง

สาเหตุที่เป็นไปได้ของเจตนาที่จะนำผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเอง มาจากปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความกดดันจากผู้ปกครองที่ต้องการให้มีผลการเรียนดี การแข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่งทุนการศึกษา หรืองานอาชีพการอยากได้ผลการเรียนอยู่ในระดับดีมากกว่าอยากเรียนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย

2. ปัจจัยภายในที่เป็นแรงจูงใจได้แก่ ทักษะการจัดการเวลาที่ไม่ดี ไม่มีทักษะการจัดการที่ดีของตัวนักเรียน

ดังนั้น ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง ความตั้งใจ หรือเจตนาที่มีแนวโน้มจะปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนที่ไม่ถูกต้อง แบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ ตั้งใจโกงการสอบ ตั้งใจลอกแบบการบ้าน ตั้งใจโกงรายงาน และตั้งใจรายงานเท็จ

ไอเซน และฟิชบายน์ (Ajzen, & Fishbein, 1980) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจพฤติกรรมเรื่องการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1976 พบว่า ความตั้งใจที่จะปฏิบัติ หรือกระทำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริงค่อนข้างสูงและไอเซน (Ajzen, 1991) ได้ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนศึกษาโครงการของการพิจารณาทางด้านศีลธรรม โดยใช้โมเดลตัดสินใจในความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาเป้าหมายและผลกระทบที่เพิ่มขึ้นของการโกง

เบค และไอเซน (Beck & Ajzen, 1991, pp. 285-301) อ้างถึงในมันทนา สิริรัตโนภาส, 2538) ได้ศึกษาการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ คือ พฤติกรรมโกง การขโมยของในร้าน การโกหกเพื่อหลีกเลี่ยงงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 146 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การรับรู้ความโน้มเอียงทางจริยธรรม เจตนา และคำรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมตนเอง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เจตคติและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตนาได้ระหว่างร้อยละ 33 ถึง ร้อยละ 61 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงส่วนใหญ่ไม่สามารถทำนายเจตนาได้ ยกเว้น พฤติกรรมการโกหก และเจตนาเชิงพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 3 พฤติกรรม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมไม่สามารถทำนายพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญ การเพิ่มตัวแปรการรับรู้ความโน้มเอียงทางจริยธรรมสามารถเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณจาก .35 เป็น .62 เฉพาะพฤติกรรมโกง

ไอเซน และไดรเวอร์ (Ajzen, & Driver, 1992) ได้ประยุกต์ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเพื่อใช้ในการทำนายและทำความเข้าใจเจตนา และพฤติกรรมนันทนาการ ผลการวิจัยแสดงว่า การรับรู้การควบคุมและเจตนาเชิงพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิจัยการสำรวจความเชื่อ เจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตนา และพฤติกรรมการบริจาด โลหิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร ตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (มันทนา สิริรัตโนภาส, 2538, : 141-142) พบว่า เจตนาเชิงพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมร่วมกันทำนายพฤติกรรมการบริจาด โลหิตได้อย่างมีนัยสำคัญน้อยกว่า .001

2.5.2 เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ความหมายของเจตคติ

ฟิชบายน์ และ ไอเซน (Fishbein & Ajzen, 1987, p. 216) กล่าวว่า เจตคติหมายถึง คิวแทนของความรู้สึกทั่ว ๆ ไป ในการชอบหรือไม่ชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าบางอย่าง การที่บุคคลเกิดความเชื่อต่อวัตถุเรื่องใด ๆ คือ การเกิดเจตคติต่อสิ่งนั้น โดยอัตโนมัติในเวลาเดียวกันและความเชื่อจะเชื่อมโยงวัตถุกับลักษณะบางประการเป็นการประเมินค่าให้กับคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านั้น

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962, p. 564) ให้ความหมายเจตคติว่าเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรก ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจเป็นแนวความคิดหรือสถานการณ์ใด ๆ

เทอร์สโตน (Thurstone, 1967, p.77) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึกความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

กู๊ด (Good, 1973, p.43) ให้ความหมายว่า เจตคติเป็นความพร้อมที่แสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งอาจเป็นการยอมรับ หรือปฏิเสธต่อสถานการณ์บางอย่างของบุคคลหรือสิ่งของ

การเกิดเจตคติ ไม่ใช่สิ่งติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากประสบการณ์เรียนรู้ในสังคม (Social Learning) ซึ่ง พรรมณี ช. เจริญจิต (2528:288) กล่าวถึง แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติของบุคคล ดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องของการเรียนรู้ เนื่องจากการอบรมมาตั้งแต่เด็ก เป็น ไปในลักษณะของการซึมซับจากการเลียนแบบพ่อ และแม่ และคนข้างเคียงไม่ต้องมีใครสอน

2. เกิดจากประสบการณ์ของบุคคล

3. เกิดจากการถ่ายทอดจากเจตคติที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจสีผิว

4. การสื่อสารมวลชน

ในการวิจัยนี้เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการกระทำที่ไม่ถูกต้องทางวิชาการทั้งทางบวกและทางลบ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านการกระทำ

องค์ประกอบของเจตคติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจจนิก (2530:55) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติที่ครอบคลุมมากที่สุดและเป็นที่ยอมรับกัน จากแนวคิดที่เชื่อว่าเจตคติประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) หมายถึง การที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ ได้นั้น บุคคลจะต้องมีการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นก่อนเสมอซึ่งเป็นความรู้ความเชื่อในเชิงประมาณคำว่าสิ่งนั้นมีคุณหรือโทษอย่างไร และเนื่องมาจากการรับรู้ที่อาจผิดพลาดหรือบิดเบือนจากความเป็นจริง ก็จะทำให้บุคคลมีเจตคติที่ไม่ถูกต้องต่อสิ่งนั้น ๆ ได้

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบไม่ชอบหรือไม่แน่ใจต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งความรู้สึกนั้นเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติหลังจากที่บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับ

ประ โยชน์หรือโทษต่อสิ่งนั้น องค์ประกอบด้านความรู้สึกนั้นจะสอดคล้องต่อความรู้สึกด้านความรู้สึกเสมอ กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดรับรู้เกี่ยวกับสิ่งใดในทางที่ดีย่อมมีความรู้สึกที่ดี ชอบ พอใจในสิ่งนั้น ตรงกันข้ามกับบุคคลที่ได้รับความรู้เกี่ยวกับสิ่งใดในทางที่ไม่ดีก็ย่อมไม่ชอบไม่พอใจต่อสิ่งนั้นตามมา

3. องค์ประกอบด้านมุ่งการกระทำ (Behavior Intention Component) หมายถึง องค์ประกอบที่เกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลมีความรู้เชิงประมาธค่าเกี่ยวกับประ โยชน์ หรือ โทษต่อสิ่งต่าง ๆ และเกิดความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้น ๆ การกระทำที่เกิดขึ้นตามมานั้นมักจะสอดคล้องกับการรับรู้ และความรู้สึกต่อสิ่งนั้น ๆ เสมอ

การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ เป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคลซึ่งเกี่ยวกับความรู้สึกหรือลักษณะทางจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คุณลักษณะดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ดังนั้นการวัดเจตคติต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. เจตคติมีลักษณะคงเส้นคงวาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งคือ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งสามารถวัดได้

2. เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

3. เจตคติ นอกจะแสดงออกในรูปแบบความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนการคัดค้านยังมีขนาด หรือปริมาณของความรู้สึก ดังนั้นในการวัดเจตคตินอกจากจะทำให้ทราบทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยได้ด้วย

ไอเซน (Ajzen, 2002) กล่าวถึงวิธีวัดตัวแปรทำนาย (Predictor Variables) ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถวัดได้โดยตรงโดยใช้วิธีการถามผู้ตอบแต่ละคนด้วยมาตรวัดเป็นชุดและยังวัดทางอ้อมได้ด้วย โดยการวัดจากพื้นฐานของความเชื่อของพฤติกรรม การวัดต้องสอดคล้องกับพฤติกรรมในองค์ประกอบด้านการกระทำ เป้าหมาย บริบทและเวลา

การวัด โดยตรงของเจตคติต่อพฤติกรรม สามารถนำแนวทางการประเมินของ Likert Scaling or Osgood Scaling แต่ที่นิยมใช้กันมากคือ มาตรจำแนกความหมาย (Semantic Differential Scale)

ในการศึกษาเจตคติของบุคคลนั้นมีประ โยชน์ต่อการที่จะทำนายพฤติกรรมของบุคคลที่มีทิศทางไปในทางบวกหรือลบ ชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด นอกจากนี้ยังเป็นการหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขส่วนที่เกิดเจตคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางลบ

แบร์ (Baird, 1980 cited in Eric et al., 2003) กล่าวว่านักวิจัยหลาย ๆ คนได้รับรู้ว่าปัญหาการโกงเป็นปัญหาที่แก้ได้ยาก บางครั้งถือว่า ไม่ได้เป็นปัญหาหลักเพราะนักเรียนรู้สึกว่าการโกงเป็นเรื่องปกติและเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเป็นจำนวนมากถึง 85% และนักศึกษามีความเชื่อว่าเพื่อนๆ ก็มีพฤติกรรมการโกงที่ไม่เกินขอบเขตเท่า ๆ กับตัวเองซึ่ง หมายถึงการโกงนี้สามารถยอมรับได้ โดยสำรวจนักเรียนกลุ่มนี้ได้ถึง 95% (Harding, 2001 cited in Finn, 2004)

ส่วนการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา 400 คน และคณะอาจารย์ 120 คนที่มหาวิทยาลัยนอร์อีสเทิร์น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับเจตคติด้านความรู้ต่อการโกงเหมือนกับคณะอาจารย์ที่ว่าเมื่อโกงแล้วจะได้เปรียบ (Roig & Ballew, 1994 cited in Harding, Carlfenter, Montgomery, & Steneck, 2001)

วิทลีย์และคอสท์ (Whitley & Kost, 1999 cited in Harding et al., 2001) ได้ศึกษานักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยพบว่า นักศึกษามีแนวโน้มที่ยอมรับกลุ่มคนโกงมากขึ้น ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ว่า พวกเขาต้องการโกงด้วยเช่นกัน และพบว่า นักเรียนที่รู้สึกว่าการโกงจะได้รับการประกัน ถ้าภาระหน้าที่นั้นยากเกินไป และจะโกงมากยิ่งขึ้น ถ้านักเรียนมีความเชื่อว่า ปทัสถานทางสังคมสนับสนุนพฤติกรรมของพวกเขา

ผลการวิจัยของคาร์เรีย และแมริลี (Carrie & Marilee, 2004 cited in Harding et al., 2001) แสดงถึงความสัมพันธ์ของทัศนคติกับการโกงของนักศึกษามีค่า .48 การโกงกับการทำงานหนักมากขึ้นไป .41 และเหตุผลที่นักศึกษาอ้างว่าเกิดการโกงเนื่องมาจากความกดดันทางด้านการปฏิบัติทางวิชาการที่ยากเกินไป ความคาดหวังจากครูผู้สอนที่ตั้งสูงไว้เกิน โดยศึกษาจากกลุ่มนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยนอร์ธแคโรไลนา สหรัฐอเมริกา

2.5.3 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน กล่าวว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นการรับรู้ของบุคคลที่ได้รับอิทธิพลมาจากแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคมและเกี่ยวข้องกับแรงกดดันทางสังคมต่อบุคคลนั้น ปัจจัยทางสังคมอาจเป็นบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิง บุคคลใด ๆ ในกลุ่มอาจได้รับอิทธิพลความเชื่อของกลุ่ม (Normative Beliefs) กลุ่มอ้างอิงอาจเป็นเพื่อน ครอบครัว บุคคล หรือกลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญต่อเขากระตุน หรือทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำตามหรือไม่ให้กระทำตาม บุคคลจะกระทำพฤติกรรมก็จะต้องมีการรับรู้ถึงพฤติกรรมของกลุ่ม ที่คนพิจารณาว่าสำคัญต่อคนและจูงใจให้คนทำตามหรือไม่ทำตาม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) โดยแบนดูรา มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้ได้จากการเปลี่ยนแปลงของตัวแบบ (Modeling) โดยการได้เห็น (Visualizing) การควบคุมกำกับตน (Self-Monitoring) และการฝึกทักษะ (Skill Training) ตัวแบบอาจเป็นสภาพแวดล้อมทางสังคม

การเรียนรู้โดยตัวแบบพฤติกรรมมนุษย์อาจเกิดจากการเลียนแบบ ในกระบวนการสังเกตแบบต่าง ๆ กันได้ 4 ประการคือ

1. กระบวนการความตั้งใจ ได้แก่ การตั้งใจสังเกตเพื่อให้ได้การรับรู้ที่ถูกต้อง
2. กระบวนการจดจำ ได้แก่ การจำในกิจกรรมที่เลียนแบบการรับรู้โดยการสังเกต ประกอบด้วย การวาดภาพในใจ และคำพูด จะต้องทบทวนดูแบบอย่างมีระบบแล้วจึงลอกเลียนพฤติกรรมให้ถูกต้องจึงเกิดการรับรู้
3. กระบวนการสร้างพฤติกรรมของอวัยวะเคลื่อนไหว กระบวนการนี้สำคัญคือ การแปรสภาพพฤติกรรมของตัวแบบเป็นการกระทำพฤติกรรมที่แสดงออกสามารถแยกตามกระบวนการความรู้ ความเข้าใจในการตอบสนอง

4. กระบวนการจูงใจมนุษย์นั้น ไม่จำเป็นต้องเกิดพฤติกรรมทุกอย่างที่คนเรียนรู้เสมอไป ฉะนั้นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้จึงมีบทบาทสำคัญในการเลียนแบบจากการสังเกต มนุษย์เลียนแบบพฤติกรรมที่มีผลดีกับเขามากกว่า พฤติกรรมที่ให้โทษกับเขา

ดังนั้น การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลมาจากแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคม หรือแรงกดดันทางสังคมต่อตัวนักศึกษาปัจจัยนั้น อาจเป็นกลุ่มบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิง ที่นักศึกษาคิดว่าสำคัญต่อตนเอง และจูงใจให้นักศึกษาทำตามหรือไม่ทำตาม ซึ่งนักศึกษามีพิจารณาว่า การทำตามหรือไม่ทำตามจะเกิดผลดีต่อตัวนักศึกษามากกว่าเกิดโทษ โดยถ้านักศึกษามีการคล้อยตามจะรับเอาเจตคติ พฤติกรรมมาปฏิบัติตาม แบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การคล้อยตามเพื่อน การคล้อยตามสังคม

การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นการประเมินความเชื่อบุคคลที่มีต่อความคิดเห็นของบุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญกับเขา คิดว่าเขาควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น ไอเซนได้เสนอวิธีการวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นการวัดโดยตรงและการวัดทางอ้อมนี้

การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงโดยตรง เป็นการประเมินความเชื่อของบุคคลที่มีต่อความคิดเห็นของบุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญต่อตนคิดว่าตนควร หรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้น การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงโดยอ้อมหาได้จากความหนักแน่นความเชื่อของกลุ่ม แรงจูงใจให้ทำตาม และการประเมินค่า

ในการวิจัยครั้งนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลมาจากแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคมหรือแรงกดดันทางสังคมต่อตัวนักศึกษาปัจจัยนั้นอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิง ที่นักศึกษาคิดว่า สำคัญต่อตนเองและจูงใจให้นักศึกษาทำตามหรือไม่ทำตาม ซึ่งนักศึกษามีพิจารณาว่า การทำตามหรือไม่ทำตาม จะเกิดผลดีต่อตัวนักศึกษามากกว่าเกิดโทษและกล่าวถึงการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง 2 ด้านคือ การคล้อยตามเพื่อน การคล้อยตามสังคมโดยมีรายละเอียด ดังนี้

การคล้อยตามเพื่อน

ลินดา (Linda, 1991) ให้ความหมายคำว่าเพื่อนคือ บุคคลซึ่งให้การดูแลเอาใจใส่กันและกัน โดยมีความสัมพันธ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การกีฬา มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน และรวมถึงมีกลุ่มอายุเดียวกัน

กลุ่มเพื่อนเป็นการรวมกลุ่มของบุคคลต่าง ๆ เพื่อการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งร่วมกันจะมีสมาชิกมากกว่าเพื่อนสนิท สมาชิกที่มาร่วมกันจะมีจุดหมาย รสนิยมที่คล้อยตามกันทั้งทางบวกและทางลบ อาจมีความสนิทสนมหรือไม่สนิทสนม หรือมีผลประโยชน์ร่วมกันและได้กล่าวถึงประโยชน์ของกลุ่มเพื่อนไว้ดังนี้ (ประสาธ อิศรปริดา, 2523: 96)

1. ทำให้สมาชิกของกลุ่มมีความรู้สึกมั่นใจ รู้สึกว่าตนมีความสำคัญและมีเกียรติในสายตาของผู้อื่น

2. วัยรุ่นสามารถที่จะระบายสิ่งกีดขวางในใจออกมาในกลุ่มเพื่อน ฟัง พูด หรือกระทำการโต้ตอบบุคคล ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์เขา ระบายสิ่งที่กลัว กังวลใจ หรือสิ่งที่ก่อให้เกิดความระคายเคืองออกมา

3. กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้สมาชิกได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางสังคมและการปรับตัวด้านสังคมให้ดีขึ้น

4. แต่ละกลุ่มจะกำหนดรูปแบบและมาตรฐานของพฤติกรรม ซึ่งจะจูงใจให้วัยรุ่นทำสิ่งต่าง ๆ ในแนวทางที่สังคมยอมรับ

5. ความรู้สึกอบอุ่นมั่นคงอันเกิดจากการยอมรับของกลุ่มเพื่อน และจูงใจให้วัยรุ่นมีลักษณะเป็นของตัวเองมีความเชื่อมั่นในตัวเอง รู้จักฟังตนเอง เป็นอิสระจากพ่อแม่และครู

6. กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงจากการเรียนระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งได้

พนม ลิ้มอารีย์ (2529: 27-29) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนจัดเป็นกลุ่มปฐมภูมิซึ่งเป็นกลุ่มขนาดเล็กมีคณน้อยสมาชิกรู้จักกันดีเป็นส่วนตัว และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด เป็นกลุ่มที่ให้ความรัก เป็นแนวทางในการปฏิบัติต่างๆ และกล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสมาชิกไว้ ดังนี้

1. กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการศึกษา หรือการเรียนรู้ของบุคคลที่มีสมาชิกเป็นอย่างมาก วิธีที่สามารถแก้ปัญหา การจดจำบทเรียน การประพฤติปฏิบัติ การสร้างนิสัยและเจตคติ การดำเนินชีวิต การทำงาน ความทะเยอทะยาน ตลอดจนความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายของบุคคลล้วนอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มทั้งนั้น

2. กลุ่มเป็นเครื่องสนับสนุนและช่วยให้สมาชิกสามารถแสดงออก ซึ่งความรู้สึกนึกคิด อากัปกริยาต่าง ๆ ทั้งในทางดีและไม่ดี

3. กลุ่มช่วยสนองความต้องการของสมาชิก

4. กลุ่มช่วยให้สมาชิกมองเห็นภาพของตนเอง (Perception of Self) ชัดเจนขึ้น

5. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือผลงาน และการทำงานของสมาชิก

6. กลุ่มมีอิทธิพลช่วยในการตัดสินใจ

7. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือสมาชิกในสถานการณ์ต่างๆ

8. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือความกลัวความวิตกกังวลของสมาชิก

นิภา นิธยาชน (2530: 140-141) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของเพื่อนว่า มีอิทธิพลอย่างสูงสำหรับวัยรุ่น เพราะในวัยนี้มีความปรารถนาแรงกล้าที่ต้องการให้เพื่อนยอมรับ การที่วัยรุ่นได้รับการยอมรับจากกลุ่มไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกนึกคิดต่อตนเอง ยังมีอิทธิพลต่อการปรุงแต่งพฤติกรรม และลักษณะบุคลิกภาพ

ดังนั้น กลุ่มเพื่อนจึงเป็นสังคมหนึ่งที่สำคัญต่อวัยรุ่นมาก กลุ่มเพื่อนจะก่อให้เกิดอิทธิพลต่อวัยรุ่นได้ 2 ลักษณะ คือ การเปรียบเทียบทางสังคมคือ การที่วัยรุ่นใช้พฤติกรรมและทักษะของกลุ่มมาเป็นบรรทัดฐานในการเปรียบเทียบ หรือประเมินตนเองและการคล้อยตามกัน

ครราว และมาร์โลว (Crown & Marlow, 1960) ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มนักศึกษาที่เป็นนักกีฬาวิทยาลัยมิสซูรี เวสเทิร์น พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน เมื่อเขาารู้สึกถูกมองว่า สถิติปัญญาต่ำหรือเป็นผู้ที่ทำงานในชั้นเรียนอยู่ในกลุ่มที่ทำงานช้า ความรู้สึกกดดันเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้พวกเขามีการ โกง สอดคล้องกับการศึกษาของ แมคคาบีและเทรวิน (McCabe & Trevino, 1993 cited in Harding et al., 2001) รายงานว่า พฤติกรรมของเพื่อนมี อิทธิพลอย่างมากต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เมื่อนักศึกษาเห็นว่าเพื่อน ๆ มีการ โกงอยู่เสมอ หรือมีความเชื่ออย่างแท้จริงว่าการ โกงมีอยู่ทั่วไป พวกเขา ก็จะหยิ่งแข็งโดยการ โกงเช่นกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ศึกษาพบถึง 41% จากนักศึกษาทั้งหมด 6,000 คน โดยศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา 5 แห่ง

อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมการ โกงมีการสำรวจโดย แมคคาบี และเทรวิน (McCabe & Trevino, 1997 cited in Harding et al., 2001) พบว่า การสนับสนุนของเพื่อนกับพฤติกรรมของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ โกงอย่างมีนัยสำคัญ เบน,ลินด์เซ,มาร์คัส,จอห์นและแอนนี่ (Ben,Lindsay, Marcus,Jon,&Annie,1999) ได้ศึกษาวิจัยกับนักศึกษาระดับปีหนึ่งของมหาวิทยาลัยนอร์ธแคโรไลนา ที่แชพเพิลฮิลล์ พบว่า จำนวนนักศึกษาร้อยละ 9 รายงานว่า ตนเองมีการ โกงเมื่อพวกเขาเชื่อว่า มีนักเรียนคนอื่น ๆ โกงด้วย

ส่วน วิทลีย์ และคอสท์ (Whitley & Kost, 1999 cited in Harding et al.,2001) ได้ศึกษานักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มที่ยอมรับกลุ่มคน โกงมากขึ้น

สรุปได้ว่า การคล้อยตามเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับแรงผลักดันของเพื่อนหรือได้รับอิทธิพลแบบอย่างมาจากเพื่อน และมีความสำคัญต่อตัวผู้เรียน ซึ่งแรงผลักดันหรือแบบอย่าง มีอิทธิพลต่อผู้เรียนในการที่จะให้กระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ตาม โดยถ้าผู้เรียนมีการคล้อยตามเพื่อน ก็จะรับเอา เจตคติ หรือพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

การคล้อยตามสังคม

การคล้อยตามสังคมเป็นอีกกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน กล่าวถึง การรับรู้ของบุคคลที่ได้รับอิทธิพลแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคมและเกี่ยวข้องกับแรงกดดันทางสังคมต่อบุคคลนั้น ปัจจัยทางสังคมอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มอ้างอิงซึ่งบุคคลคิดว่ามีความสำคัญต่อตนเองและจูงใจให้ตนทำหรือไม่ทำตาม

บาร์เนทท์ และดัลตัน (Barnett & Dalton, 1981 cited in Copeland, n.d.) ศึกษาเหตุผลของนักศึกษาในวิทยาลัย เรื่องการ โกง ซึ่งกล่าวว่า มีอย่างน้อยหกปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อการ โกงหนึ่งในปัจจัยที่พบเกิดจากการบีบคั้นจากผู้ปกครองที่ต้องการให้ผลการเรียนดี จนผู้เรียนรู้สึกว่าจะต้องมีการ โกง สอดคล้องกับการศึกษาของ เคลเลอร์ (Keller, 1978 cited in Copeland, n.d.) สรุปถึงเหตุผลที่ทำให้เกิด

การโกงคือ ความกดดันจากผู้ปกครอง ความกดดันจากโรงเรียน แรงกดดันต่างๆ เนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ได้คืออย่างเพียงพอ โดยเปรียบเทียบกับเพื่อนคนอื่นๆ พวกเขาจึงรู้สึกว่ามีคามจำเป็นต้องโกง เพื่อทำให้งานที่ทำสำเร็จลุล่วงด้วยดี

แรนดัลล์ (Randall, 1989 cited in The Theory of Reasoned Action,n.d.) ศึกษาเรื่องการโกงในวิทยาลัยสองแห่งพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างสูงระหว่างทัศนคติ เจตนา และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับการโกง

การศึกษายบทความเรื่อง Academic Cheating Fact Sheet ผ่านเว็บไซต์ โดยศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมปลายรายงานว่ามีการโกงถึง 98% นักเรียนเหล่านั้นให้เหตุผลว่าโกงเพราะเห็นคนอื่น ๆ โกงและพวกเขาคิดว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรมในข้อเสียเปรียบนั้น (Academic Cheating Fact Sheet,1999)

บทความเรื่อง Computers, The Internet, and Cheating Among Secondary School Students Some Implication, for Education โดยศึกษากับกลุ่มนักเรียนมัธยมต้นกับการประยุกต์ใช้สำหรับการศึกษาก็คือเป็นบทความที่ตรวจหาเหตุผลเฉพาะด้านของการโกงโดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตในการเขียนรายงานการค้นคว้าหาข้อมูลของเอกสารได้ใช้กันอย่างแพร่หลาย การใช้วิทยาการสมัยใหม่ของนักเรียนเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนนำข้อความที่ปรากฏจากเว็บไซต์มาเป็นของตนมากขึ้น(Norr,1999)

สรุปว่า การคล้อยตามสังคม หมายถึง การรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับแรงผลักดันของสังคมจากบุคคลต่างๆ หรือได้รับอิทธิพลแบบอย่างมาจากปัจจัยทางสังคม ซึ่งแรงผลักดันหรือแบบอย่างมีอิทธิพลต่อนักเรียนในการที่จะให้กระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ตาม โดยถ้าผู้เรียนมีการคล้อยตามสังคม ก็จะรับเอาเจตคติ หรือพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมาปฏิบัติตาม เมื่อผู้เรียนรับรู้ว่ามีผู้อื่นโกง ตนก็ไม่อยากเสียเปรียบ หรือการใช้วิทยาการสมัยใหม่เพื่อทำให้การปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการง่ายขึ้น โดยการลอกแบบข้อความผ่านทางอินเทอร์เน็ต สถานการณ์เช่นนี้อาจเป็นแรงจูงใจให้เกิดการปฏิบัติทางวิชาการ โดยไม่ถูกต้อง เป็นต้น ตัวแปรการคล้อยตามสังคมนี้เป็นตัวแปรสังเกตได้ตัวหนึ่งของตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

2.5.4 การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

การรับรู้หมายถึง การสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) เป็นการแปลหรือตีความสิ่งที่สัมผัสที่ได้รับออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายหรือที่รู้จักเข้าใจ ซึ่งเป็นการแปลความหรือตีความต้องใช้ประสบการณ์เดิม

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544, : 135อ้างในนลินี สุวรรณโชติ,2549:36) กล่าวว่า การที่มนุษย์นำข้อมูลที่ได้จากความรู้สึกสัมผัส (Sensation) จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 อันประกอบด้วย ตา หู จมูก ลิ้น และสัมผัสมาจำแนก แยกแยะ คัดเลือกวิเคราะห์ ด้วยกระบวนการทำงานของสมองแล้วแปลสิ่งที่ได้ออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายเพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้ต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้การรับรู้ หมายถึง การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนที่เป็นกระบวนการประมวลและตีความหมายของข้อมูลหรือสถานการณ์ที่อยู่รอบๆตัวเป็นความคิดความเข้าใจของบุคคลต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน โดยการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต จากการสังเกตประสบการณ์ของคนคุ้นเคยหรือเพื่อน จากการบอกเล่า ซึ่งเป็นการรับรู้ถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะมีประโยชน์หรือขัดขวางในการแสดงความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน สอดคล้องกับทฤษฎีการรับรู้ (Perception Theory) ของเกสท์ดัล (Moore & Fitz, 1993) ซึ่งได้กล่าวว่าการรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองใดๆ จะขึ้นอยู่กับรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้นๆ การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วย ประสาทสัมผัสและปัจจัยทางจิตคือ ความรู้เดิม ความต้องการและเจตคติ เป็นต้น

การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมเป็นการประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมโดยอ้างถึงการควบคุมพฤติกรรมการใช้ข้อคำถามมักบอกถึงความรู้สึกของผู้ตอบสนองในความสามารถแห่งตนต่อการแสดงพฤติกรรมซึ่งสามารถวัดได้ทั้งโดยตรงและวัดทางอ้อม ไอเซนเสนอวิธีการวัดไว้ดังนี้

- การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม โดยตรง
- การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม

การรับรู้ในพฤติกรรมนี้จะมีบทบาทสำคัญในการกระทำพฤติกรรมในตัวแปรการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมซื่อสัตย์ในการเรียนนี้จะแบ่งการรับรู้ออกเป็นสองด้านคือ กับการรับรู้ความยากง่ายที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน การรับรู้โอกาสที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน มีรายละเอียดแต่ละตัวแปรดังนี้

การรับรู้โอกาสและความยากง่ายที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคำว่า โอกาส คือ ช่องทางเวลาที่เหมาะสม จังหวะ

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของไอเซน กล่าวว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavior Control) เป็นการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมนั้นๆ ว่าเป็นการยากหรือง่ายที่จะทำพฤติกรรมนั้นๆ เป็นการสะท้อนจากประสบการณ์ในอดีต และการคาดคะเนปัจจัยเอื้ออำนวย สิ่งขัดขวาง หรืออุปสรรคซึ่งมีอิทธิพลมาจากความเชื่อในการควบคุม ความเชื่อเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีทรัพยากร หรือโอกาสที่จำเป็นในการทำพฤติกรรม โดยได้รับอิทธิพลมาจากข้อมูลที่ได้รับบอกเล่าจากผู้อื่นเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น การสังเกตจากประสบการณ์ของคนคุ้นเคย และเพื่อนซึ่งเป็นการรับรู้ถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะมีประโยชน์ หรือขัดขวางในการแสดงพฤติกรรม

การศึกษาของ โบเวอร์ (Bower, 1964 cited in McCabe et al., 2001) พบว่านักเรียนในสถาบันที่ใหญ่กว่ามีรายงานว่ามี โกงการสอบมากกว่าสถาบันเล็กๆ โดยใช้วิธีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสองสถาบันศึกษาตัวแปร จำนวน วิธีการ โกงและโอกาสที่จะโกง โดยให้ข้อสังเกตว่าในสถาบันที่เล็กกว่าอาจจะโกงน้อย

กว่า เพราะว่า การใช้วิธีการสอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันที่เล็กกว่าอาจจะใช้ข้อสอบแบบอัตนัย ซึ่งนักเรียนไม่สามารถโกงได้ใน โอกาสที่ไม่เหมือนกันในทำนองเดียวกันขนาดของชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนที่มาก พบวิธีการที่อาจจะได้เมื่อมี โอกาสมากกว่าในสถาบันที่มีขนาดใหญ่มากกว่าสถาบันที่มีขนาดเล็ก

ลิปสันและแมคกาวีร์น (Lipson & McGavem, 1993 cited in Bricault, 1998) กล่าวว่า การกระทำที่ไม่ถูกต้องทางวิชาการอาจเนื่องมาจากโอกาสที่เหมาะสมที่เอื้ออำนวยเช่น ชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมาก การทดสอบที่มีสิ่งแวดล้อม เชื้อเชิญให้นักเรียนคนใดก็ตามมีการลอกแบบระหว่างการสอบ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ ซีเซก (Cizek, 1999 cited in Finn, 2004) เสนอว่าการ โกงอาจจะรุนแรงมากขึ้นเมื่อสถานการณ์ของห้องเรียน หรือสิ่งแวดลอมภายในห้องเรียนทำให้เกิดการ โกงง่ายขึ้น ลักษณะของห้องเรียนที่อาจทำให้เกิดการ โกง มีลักษณะที่สำคัญคือ ขนาดของห้องเรียนซึ่งหมายถึง มีจำนวนนักเรียนมาก การไม่กำหนดที่นั่ง ในขณะที่ทำการสอบ คณะอาจารย์ขาดประสบการณ์ ข้อห้ามไม่มีความน่าเชื่อถือ เป็นต้น

ส่วน ไมเกิลส์และเมธ (Michaels & Miethe, 1989 cited in Finn, 2004) รายงานว่าในสิ่งแวดล้อมใดๆก็ตามที่มีโอกาสในการ โกงมากก็จะมีพฤติกรรมการ โกงมากขึ้น และจากผลการวิจัยของ เลมิง (Leming, 1980) แสดงให้เห็นว่า โอกาสเสี่ยงเป็นอิทธิพลที่สำคัญในการ โกงนักเรียนในกลุ่มที่มีโอกาสเสี่ยงสูงมีการ โกง 24% เมื่อได้รับการควบคุมและตักเตือน กลุ่มที่มี โอกาสความ เสี่ยงต่ำคือ ไม่มีการควบคุมและไม่มีการตักเตือนจะโกงถึง 36% และผู้หญิงมีความเป็นไปได้ที่จะ โกงเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีโอกาสเสี่ยงในการถูกจับได้ น้อย

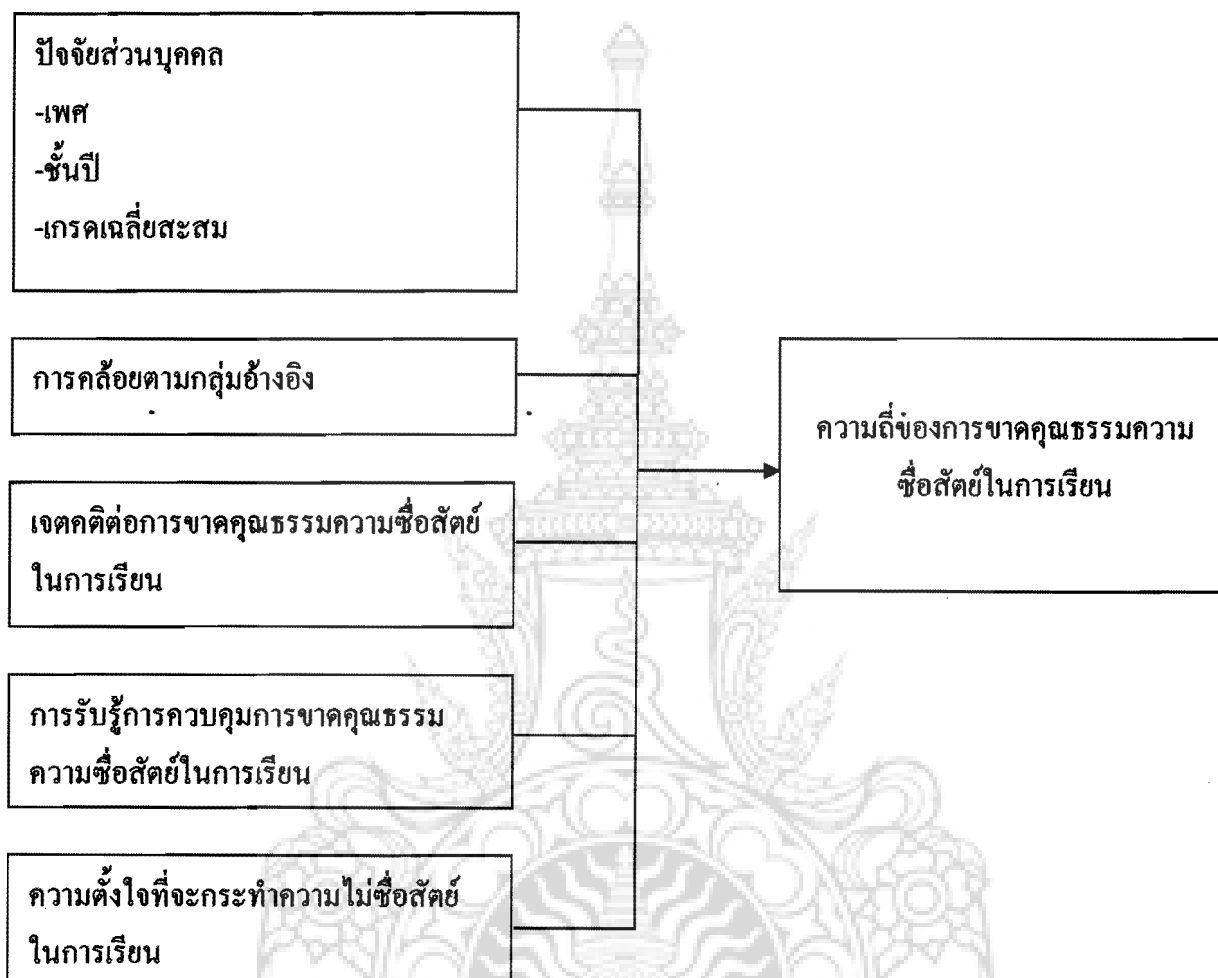
เคลเลอร์ (Keller, 1998 cited in Copeland, n.d) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมอาจมีบทบาทต่อการ โกงของนักเรียน โดยสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลที่สามารถทำให้นักเรียนมีความต้องการในการ โกง เช่น 1) ปัจจัยที่ประกอบด้วยชั้นเรียนขนาดใหญ่แต่มีอาจารย์ที่ปรึกษาเพียงคนเดียว 2) การใช้แบบสอบที่เหมือนกัน เป็นการเปิดช่องทางให้นักเรียน โกง ถ้านักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าทุกๆ คนมีการ โกงพวกเขา ก็จะ โกงด้วยเช่นกัน โดยวิธีการลอกแบบเพื่อนที่นั่งข้างหน้าหรือนั่งรอบๆตัวเขา 3) การ โกงของนักเรียนเกิดขึ้น โดยส่วนมาก เพราะการละทิ้งห้องสอบของครู นักเรียนจะรู้สึกว่างเปล่าจะไม่ถูกจับการ โกงได้

ดังนั้น การรับรู้โอกาสที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง การคาดคะเนช่องทาง จังหวะในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำที่ไม่ถูกต้องในการเรียน ส่วนการรับรู้ความยากง่ายที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน หมายถึง การรวบรวมและตีความหมายของข้อมูลหรือสถานการณ์ที่อยู่รอบๆตัว เป็นความคิด ความเข้าใจของบุคคลต่อการที่จะกระทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องในการเรียนได้สำเร็จ

2.6 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของไอเซน (Ajzen, 1991) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาปรับเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่า การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาเป็นผลมาจาก ปัจจัยส่วนบุคคล การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน และความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน โดยกำหนดกรอบแนวคิดได้ดังนี้

กรอบแนวคิด

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรส่วนบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรเป้าหมาย

ประชากรเป้าหมายในการศึกษานี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2551 ทุกชั้นปี ภาคปกติ จำนวน 389 คน

ตารางที่ 3.1

จำนวนนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน (คน)
1. การท่องเที่ยว	139
2. การโรงแรม	96
3. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	154
รวม	389

(แผนกทะเบียนและวัดผล คณะศิลปศาสตร์, 2551)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยปรับมาจากแบบสอบถามเรื่อง โมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของ นลินี สุวรรณโชติ (2549) และนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับกลุ่มประชากรเป้าหมาย เป็นชุดแบบสอบถามแบ่งเป็น 6 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษามีลักษณะให้ตรวจสอบรายการเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้น และให้เติมคำในช่องว่างรายการเกรดเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มีจำนวน 10 ข้อ แบ่งเป็น

1 การคล้อยตามเพื่อน	5 ข้อ	(ข้อ 1-4, ข้อ 10)
2 การคล้อยตามสังคม	5 ข้อ	(ข้อ 5-9)

การให้คะแนนและการแปลความหมาย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ทำตาม/เห็นด้วย	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ทำตาม/เห็นด้วย	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ทำตาม/เห็นด้วย	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช่ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ไม่ทำตาม/ไม่เห็นด้วย	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
ไม่ทำตาม/ไม่เห็นด้วย	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
ไม่ทำตาม/ไม่เห็นด้วย	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	เห็นด้วย/ทำตาม อย่างแน่นอน
1.51-2.50	หมายถึง	เห็นด้วย/ทำตาม ค่อนข้างมาก
2.51-3.50	หมายถึง	เห็นด้วย/ทำตาม เล็กน้อย
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะทำ/ไม่ทำตาม หรือไม่แน่ใจว่าเห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย
4.51-5.50	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตามตาม เล็กน้อย
5.51-6.50	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม ค่อนข้างมาก
6.51-7.00	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม อย่างแน่นอน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีจำนวน 4 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำตอบเป็นคำตอบขั้วคู่ (Bipolar) ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ได้เปรียบ/ มีประโยชน์	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ได้เปรียบ/ มีประโยชน์	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ได้เปรียบ/ มีประโยชน์	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช้ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
เสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
เสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
เสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามตามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านความคิด ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	รู้สึกได้เปรียบ/ มีประโยชน์ มาก
1.51-2.50	หมายถึง	รู้สึกได้เปรียบ/ มีประโยชน์ ปานกลาง
2.51-3.50	หมายถึง	รู้สึกได้เปรียบ/ มีประโยชน์ เล็กน้อย
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าได้เปรียบ/ เสียเปรียบ หรือไม่แน่ใจว่ามีประโยชน์/ ไม่มีประโยชน์
4.51-5.50	หมายถึง	รู้สึกเสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์ น้อย
5.51-6.50	หมายถึง	รู้สึกเสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์ ปานกลาง
6.51-7.00	หมายถึง	รู้สึกเสียเปรียบ/ ไม่มีประโยชน์ มาก

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านความรู้สึก

ดี/ ชอบ	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ดี/ ชอบ	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ดี/ ชอบ	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช้ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ไม่ดี/ ไม่ชอบ	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
ไม่ดี/ ไม่ชอบ	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
ไม่ดี/ ไม่ชอบ	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านความรู้สึก ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	รู้สึกดี/ ชอบ มาก
1.51-2.50	หมายถึง	รู้สึกดี/ ชอบ ปานกลาง
2.51-3.50	หมายถึง	รู้สึกดี/ ชอบ เล็กน้อย
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าดี/ ไม่ดี หรือไม่แน่ใจว่าชอบ/ ไม่ชอบ
4.51-5.50	หมายถึง	รู้สึกไม่ดี/ ไม่ชอบ น้อย
5.51-6.50	หมายถึง	รู้สึกไม่ดี/ ไม่ชอบ ปานกลาง
6.51-7.00	หมายถึง	รู้สึกไม่ดี/ ไม่ชอบ มาก

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านการกระทำ

เห็นด้วย/ ฉลาด	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วย/ ฉลาด	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
เห็นด้วย/ ฉลาด	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช่ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย/ โง่	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
ไม่เห็นด้วย/ โง่	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
ไม่เห็นด้วย/ โง่	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านการกระทำ ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	คิดว่าเห็นด้วย/ เป็นสิ่งฉลาด มาก
1.51-2.50	หมายถึง	คิดว่าเห็นด้วย/ เป็นสิ่งฉลาด ปานกลาง
2.51-3.50	หมายถึง	คิดว่าเห็นด้วย/ เป็นสิ่งฉลาด เล็กน้อย
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าเห็นด้วย/ ไม่เห็นด้วย หรือไม่แน่ใจว่าฉลาด/ โง่
4.51-5.50	หมายถึง	คิดว่าไม่เห็นด้วย/ เป็นสิ่งโง่ น้อย
5.51-6.50	หมายถึง	คิดว่าไม่เห็นด้วย/ เป็นสิ่งโง่ ปานกลาง
6.51-7.00	หมายถึง	คิดว่าไม่เห็นด้วย/ เป็นสิ่งโง่ มาก

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
มีจำนวน 17 ข้อ การให้คะแนนและการแปลความหมาย

ลักษณะข้อคำถามเป็นข้อความให้นักศึกษา แสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อพฤติกรรม
การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ว่าทำได้ง่าย หรือยากในระดับใด หรือพิจารณาสถานการณ์
จากข้อความว่าทำให้เกิดโอกาสในการทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน ได้สำเร็จระดับใด ซึ่งมีลักษณะ
คำตอบเป็นคำตอบขั้วคู่ (Bipolar) ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ใน
การเรียน ความยากง่าย

ง่าย	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
ง่าย	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ง่าย	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช่ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
ยาก	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
ยาก	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
ยาก	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความ
ซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านความยากง่าย ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	คิดว่าทำได้ง่าย มาก
1.51-2.50	หมายถึง	คิดว่าทำได้ง่าย ปานกลาง
2.51-3.50	หมายถึง	คิดว่าทำได้ง่าย เล็กน้อย
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก
4.51-5.50	หมายถึง	คิดว่าทำได้ยาก น้อย
5.51-6.50	หมายถึง	คิดว่าทำได้ยาก ปานกลาง
6.51-7.00	หมายถึง	คิดว่าทำได้ยาก มาก

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน มีจำนวน 17 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1	การสอบ	จำนวน 7 ข้อ (ข้อ 1-7)
ด้านที่ 2	การทำแบบฝึกหัด	จำนวน 2 ข้อ (ข้อ 8-9)
ด้านที่ 3	การทำรายงาน	จำนวน 5 ข้อ (10-14)
ด้านที่ 4	การสร้างข้อมูล	จำนวน 3 ข้อ (ข้อ 16-17)

การให้คะแนนและการแปลความหมาย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

เป็นไปได้	มาก	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
เป็นไปได้	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
เป็นไปได้	น้อย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่ใช่ทั้ง 2		ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
เป็นไปไม่ได้	น้อย	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
เป็นไปได้	ปานกลาง	ให้ค่าคะแนน	6 คะแนน
เป็นไปได้	มาก	ให้ค่าคะแนน	7 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามความตั้งใจที่จะทำความซื่อสัตย์ในการเรียนใช้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	มีความตั้งใจมากที่จะทำพฤติกรรมนั้น
1.51-2.50	หมายถึง	มีความตั้งใจปานกลางที่จะทำพฤติกรรมนั้น
2.51-3.50	หมายถึง	มีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะทำพฤติกรรมนั้น
3.51-4.50	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจทำ/ไม่ทำพฤติกรรมนั้น
4.51-5.50	หมายถึง	มีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น
5.51-6.50	หมายถึง	มีความตั้งใจปานกลางที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น
6.51-7.00	หมายถึง	มีความตั้งใจมากที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีจำนวน 17 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน

ด้านที่ 1 การสอบ	จำนวน 7 ข้อ (ข้อ 1-7)
ด้านที่ 2 การทำแบบฝึกหัด	จำนวน 2 ข้อ (ข้อ 8-9)
ด้านที่ 3 การทำรายงาน	จำนวน 5 ข้อ (10-14)
ด้านที่ 4 การสร้างข้อมูล	จำนวน 3 ข้อ (ข้อ 16-17)

การให้คะแนนและการแปลความหมาย

ลักษณะข้อคำถามเป็นข้อความให้นักศึกษารายงานตนเองในการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนในระดับใด ซึ่งมีลักษณะให้ระบุความถี่ของการกระทำแต่ละพฤติกรรมช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ 4 ครั้งขึ้นไป 3 ครั้ง 2 ครั้ง 1 ครั้ง และไม่เคย ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนความถี่ที่ปฏิบัติ

4 ครั้งขึ้นไป	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน
3 ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
2 ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
1 ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ไม่เคย	ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน

การแปลความหมายของแบบสอบถามการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

1.00-1.50	หมายถึง	ทำพฤติกรรมนั้น บ่อยมาก
1.51-2.50	หมายถึง	ทำพฤติกรรมนั้น ค่อนข้างบ่อย
2.51-3.50	หมายถึง	ทำพฤติกรรมนั้น เป็นบางครั้ง
3.51-4.50	หมายถึง	ทำพฤติกรรมนั้น ค่อนข้างน้อย
4.51-5.00	หมายถึง	ทำพฤติกรรมนั้น น้อยมาก

3.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงและแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้และนำผลมาวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้วยสูตรครอนบาค(Cronbach's Alpha Coefficient) โดยรวมมีความเที่ยง 0.96 และแยกตามรายด้าน ดังนี้

ด้านการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	ความเที่ยง 0.92
ด้านเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความเที่ยง 0.93
ด้านการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความเที่ยง 0.94
ด้านความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน	ความเที่ยง 0.92
ด้านความถี่ของการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความเที่ยง 0.89

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือถึงคณบดี คณะศิลปศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาของคณะ
2. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมนัดหมายอาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะที่เป็นผู้ประสานงาน
3. ชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้วิจัยและอาจารย์ เจ้าหน้าที่คณะผู้ประสานงาน
4. เก็บรวบรวมข้อมูล
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม มีแบบสอบถามที่สมบูรณ์คิดเป็นร้อยละ 79.69

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ด้วยค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2-6 ด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยค่าไค-สแควร์

3.6 การทดสอบสมมติฐาน

เนื่องจากการทดสอบสมมติฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สถิติที่ใช้คือค่าไค-สแควร์ ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้ระดับนามบัญญัติ จึงจัดกลุ่มข้อมูลใหม่ดังนี้

1. ข้อมูลบุคคล ตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 2.81 และสูงกว่า 2.81 โดยใช้ค่าเฉลี่ยของเกรดเฉลี่ยสะสมเป็นตัวแบ่ง
2. ข้อมูลตอนที่ 2-5 มีระดับ 7 ระดับซึ่งอาจทำให้เกิดเซลล์ว่างหรือมีค่าน้อยกว่า 5 (มากกว่า 20%) จึงยุบรวมกลุ่มเป็น 3 ช่วง ดังนี้
 - 1.00-3.00 แทนด้วย ปฏิบัติมาก
 - 3.01-5.00 แทนด้วย ปฏิบัติปานกลาง
 - 5.01-7.00 แทนด้วย ปฏิบัติน้อย

3. ข้อมูลตอนที่ 6 มีระดับ 5 ระดับ ขูบรวมเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1.00-2.33 แทนด้วย ปฏิบัติมาก

2.34-3.66 แทนด้วย ปฏิบัติปานกลาง

3.67-5.00 แทนด้วย ปฏิบัติน้อย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ในครั้งนี้เพื่อลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา(Descriptive Research)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 11 ตอน คือ

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา
2. วิเคราะห์การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
3. วิเคราะห์เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
4. วิเคราะห์การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
5. วิเคราะห์ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน
6. วิเคราะห์ความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
7. เปรียบเทียบ เพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา
8. เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
9. เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
10. เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน
11. เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

4.1.1 เพศ

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ กว่า 4 ใน 5 หรือร้อยละ 83.2 เป็นเพศหญิง มีเพียงร้อยละ 16.8 ที่เป็นเพศชาย

ตารางที่ 4.1
เพศของนักศึกษา

N=310

เพศ	ร้อยละ
ชาย	16.80
หญิง	83.20
รวม	100

4.1.2 ชั้นปี

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ กว่า 1 ใน 3 หรือร้อยละ 31.60 ศึกษาในชั้นปีที่ 3 รองลงมาศึกษาในชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 26.80 , 23.20 และ 18.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2
ชั้นปีของนักศึกษา

N=310

ชั้นปี	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	26.80
ชั้นปีที่ 2	23.20
ชั้นปีที่ 3	31.60
ชั้นปีที่ 4	18.40
รวม	100

4.1.3 เกรดเฉลี่ยสะสม

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีเกรดเฉลี่ยสะสมในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ระหว่างนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.81 และ สูงกว่า 2.81 ร้อยละ 53.80 และ 46.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3

เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา

N=310

เกรดเฉลี่ยสะสม	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.81	53.80
สูงกว่า 2.81	46.20
รวม	100

4.2 การคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิง

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวม ไม่คัดลอกตามกลุ่มอ้างอิง เล็กน้อย ($\bar{x} = 4.47$) เมื่อพิจารณาในรายข้อเมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ นำรายงานของเพื่อนหรือของรุ่นพี่มาส่งเป็นของตนเอง นักศึกษาจะไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม น้อย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.83$) รองลงมา นักศึกษาจะไม่เห็นด้วย/ไม่ทำตาม น้อย เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ จ้างทำรายงาน และเมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ ใช้วิธีคัดลอกรายงานของเพื่อนแล้วนำมาเป็นของตนเอง ค่าเฉลี่ย 4.82 และ 4.77 ตามลำดับ ในขณะที่นักศึกษาไม่แน่ใจว่าจะทำตาม/ไม่ทำตามในรายข้อเพื่อน ๆ ในกลุ่มชักชวนกันวางแผนที่จะ โกงข้อสอบมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.4

การคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษา

ข้อความ	ทำตาม			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ไม่ทำตาม			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
1. เพื่อน ๆ ในกลุ่มชักชวนกันวางแผนที่จะ โกงข้อสอบนักศึกษาคิดจะ	16.1	18.4	14.5	6.8	23.9	13.5	6.8	3.72	1.91
2. เมื่อรู้ว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่ม โกงการสอบโดยวิธีใด ๆ ก็ตามแล้วได้เกรดดี ถ้ามีโอกาส นักศึกษาจะ	1.3	19.0	24.8	7.1	11.3	26.5	10.0	4.27	1.77
3. เพื่อน ๆ ในกลุ่มเปลี่ยนแปลงข้อมูล บางส่วนจากการค้นคว้าเพื่อนำไปทำรายงาน ให้เป็นไปตามต้องการ นักศึกษาจะ	3.5	21.0	19.4	11.3	27.1	13.2	4.5	3.95	1.60

ข้อความ	ทำตาม			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ไม่ทำตาม			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
4. เมื่อรู้ว่าเพื่อนในกลุ่มให้คนอื่นทำรายงานให้แล้วได้คะแนนดี นักศึกษาจะ	1.0	9.4	19.4	18.1	18.8	22.7	10.7	4.55	1.55
5. เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ โง่งการสอบเพื่อไม่ให้เสียเปรียบนักศึกษาคณะ	3.2	10.3	10.0	14.5	35.8	17.7	8.4	4.56	1.52
6. เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ ลอกรายงาน หรือการบ้านแล้วได้คะแนนดี เพื่อไม่ให้เสียเปรียบ นักศึกษาคณะ	1.9	10.3	19.0	12.3	19.7	32.3	4.5	4.52	1.55
7. เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ ใช้วิธีคัดแปลงรายงานของเพื่อนแล้วนำมาเป็นของตนเอง 1. นักศึกษาคณะ	2.9	6.5	15.5	12.3	26.5	21.6	14.8	4.77	1.59
8. เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ จ้างทำรายงานนักศึกษาคณะ	1.3	9.4	12.0	13.6	23.3	27.8	12.6	4.82	1.55
9. เมื่อรู้ว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ นำรายงานของเพื่อนหรือของรุ่นพี่มาส่งเป็นของตนเองนักศึกษาคณะ	2.6	6.8	11.9	13.9	19.4	20.0	15.5	4.83	1.56
10. เพื่อน ๆ ในกลุ่มต้องการให้นักศึกษาสร้างข้อมูลเท็จในการทำรายงาน นักศึกษาคณะ	2.3	7.1	12.6	15.2	25.8	25.8	11.3	4.78	1.52
รวม								4.47	1.27

4.3 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

4.3.1 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการสอบด้านการกระทำสูงสุดกล่าวคือ นักศึกษาคิดว่าเป็นสิ่งที่โง่ เล็กน้อย และไม่เห็นด้วย ในการ โง่งการสอบ มีค่าเฉลี่ย สักส่วนใกล้เคียงกัน $\bar{x} = 5.28$ และ $\bar{x} = 5.27$ รองลงมา นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความรู้สึกไม่ชอบ น้อย และเลว น้อย ($\bar{x} = 5.12$ และ $\bar{x} = 5.11$) ในขณะที่นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความคิด มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.5

เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการสอบของนักศึกษา

ข้อความ	บวก			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ลบ			\bar{x} t	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
1. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ได้เปรียบ / เสียเปรียบ	6.5	18.1	18.1	9.0	10.0	28.1	10.3	4.24	1.89
2. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า มีประโยชน์ / ไม่มีประโยชน์	1.9	6.1	21.0	15.2	6.1	33.9	15.8	4.82	1.67
3. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ดี / เลว	0.3	5.2	11.9	19.0	14.5	26.5	22.3	5.11	1.53
4. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ชอบ / ไม่ชอบ	1.0	3.9	11.9	12.9	21.6	33.2	15.5	5.12	1.43
5. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า เห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	6.1	10.0	12.3	12.9	39.7	19.0		5.27	1.47
6. การ โง่งการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ฉลาด / โง่	0.6	1.9	10.6	20.3	11.0	33.2	22.3	5.28	1.43

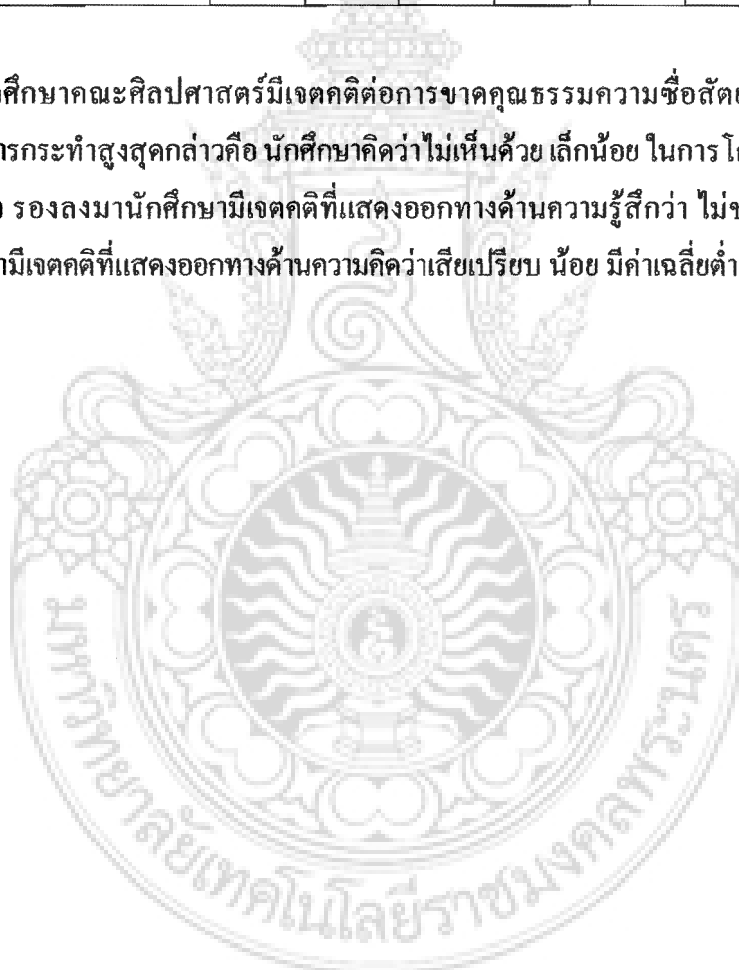
4.3.2 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการลอกแบบฝึกหัด ด้านการกระทำสูงสุดกล่าวคือ นักศึกษาคิดว่าไม่เห็นด้วย/เป็นสิ่งที่โง่ น้อย ในการลอกแบบฝึกหัด มีค่าเฉลี่ย สักส่วนใกล้เคียงกัน เป็นสิ่งที่โง่ น้อย $\bar{x} = 5.07$ และ $\bar{x} = 5.03$ รองลงมา นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออก ทางด้านความรู้สึก ไม่ชอบ/ เลว น้อย ($\bar{x} = 4.96$) ในขณะที่นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความคิด มี ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.6

เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษา

ข้อความ	บวก			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ลบ			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
1. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่าได้เปรียบ / เสียเปรียบ	3.5	10.3	17.7	12.3	12.6	32.3	11.3	4.62	1.72
2. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่ามีประโยชน์ / ไม่มีประโยชน์	1.3	7.7	15.5	13.2	14.5	28.4	19.4	4.95	1.64
3. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่าดี / เสว	0.6	7.7	12.9	14.5	19.0	27.7	17.4	4.96	1.56
4. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่าชอบ / ไม่ชอบ	1.6	6.5	12.9	16.1	14.8	32.9	15.2	4.96	1.56
5. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่าเห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	0.6	8.1	9.7	14.5	17.1	31.9	18.1	5.07	1.55
6. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิด ว่าฉลาด / โง่	0.6	4.5	14.5	16.8	14.8	32.9	15.8	5.03	1.49

4.3.3 นักศึกษาคณะศิลปศาสตรมีเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการ โง่งรายงาน
ที่แสดงออกด้านการกระทำสูงสุดกล่าวคือ นักศึกษาคิดว่าไม่เห็นด้วย เล็กน้อย ในการ โง่งรายงาน มีค่าเฉลี่ย
สูงสุด ($\bar{x} = 5.35$) รองลงมานักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความรู้สึกว่า ไม่ชอบ น้อย ($\bar{x} = 5.31$)
ในขณะที่นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความคิดว่าเสียเปรียบ น้อย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.7

เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการ โงงรายงานของนักศึกษา

ข้อความ	บวก			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ลบ			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
1. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ได้เปรียบ / เสียเปรียบ	3.5	11.9	15.5	11.6	9.4	29.4	18.7	4.74	1.83
2. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า มีประโยชน์ / ไม่มีประโยชน์	1.3	3.9	15.8	15.5	11.3	30.0	22.3	5.11	1.59
3. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ดี / เลว	0.3	4.5	12.9	13.5	14.8	26.5	27.4	5.27	1.55
4. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ชอบ / ไม่ชอบ	0.3	2.9	13.2	10.6	17.1	33.5	22.3	5.31	1.44
5. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า เห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย	0.3	4.8	11.9	10.6	14.2	31.0	27.1	5.35	1.53
6. การ โงงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ฉลาด / โงง	1.0	4.5	8.7	15.8	13.5	34.2	22.3	5.28	1.49

4.3.4 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการรายงานเท็จ ที่แสดงออกด้านการกระทำสูงสุดกล่าวคือ นักศึกษาคิดว่าไม่เห็นด้วย เล็กน้อยและ โงง เล็กน้อยในการรายงานเท็จ มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ $\bar{x} = 5.36$ และ $\bar{x} = 5.35$ รองลงมานักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความรู้สึกว่า ไม่ชอบ น้อย และ เลว น้อย $\bar{x} = 5.25$ และ $\bar{x} = 5.09$ ตามลำดับ ในขณะที่นักศึกษามีเจตคติที่แสดงออกทางด้านความคิดว่าเสียเปรียบ น้อย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.8

เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการรายงานเท็จของนักศึกษา

ข้อความ	บวก			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ลบ			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
1. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ได้เปรียบ/เสียเปรียบ	2.3	20.0	15.2	6.8	9.7	29.4	16.5	4.56	1.90
2. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า มีประโยชน์/ ไม่มีประโยชน์	0.3	3.9	25.6	9.4	5.2	30.7	24.9	5.07	1.68
3. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ดี/เลว	0.6	7.4	11.0	15.5	16.8	25.2	23.2	5.09	1.59
4. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ชอบ/ไม่ชอบ	0.3	4.5	11.6	11.0	20.3	30.3	21.6	5.25	1.46
5. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า เห็นด้วย/ ไม่เห็นด้วย	6.5	9.4	11.9	11.0	35.8	25.2		5.36	1.52
6. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า ฉลาด/ โง่	0.3	3.5	11.6	13.5	12.6	32.3	25.8	5.35	1.48

4.4 การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

นักศึกษาคณะศิลปศาสตรมีกรรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนว่าทำ
ได้ง่ายหรือยาก ดังนี้

ด้านการสอบ นักศึกษาคณะศิลปศาสตรคิดว่า การส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก
น้อยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.82$) รองลงมาแอบดูคำตอบเพื่อนในขณะสอบและส่งสัญญาณให้คำตอบกับ
เพื่อนขณะสอบ คิดว่าทำได้ยาก น้อย ($\bar{x} = 4.76$ และ $\bar{x} = 4.66$) ในขณะที่การนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้อง
สอบ นักศึกษาคิดว่าไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก

ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาคณะศิลปศาสตรคิดว่า การลอกแบบฝึกหัดเพื่อนเป็นสิ่งที่ทำได้
ง่าย น้อย ($\bar{x} = 2.86$) และการให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายปานกลาง ($\bar{x} = 2.45$)

ด้านการทำรายงาน นักศึกษาคณะศิลปศาสตรคิดว่า การนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเองเป็น
สิ่งที่ทำได้ยาก น้อย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.82$) รองลงมาคือการนำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดย
ไม่อ้างอิง ($\bar{x} = 4.55$) ในขณะที่คิดว่า การจ้างเพื่อนทำรายงาน ไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก

ด้านการสร้างข้อมูล นักศึกษาคณะศิลปศาสตรคิดว่า การสร้างข้อมูลเท็จเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก น้อย
($\bar{x} = 4.74$) รองลงมาคือการสร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้าและเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วน
จากการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ $\bar{x} = 4.45$ และ $\bar{x} = 4.43$ ตามลำดับ เป็นสิ่งที่ไม่
แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก

ตารางที่ 4.9

การรับรู้การควบคุมเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ข้อความ	ง่าย			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ยาก			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
ด้านการสอบ								4.57	1.34
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ	5.2	26.8	8.1	5.8	24.2	18.7	11.3	4.18	1.89
2. จดคำตอบบนร่างกายบนเครื่องเขียนบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ	3.5	6.8	28.1	7.7	14.2	30.6	9.0	4.50	1.67
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ	3.5	12.3	10.3	17.7	24.2	19.7	11.9	4.54	1.65
4. ถามเพื่อนในขณะที่สอบ	4.2	9.4	18.1	8.4	24.2	29.4	6.1	4.52	1.62
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบ	1.9	9.7	10.0	11.6	26.5	30.3	10.0	4.82	1.54
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ	2.3	8.1	17.7	6.8	23.2	32.9	10.0	4.76	1.59
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนขณะสอบ	1.9	11.6	12.9	9.4	28.4	27.4	8.4	4.66	1.57
ด้านการทำแบบฝึกหัด								2.44	1.74
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน	33.2	17.1	15.2	10.3	13.9	7.1	2.6	2.86	1.79
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด	31.9	15.2	7.4	4.2	9.0	2.3	2.6	2.45	1.75
ด้านการทำรายงาน								4.43	1.42
10. จ้างเพื่อนทำรายงาน	11.3	20.3	10.3	9.4	20.3	21.0	7.4	4.00	1.91
11. รับจ้างเพื่อนทำรายงาน	3.9	14.2	19.7	12.9	15.8	25.5	8.1	4.31	1.71
12. แปลงข้อความจากรายงานเพื่อนมาเป็นของตน	2.9	12.3	15.8	12.2	23.5	19.7	10.6	4.46	1.64
13. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่อ้างอิง	3.2	6.8	16.8	18.4	20.0	28.4	6.1	4.55	1.52
14. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน	1.9	8.4	9.0	15.8	29.7	21.6	13.5	4.82	1.52
ด้านการสร้างข้อมูล								4.54	1.36
15. สร้างข้อมูลเท็จ	1.3	8.4	12.9	14.2	28.7	24.5	10.0	4.74	1.48
16. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้า	2.6	11.6	13.5	14.2	33.5	17.1	7.4	4.45	1.52
17. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ	3.5	11.9	14.8	12.3	29.4	21.0	7.1	4.43	1.59

4.5 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตมีความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ดังนี้

ด้านการสอบ นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตคิดว่าการแอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบเป็นสิ่งตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x}=4.73$) รองลงมาส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบและบันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ มีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น ($\bar{x}=4.65$ และ $\bar{x}=4.62$) ในขณะที่การนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ นักศึกษาคิดว่าไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น

ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตคิดว่าการลอกแบบฝึกหัดเพื่อนและการให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดนักศึกษามีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะกระทำ ($\bar{x}=3.01$ และ 2.65)

ด้านการทำรายงาน นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตคิดว่าการนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเอง นักศึกษามีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x}=4.78$) รองลงมาคือการนำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงาน โดยไม่อ้างอิง มีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำ ($\bar{x}=4.57$) ในขณะที่คิดว่าการจ้างเพื่อนทำรายงาน ไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น

ด้านการสร้างข้อมูล นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตคิดว่าการสร้างข้อมูลเท็จ มีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x}=4.72$) รองลงมาคือการสร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้าและเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำ ($\bar{x}=4.58$) ในขณะที่ไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจทำหรือไม่เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ

ตารางที่ 4.10

ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ข้อความ	เป็นไปได้			ไม่ใช่ ทั้ง 2	เป็นไปได้			\bar{x}	S.D
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก		
ด้านการสอบ									
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ	3.9	19.0	18.7	5.8	29.4	12.6	10.6	4.18	1.74
2. จดคำตอบบนร่างกายบนเครื่องเขียนบน เสื้อผ้าเข้าห้องสอบ	1.0	11.9	23.5	22.6	10.6	31.9	9.4	4.52	1.66
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ	1.0	9.0	14.5	17.7	30.3	15.2	12.3	4.62	1.49
4. ถามเพื่อนในขณะที่สอบ	2.9	10.3	18.1	9.4	21.0	32.6	6.5	4.56	1.61
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนขณะที่สอบ	1.6	9.0	17.7	9.4	27.7	25.2	9.4	4.65	1.54
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ	1.9	8.4	18.1	9.0	21.6	29.7	11.0	4.73	1.60
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนขณะที่สอบ	2.6	12.9	13.5	9.4	30.0	21.6	10.0	4.56	1.62
ด้านการทำแบบฝึกหัด									
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน	31.0	16.5	16.1	11.3	10.6	9.0	4.8	3.01	1.88
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด	29.7	13.9	8.1	7.1	5.8	4.5	3.9	2.65	1.88
ด้านการทำรายงาน									
10. จ้างเพื่อนทำรายงาน	15.2	14.2	12.9	10.3	17.4	18.1	11.6	4.02	2.00
11. รับจ้างเพื่อนทำรายงาน	1.0	18.4	19.4	10.6	13.5	24.8	11.6	4.39	1.75
12. แปลงข้อความจากรายงานเพื่อนมาเป็น ของตน	2.9	9.4	23.9	13.9	21.6	16.8	11.0	4.37	1.62
13. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงาน โดยไม่อ้างอิง	1.9	8.7	14.8	21.3	20.6	22.9	9.4	4.57	1.52
14. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน	2.6	8.7	12.3	10.3	32.3	18.1	15.5	4.78	1.59
ด้านการสร้างข้อมูล									
15. สร้างข้อมูลเท็จ	2.3	9.0	11.9	13.5	27.4	24.8	10.6	4.72	1.55
16. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ ค้นคว้า	1.6	9.7	14.2	12.3	35.8	18.4	7.7	4.58	1.46
17. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษา ค้นคว้า เพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ	3.9	9.0	17.7	9.7	33.2	16.5	9.7	4.48	1.59

ตารางที่ 4.11

ความถี่ของการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ข้อความ	จำนวนครั้งของการปฏิบัติ					\bar{x}	S.D
	4 ครั้ง ขึ้นไป	3 ครั้ง	2 ครั้ง	1 ครั้ง	ไม่เคย		
ด้านการสอบ					24.4		
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ	7.7	26.8	22.3	17.4	25.5	3.26	1.30
2. จุดคำตอบบนร่างกายบนเครื่องเขียนบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ	4.2	15.5	36.5	15.2	28.4	3.48	1.17
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ	3.2	24.2	22.3	12.1	33.9	3.53	1.27
4. ถกเพื่อนในขณะที่สอบ	20.3	14.2	28.1	17.4	19.7	3.02	1.38
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบ	12.3	21.9	24.8	17.4	23.2	3.17	1.33
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ	15.2	17.4	27.1	18.1	21.9	3.14	1.35
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนขณะสอบ	16.1	21.9	24.8	18.4	18.4	3.01	1.34
ด้านการทำแบบฝึกหัด					12.6		
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน	43.9	16.1	19.0	13.5	6.8	2.23	1.32
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด	41.6	9.0	8.1	7.4	5.8	1.98	1.35
ด้านการทำรายงาน					29.8		
10.จ้างเพื่อนทำรายงาน	15.8	17.4	16.1	21.6	28.1	3.29	1.44
11. รับจ้างเพื่อนทำรายงาน	5.2	21.6	32.3	12.6	27.4	3.36	1.24
12. แปลงข้อความจากรายงานเพื่อนมาเป็นของตน	4.8	21.3	28.1	15.5	29.4	3.44	1.25
13. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงาน โดยไม่อ้างอิง	9.7	14.2	25.5	22.9	26.8	3.43	1.29
14. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน	8.1	20.0	19.4	13.9	37.7	3.54	1.38
ด้านการสร้างข้อมูล					24.5		
15. สร้างข้อมูลเท็จ	11.9	17.4	25.2	14.8	29.7	3.33	13.7
16. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้า	16.8	17.1	21.3	24.2	19.7	3.13	1.37
17. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ	21.0	15.8	18.7	19.4	24.2	3.10	1.47

การทดสอบสมมติฐาน

4.7 เพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.7.1 เปรียบเทียบเพศกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ของการขาดคุณธรรมทั้งในภาพรวม และรายด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

เมื่อพิจารณาเพศกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร ในภาพรวมพบว่า ทั้งนักศึกษาชายและหญิงมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน จำนวนสูงสุดใกล้เคียงกันในระดับปฏิบัติปานกลาง กล่าวคือ นักศึกษาชายปฏิบัติการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ร้อยละ 42.50 และนักศึกษาหญิงร้อยละ 44.50 เมื่อพิจารณาตามรายด้าน

ด้านการสอบ นักศึกษาชายมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบระดับปฏิบัติ น้อยจำนวนสูงสุด ร้อยละ 41.1 ในขณะที่นักศึกษาหญิงขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบ ระดับปฏิบัติปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 51.20

ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาเพศชายและหญิงมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำแบบฝึกหัด ระดับปฏิบัติ น้อยจำนวนสูงสุด สัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 75.00 และ 71.40 ตามลำดับ

ด้านการทำรายงาน นักศึกษาเพศชายมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำรายงาน ระดับปฏิบัติ น้อยจำนวนสูงสุด ร้อยละ 43.10 ในขณะที่นักศึกษาหญิง จะมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำรายงาน ระดับปานกลางจำนวนสูงสุด ร้อยละ 53.10

ด้านการสร้างข้อมูล นักศึกษาเพศชาย มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูล ระดับปฏิบัติมาก จำนวนสูงสุด ร้อยละ 39.20 ในขณะที่นักศึกษาหญิง จะมีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูล ระดับปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 34.80

ตารางที่ 4.12

เปรียบเทียบเพศกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ความซื่อสัตย์ในการเรียน	เพศ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
1. ด้านการสอบ	ชาย	12 (23.5)	18 (35.3)	21 (41.2)	4.299	.117
	หญิง	45 (17.4)	132 (51.2)	81 (31.4)		
2. ด้านการทำแบบฝึกหัด	ชาย	30 (75.0)	5 (12.5)	5 (12.5)	.499	.779
	หญิง	130 (71.4)	21 (11.5)	31 (17.0)		
3. ด้านการทำรายงาน	ชาย	8 (15.7)	21 (47.2)	22 (43.1)	2.440	.295
	หญิง	33 (12.9)	136 (53.1)	87 (34.0)		
4. ด้านการสร้างข้อมูล	ชาย	20 (39.2)	15 (29.4)	16 (31.4)	1.552	.467
	หญิง	78 (30.5)	89 (34.8)	89 (34.8)		
ในภาพรวม	ชาย	10 (25.0)	17 (42.5)	13 (32.5)	.435	.805
	หญิง	37 (20.3)	81 (44.5)	64 (34.7)		

4.7.2 เปรียบเทียบชั้นปีกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา พบว่าชั้นปีที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาทั้งภาพรวมและรายด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น จะมีสัดส่วนการปฏิบัติคุณธรรมในระดับมากกว่าชั้นปีที่ต่ำกว่า เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นได้ว่า

ด้านการสอบ นักศึกษาจำนวนสูงสุดทุกชั้นปีมีลักษณะขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบระดับปฏิบัติมาก โดยชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 95.50 รองลงมา คือ ชั้นปีที่ 3 และ 2 ร้อยละ 74.00 และ 65.90 ในขณะที่ชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 56.1

ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด ระดับปฏิบัติน้อยจำนวนสูงสุด ร้อยละ 64.90 ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 1 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ระดับปฏิบัติปานกลาง 61.10 , 51.60 และ 48.20 ตามลำดับ

ด้านการทำรายงาน นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน ระดับปฏิบัติน้อยจำนวนสูงสุด ร้อยละ 84.20 ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน ระดับปฏิบัติปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 65.70 , 60.20 และ 53.60 ตามลำดับ

ด้านสร้างข้อมูล นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล ระดับปฏิบัติน้อย จำนวนสูงสุด ร้อยละ 70.20 ในขณะที่ ชั้นปีที่ 3 ปฏิบัติระดับปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 42.30 ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีสัดส่วนใกล้เคียงกันในระดับปฏิบัติน้อย ร้อยละ 45.80 และ 45.70

ตารางที่ 4.13

เปรียบเทียบชั้นปีกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ชั้นปีที่	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	χ^2	P
1. ด้านการสอบ	1	42 (95.5)	1 (2.3)	1 (2.3)	20.933	.002
	2	29 (65.9)	7 (15.9)	8 (18.2)		
	3	57 (74.0)	9 (11.7)	11 (14.3)		
	4	32 (56.1)	9 (15.8)	16 (28.1)		
2. ด้านการทำแบบฝึกหัด	1	22 (26.5)	40 (48.2)	21 (25.3)	44.586	.000
	2	18 (25.0)	44 (61.1)	10 (13.9)		
	3	13 (13.4)	50 (51.5)	34 (35.1)		
	4	4 (7.0)	16 (28.1)	37 (64.9)		

ลักษณะการขาดคุณธรรม ความซื่อสัตย์ในการเรียน	ชั้นปีที่	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
3. ด้านการทำรายงาน	1	17 (20.5)	50 (60.2)	16 (19.3)	104.911	.000
	2	19 (27.1)	46 (65.7)	5 (7.1)		
	3	5 (5.2)	52 (53.6)	40 (41.2)		
	4	-	9 (15.8)	48 (84.2)		
4. ด้านสร้างข้อมูล	1	38 (45.8)	22 (26.5)	23 (27.7)	57.996	.000
	2	32 (45.7)	27 (38.6)	11 (15.7)		
	3	25 (25.8)	41 (42.3)	31 (32.0)		
	4	3 (5.3)	14 (24.6)	40 (70.2)		
ในภาพรวม	1	20 (45.5)	11 (25.0)	13 (29.5)	83.953	.000
	2	21 (47.7)	20 (45.5)	3 (6.8)		
	3	6 (7.8)	48 (62.3)	23 (29.9)		
	4	-	19 (33.3)	38 (66.7)		

4.7.3 เปรียบเทียบเกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา พบว่า ในภาพรวมเกรดเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่เมื่อพิจารณาในรายด้าน มีเพียงรายด้านการสอบที่มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่รายด้านอื่นมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านการสอบ นักศึกษาทั้งที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.81 และเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 2.81 มีลักษณะการ ขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบ ระดับปฏิบัติปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 55.30 และ 46.70

ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาทั้งที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.81 และเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด ระดับปฏิบัติมาก จำนวนสูงสุด โดยนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำ แบบฝึกหัด ร้อยละ 71.90 และนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความ ซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด ระดับปฏิบัติปานกลางจำนวนสูงสุด ร้อยละ 39.60

ด้านการทำรายงาน นักศึกษาทั้งที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.81 และเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน ระดับปฏิบัติปานกลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 60.40 และ 46.70 ตามลำดับ

ด้านการสร้างข้อมูล นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความ ซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล ระดับปฏิบัติน้อยจำนวนสูงสุด ร้อยละ 41.00 ในขณะที่นักศึกษาที่มี เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.81 มีลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล ระดับปฏิบัติปาน กลาง จำนวนสูงสุด ร้อยละ 39.6

ตารางที่ 4.14

เปรียบเทียบเกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรม ความซื่อสัตย์ในการเรียน	เกรด เฉลี่ย	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
1. ด้านการสอบ	ต่ำกว่า 2.81	25 (17.7)	78 (55.3)	38 (27.0)	7.903	.019
	สูงกว่า 2.81	13 (10.7)	57 (46.7)	52 (42.6)		
2. ด้านการทำแบบฝึกหัด	ต่ำกว่า 2.81	56 (64.4)	12 (13.8)	19 (21.8)	1.312	.519
	สูงกว่า 2.81	64 (71.9)	11 (12.4)	14 (15.7)		

ลักษณะการขาดคุณธรรม ความซื่อสัตย์ในการเรียน	เกรด เฉลี่ย	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
3. ด้านการทำรายงาน	ต่ำกว่า 2.81	14 (10.1)	84 (60.4)	41 (29.5)	5.424	.066
	สูงกว่า 2.81	13 (10.7)	57 (46.7)	52 (42.6)		
4. ด้านการสร้างข้อมูล	ต่ำกว่า 2.81	39 (28.1)	55 (39.6)	45 (32.4)	2.121	.346
	สูงกว่า 2.81	31 (25.4)	41 (33.6)	50 (41.1)		
ในภาพรวม	ต่ำกว่า 2.81	8 (9.2)	88 (63.2)	24 (27.6)	12.290	.002
	สูงกว่า 2.81	17 (19.1)	33 (37.1)	39 (43.8)		

4.8 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.8.1 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.15

เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการสอบ	มาก	24 (42.1)	21 (36.8)	12 (21.1)	43.526	.000
	ปานกลาง	5 (4.3)	74 (64.3)	36 (31.3)		
	น้อย	27 (20.0)	55 (40.7)	53 (39.9)		

4.8.2 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.16

เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำแบบฝึกหัด	มาก	20 (76.9)	1 (3.8)	5 (19.2)	29.226	.000
	ปานกลาง	31 (47.7)	16 (24.6)	18 (27.7)		
	น้อย	108 (83.1)	9 (6.9)	13 (10.0)		

4.8.3 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.17

เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำรายงาน	มาก	19 (33.3)	29 (50.9)	9 (15.8)	36.546	.000
	ปานกลาง	3 (2.7)	67 (59.3)	43 (38.1)		
	น้อย	19 (14.1)	61 (45.2)	55 (40.7)		

4.8.4 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.18

เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการสร้างข้อมูล	มาก	25 (43.9)	23 (40.4)	9 (15.8)	33.282	.000
	ปานกลาง	16 (14.2)	48 (42.5)	49 (43.4)		
	น้อย	57 (42.2)	33 (24.4)	45 (33.3)		

4.8.4 เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.19

เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ภาพรวมในการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	มาก	9 (34.6)	8 (30.8)	9 (34.6)	21.274	.000
	ปานกลาง	2 (3.1)	40 (61.5)	23 (35.4)		
	น้อย	36 (27.7)	50 (38.5)	44 (33.8)		

4.9 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.9.1 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.20

เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	เจตคติ	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการสอบ	มาก	14 (42.4)	14 (42.4)	5 (15.2)	20.679	.000
	ปานกลาง	16 (15.0)	61 (57.0)	30 (28.0)		
	น้อย	26 (15.5)	75 (44.6)	67 (39.9)		

4.9.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัดกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัดมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.21

เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัดกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	เจตคติ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำแบบฝึกหัด	มาก	17 (94.4)	-	1 (5.6)	8.438	.077
	ปานกลาง	29 (65.9)	9 (20.5)	6 (13.6)		
	น้อย	113 (71.1)	17 (10.7)	29 (18.2)		

4.9.3 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำรายงานกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำรายงานมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.22

เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำรายงานกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	เจตคติ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำรายงาน	มาก	10 (31.3)	13 (40.6)	9 (28.1)	10.034	.040
	ปานกลาง	11 (10.40)	57 (53.8)	38 (35.8)		
	น้อย	20 (11.9)	86 (51.2)	62 (36.9)		

4.9.4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การสร้างข้อมูลกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูลมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.23

เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูลกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	เจตคติ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการสร้างข้อมูล	มาก	15 (46.9)	8 (25.0)	9 (28.1)	15.925	.003
	ปานกลาง	19 (17.9)	46 (43.4)	41 (38.7)		
	น้อย	63 (37.5)	50 (29.8)	55 (32.7)		

4.9.5 เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ภาพรวมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.24

เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	เจตคติ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ภาพรวม	มาก	7 (38.9)	5 (27.8)	6 (33.3)	12.099	.017
	ปานกลาง	2 (4.5)	22 (50.0)	20 (45.5)		
	น้อย	37 (23.3)	71 (44.7)	51 (32.1)		

4.10 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.10.1 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการสอบของนักศึกษา พบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.25

เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการสอบ ของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การรับรู้	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการสอบ	มาก	22 (38.6)	27 (47.4)	8 (14.0)	36.725	.000
	ปานกลาง	6 (5.8)	64 (62.1)	33 (32.0)		
	น้อย	56 (18.2)	150 (48.9)	101 (32.9)		

4.10.2 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำแบบฝึกหัด กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา พบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการทำแบบฝึกหัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ตารางที่ 4.26

เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัดกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การรับรู้	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำแบบฝึกหัด	มาก	139 (84.2)	16 (9.7)	10 (6.1)	58.401	.000
	ปานกลาง	16 (40.0)	8 (20.0)	16 (40.0)		
	น้อย	5 (33.3)	25 (11.4)	35 (15.9)		

4.10.3 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำรายงาน กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา พบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำรายงาน มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.27

เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การทำรายงานกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การรับรู้	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำรายงาน	มาก	18 (23.4)	44 (57.1)	15 (19.5)	25.698	.000
	ปานกลาง	3 (3.6)	37 (44.0)	44 (52.4)		
	น้อย	20 (13.4)	157 (51.3)	108 (35.3)		

4.10.4 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การสร้างข้อมูล กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา พบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การสร้างข้อมูล มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.28

เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์การสร้างข้อมูลกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การรับรู้	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการสร้างข้อมูล	มาก	25 (41.7)	19 (31.7)	16 (26.7)	4.269	.371
	ปานกลาง	41 (31.8)	42 (32.6)	46 (35.7)		
	น้อย	32 (27.1)	43 (36.4)	43 (36.4)		

4.10.5 เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ภาพรวมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา พบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ภาพรวม มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.29

เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนภาพรวม
กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนภาพรวมของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	การรับรู้	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ภาพรวม	มาก	7 (35.0)	4 (20.0)	9 (45.0)	17.311	.002
	ปานกลาง	30 (26.5)	55 (48.7)	28 (24.8)		
	น้อย	10 (11.5)	37 (42.5)	40 (46.0)		

4.11 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.11.1 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ด้านการสอบ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา พบว่า ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ด้านการสอบ มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.30

เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ด้านการสอบ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสอบของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความตั้งใจ	ปฏิบัติ มาก (%)	ปฏิบัติ ปานกลาง (%)	ปฏิบัติ น้อย (%)	X ²	P
ด้านการสอบ	มาก	23 (36.5)	29 (46.0)	11 (17.5)	28.586	.000
	ปานกลาง	6 (6.1)	58 (59.2)	34 (34.7)		
	น้อย	28 (19.2)	62 (42.5)	56 (38.4)		

4.11.2 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัด กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา พบว่า ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัด มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.31

เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำแบบฝึกหัด กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความตั้งใจ	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำแบบฝึกหัด	มาก	141 (87.6)	13 (8.1)	7 (4.3)	79.338	.000
	ปานกลาง	10 (25.6)	10 (25.6)	19 (48.7)		
	น้อย	9 (72.9)	3 (13.6)	10 (45.5)		

4.11.3 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำรายงาน กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา พบว่า ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำรายงาน มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.32

เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การทำรายงาน กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการทำรายงานของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความตั้งใจ	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการทำรายงาน	มาก	21 (22.8)	55 (59.8)	16 (17.4)	26.806	.000
	ปานกลาง	2 (2.8)	36 (50.0)	34 (47.2)		
	น้อย	18 (12.8)	65 (46.1)	58 (41.1)		

4.11.4 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การสร้างข้อมูล กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การสร้างข้อมูล มีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.33

เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์การสร้างข้อมูลกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในด้านการสร้างข้อมูลของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความตั้งใจ	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ด้านการสร้างข้อมูล	มาก	25 (40.3)	18 (29.0)	19 (30.6)	4.346	.361
	ปานกลาง	39 (32.8)	43 (36.1)	37 (31.1)		
	น้อย	34 (27.0)	43 (34.1)	49 (38.9)		

4.11.5 เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนในภาพรวมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนในภาพรวมของนักศึกษา พบว่า ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.34

เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในภาพรวมของนักศึกษา

ลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน	ความตั้งใจ	ปฏิบัติมาก (%)	ปฏิบัติปานกลาง (%)	ปฏิบัติน้อย (%)	X ²	P
ภาพรวม	มาก	6 (31.6)	5 (26.3)	8 (42.1)	27.254	.000
	ปานกลาง	34 (25.6)	69 (51.9)	30 (22.6)		
	น้อย	7 (10.3)	22 (32.4)	39 (57.4)		

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา โดยรวบรวมข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา การรับรู้การควบคุมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา และลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ประชากรเป้าหมายคือ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2551 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ข้อมูลของนักศึกษาในระดับรายบุคคลเป็นหน่วยในการวิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าไค-สแควร์

5.1 สรุปผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไป

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง(ร้อยละ 83.2) กว่า 1 ใน 3 ศึกษาในชั้นปีที่ 3 และมีเกรดเฉลี่ยสะสม เฉลี่ยที่ 2.81 โดยมีสัดส่วนใกล้เคียงกันระหว่างนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.81 และสูงกว่า 2.81

2. การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมไม่เห็นด้วยหรือไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิง น้อย ($\bar{x} = 4.47$) โดยนักศึกษายจะไม่เห็นด้วย/ไม่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิง น้อยในรายชื่อเมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่นนำรายงานของเพื่อน/รุ่นพี่มาส่งเป็นของตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.83$) และไม่แน่ใจว่าทำตามหรือไม่ทำตามในรายชื่อเพื่อนๆซักชวนกันวางแผนจะโกงข้อสอบมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3. เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

3.1 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์คิดว่าในด้านการกระทำ การโกงการสอบ เป็นสิ่งที่โง่ น้อย และไม่เห็นด้วย น้อย ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 5.28$ และ $\bar{x} = 5.27$) ใกล้เคียงกัน ในขณะที่คิดว่า ด้านความคิดการโกงการสอบ เป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ น้อย และเสียเปรียบ น้อย ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3.2 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์คิดว่าในด้านการกระทำ การลอกแบบฝึกหัด เป็นสิ่งที่ ไม่เห็นด้วย น้อยและ โง่ น้อย ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 5.07$, $\bar{x} = 5.03$) ใกล้เคียงกัน ในขณะที่คิดว่า ด้านความคิดการลอกแบบฝึกหัด เป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ น้อย และเสียเปรียบ น้อย ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3.3 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์คิดว่าในด้านการกระทำ การ โงงรายงาน เป็นสิ่งที่ ไม่เห็นด้วย น้อย ค่าเฉลี่ยสูงสุด($\bar{x} = 5.35$) ในขณะที่คิดว่า ด้านความคิดการ โงงรายงาน เป็นสิ่งที่ไม่มีเสียเปรียบ น้อย ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3.4 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์คิดว่าในด้านการกระทำ การรายงานเท็จ เป็นสิ่งที่ ไม่เห็นด้วย น้อยและ โงง น้อย ค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน($\bar{x} = 5.36, \bar{x} = 5.35$) ในขณะที่คิดว่า ด้านความคิดการรายงานเท็จ เป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ น้อย และเสียเปรียบ น้อย ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

4. การรับรู้การควบคุมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

4.1 ด้านการสอบ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการสอบคิดว่า ทำได้ยาก น้อย ($\bar{x} = 4.57$) โดยคิดว่าการส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบทำได้ยาก น้อย ($\bar{x} = 4.82$) และ การนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ ไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

4.2 ด้านการทำแบบฝึกหัดนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการทำแบบฝึกหัดคิดว่าทำได้ง่าย ปานกลาง

4.3 ด้านการทำรายงานนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการทำรายงานไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก โดยคิดว่าการนำรายงานผู้อื่นมาเป็นของตนทำได้ยาก น้อย ($\bar{x} = 4.82$)และจ้างเพื่อนทำรายงานไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

4.4 ด้านการสร้างข้อมูลนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการสร้างข้อมูลคิดว่าทำได้ยาก น้อย โดยคิดว่าการการสร้างข้อมูลเท็จทำได้ยาก น้อย ($\bar{x} = 4.74$)และการเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการไม่แน่ใจว่าทำได้ง่ายหรือยาก ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

5. ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

5.1 ด้านการสอบ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการสอบมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่กระทำความซื่อสัตย์ ($\bar{x} = 4.54$) โดยมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะแอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ ($\bar{x} = 4.73$) ในขณะที่ไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ หรือไม่

5.2 ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการทำแบบฝึกหัดมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ ($\bar{x} = 2.60$)

5.3 ด้านการทำรายงานนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการทำรายงานไม่แน่ใจว่าจะความตั้งใจทำ/ไม่ทำ ($\bar{x} = 4.42$) โดยมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะนำรายงานผู้อื่นมาเป็นของตน ($\bar{x} = 4.78$) และมีความตั้งใจจ้าง/ไม่จ้างเพื่อนทำรายงาน ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

5.4 ด้านการสร้างข้อมูลนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวมด้านการสร้างข้อมูลมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะไม่สร้างข้อมูล ($\bar{x} = 4.59$) โดยมีความตั้งใจเล็กน้อยที่จะสร้างข้อมูลเท็จ ($\bar{x} = 4.72$)ในขณะที่ไม่แน่ใจว่าจะเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ($\bar{x} = 4.48$)

6. ความถี่ของการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

6.1 ด้านการสอบ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เพียง 1 ใน 4 ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบ ร้อยละ 24.4

6.2 ด้านการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกือบ 9 ใน 10 ที่มีพฤติกรรมขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำแบบฝึกหัด ร้อยละ 87.4

6.3 ด้านการทำรายงานนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกือบ 3 ใน 4 ที่มีพฤติกรรมขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการทำรายงาน ร้อยละ 71.2

6.4 ด้านการสร้างข้อมูลนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกือบ 1 ใน 4 ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสร้างข้อมูล ร้อยละ 24.5

7. เปรียบเทียบเพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยสะสมกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ชั้นปีที่ต่างกันของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ด้านการสอบ ด้านทำแบบฝึกหัด ด้านการทำรายงาน และด้านสร้างข้อมูล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

เกรดเฉลี่ยสะสมที่ต่างกันนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาในภาพรวมและด้านการสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

8. เปรียบเทียบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาทั้งในภาพรวมและรายด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

9. เปรียบเทียบเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษากับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ด้านการสอบและด้านการสร้างข้อมูลมีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนในด้านการทำแบบฝึกหัดการทำรายงานและในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

10. เปรียบเทียบการรับรู้การควบคุมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา กับลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

การรับรู้การควบคุมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวม และรายด้านการสอบ ด้านการทำแบบฝึกหัด และด้านการทำรายงาน มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

11. เปรียบเทียบความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในภาพรวม และรายด้านการสอบ ด้านการทำแบบฝึกหัด และด้านการทำรายงาน มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

5.2 อภิปรายผล

ผลการศึกษาแสดงให้เห็น พฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยส่วนบุคคล การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติต่อการกระทำพฤติกรรม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน ซึ่งเป็นไปตามกรอบแนวการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งเป็นกรอบแนวคิดที่ปรับมาจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ ไอเซน(Ajzen,1991 อ้างในลินี สุวรรณโชติ,2549)

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้คือ ชั้นปีและเกรดเฉลี่ยสะสม อาจเป็นเพราะชั้นปีที่ป็นชั้นปีต้นๆนักศึกษามีความกังวลในการเรียนค่อนข้างสูงทำให้มีความกดดันที่จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ผ่านพ้นการเรียนไปให้ได้โดยเฉพาะในชั้นปีที่ 1 มีการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ด้านการสอบในระดับปฏิบัติมากสูงถึงร้อยละ 95 ส่วนในด้านการทำแบบฝึกหัด การทำรายงาน และการสร้างข้อมูลก็เช่นเดียวกัน ในขณะที่เมื่อศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นนักศึกษาก็มีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้นซึ่งมีผลให้พฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีน้อยลง ส่วนเกรดเฉลี่ยสะสมที่มี ก็กับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษามีเพียงในด้านการสอบและภาพรวม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูงไม่มีความกดดันสูงเท่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ ซึ่งส่งผลให้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมียพฤติกรรมขาดคุณธรรมด้านการสอบและภาพรวมในระดับปฏิบัติมาก ในขณะที่ด้านการทำแบบฝึกหัดทั้งนักศึกษามีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงและต่ำมีพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษาคิดว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่จะลอกหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด ส่วนการทำรายงานและการสร้างข้อมูลนักศึกษามีพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในระดับปานกลางและระดับน้อย อาจเนื่องเพราะนักศึกษามองเห็นว่าการทำรายงานและการสร้างข้อมูลไม่จำเป็นที่จะต้องทุจริตมากเท่าการสอบและการทำแบบฝึกหัด

2. ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง โดยที่การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงหมายถึงการรับรู้ของบุคคลที่รับอิทธิพลมาจากแบบอย่างที่เป็นปัจจัยทางสังคมและเกี่ยวข้องกับแรงกดดันทางสังคมต่อบุคคลนั้น ซึ่งอาจเป็นเพื่อน ครอบครัว หรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขา ในการศึกษาครั้งนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีตามแผนของไอเซน(Ajzen,1991) ที่ว่ากลุ่มอ้างอิงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สอดคล้องกับการศึกษาของ นลินี สุวรรณ โชติ(2549)สุชาดา กรเพชรปानी(2549)ที่พบว่าการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนสามารถร่วมทำนาย พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานของแมคคาบีและเทรวิน(McCabe & Trevino,1993 อ้างใน นลินี สุวรรณ โชติ,2549) ที่พบว่าพฤติกรรมของเพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเมื่อนักศึกษาเห็นว่าเพื่อน ๆ มีการ โกงอยู่เสมอ และการศึกษาของเบน, ลินด์เซ, มาร์คัส, จอนและแอนนี่(Ben,Lindsay,Marcus,Jon&Annie,1999)ที่พบว่านักเรียนจะ โกงเมื่อเชื่อว่ามีนักเรียนอื่น ๆ โกงด้วยส่วนการคล้อยตามสังคม จากการศึกษาของปิยนันท์ จิตติคุณธนา และไพรัตน์ อธิกพันธุ์(2545)พบว่าผู้ที่ โกงไม่รู้สึกละอายเพราะใคร ๆ ก็ทำ และจากบทความAcademic Cheating Fact Sheet ที่ศึกษาและพบว่านักเรียนมัธยมปลายมีการ โกงถึง98%โดยให้เหตุผลว่า โกงเพราะเห็นคนอื่น ๆ โกง

3. ตัวแปรเจตคติต่อการกระทำพฤติกรรม เจตคติหมายถึงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบที่มีต่อสิ่งเร้า บางอย่าง ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งในทฤษฎีตามแผนของ ไอเซนที่นำมาใช้อธิบายพฤติกรรม การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ของนักศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งผลการศึกษพบว่าเจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน เป็นการยืนยันตามทฤษฎีและยังสอดคล้องกับการศึกษาของคาร์เรียและเมริลี(Carrie&Marilee,2004) วิทลีย์และคอสท์(Whittleley &Kost,1999) และฮาร์ดิง(Harding,2001) ที่พบว่าพฤติกรรมการ โกงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้และจะ โกงมากขึ้นถ้าปทัสถานทางสังคมสนับสนุนพฤติกรรมเหล่านั้น

4. ตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม เป็นการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมนั้นๆว่ายาก/ง่ายที่จะทำพฤติกรรมนั้นๆ โดยสะท้อนจากประสบการณ์เดิมและการคาดคะเนปัจจัยเอื้อ และอุปสรรคซึ่งมีอิทธิพลมาจากความเชื่อในการควบคุม หรือโอกาสที่จำเป็นในการกระทำ นี้ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน เป็นการยืนยันตามทฤษฎีตามแผนของ ไอเซนและยังสอดคล้องกับการศึกษาของการศึกษาของ นลินี สุวรรณ โชติ(2549)ว่าการรับรู้การควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการและ ไมเคิลส์และเมธ(Michaels&Miethe,1989)ที่ว่าในสิ่งแวดล้อมใดๆก็ตามที่มีโอกาสในการ โกงก็จะมีพฤติกรรมในการ โกงมากขึ้น

5. ตัวแปรความตั้งใจที่จะกระทำ ความตั้งใจที่จะกระทำหมายถึงเจตนาหรือความตั้งใจที่จะพยายามทำพฤติกรรมนั้น ในทฤษฎีตามแผนของ ไอเซนความตั้งใจกระทำเป็นตัวแปรคั่นกลางระหว่าง ตัวแปรเจตคติต่อการกระทำพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมกับ พฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน ซึ่งผลการศึกษครั้งนี้ทำให้เห็นได้ว่าความตั้งใจที่จะกระทำเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา

ของนลินี สุวรรณโชติ(2549)ว่าความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลทางตรงต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย และไอเซนและฟิชบายน์(Ajzen & Fishbein,1980)ที่ว่าความตั้งใจที่จะปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริงค่อนข้างสูง

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

- จากข้อค้นพบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความถี่ของลักษณะการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนคือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาจัดทำโครงการ/กิจกรรมการปลูกฝังค่านิยม การสร้างความตระหนักในทางที่ถูกต้องแก่นักศึกษา โดยจะต้องอธิบายถึงคุณค่าของการสร้างความซื่อสัตย์ และผลเสียที่จะเกิดจากการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนและในด้านอื่นๆ

- การประเมินตนเองในการปฏิบัติคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เคยมีพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน โดยด้านการสอบมีพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ร้อยละ 75.58 ด้านการทำแบบฝึกหัดร้อยละ93.70 ด้านการทำรายงานร้อยละ 70.12 และด้านการสร้างข้อมูลร้อยละ 75.46 และผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นภาพที่น่าเป็นห่วงของการปฏิบัติตนของนักศึกษาในเรื่องคุณธรรมที่ควรมี ควรประพฤติ ผู้ที่มีหน้าที่/ผู้เกี่ยวข้องจึงควรนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการกำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ อาจทำให้ข้อมูลไม่รอบด้านหากมีการศึกษาเพิ่มในการทำวิจัยเชิงคุณภาพโดยศึกษาจากบริบทที่มีอิทธิพลหรือที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ของนักศึกษา และควรใช้เครื่องมือที่หลากหลาย เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การทดสอบ ทั้งนี้เพราะเป็นข้อมูลที่เป็นเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อน คำตอบที่ได้มีผลต่อผู้ตอบ จึงต้องอาศัยความเชื่อใจ ความใกล้ชิด เป็นสำคัญ การวิจัยเชิงคุณภาพจะช่วยเพิ่มเติมให้ได้ข้อมูลตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น

- หากมีการวิจัยต่อ ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆที่คาดว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักศึกษา เช่น ความโน้มเอียงทางจริยธรรม หรือมีวัตถุประสงค์ในการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกัน เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้นของการขาดคุณธรรม ทั้งนี้จะได้นำไปสู่การแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2551. คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2551. กรุงเทพฯ
กิริติ บุญเจือ. 2550. สหายคุณธรรม. เข้าถึงได้จาก <http://www.kiriti.bunchua.com>.
- ขัตติยา กรรณสูต และคณะ. มปป. รายงานการวิจัยคุณธรรม พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของคนไทย.
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ.
- คณะศิลปศาสตร์. 2551. ข้อมูลคณะศิลปศาสตร์. เข้าถึงได้จาก <http://www.last.rmutp.ac.th/umiinqo.html>.
- อดิศร ไชยบาง. มปป. ความซื่อสัตย์ทางการศึกษากับการพัฒนาประเทศไทย. เข้าถึงได้จาก
<http://www.techhouse.org/~bright/megaproject/artecles/artielehome.html>.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2546. รายงานวิจัยกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาญชัย เรืองขจร. 2540. เอกสารคำสอนวิชาหลักและวิชาการด้านสุขภาพและวิชาการด้านสุขภาพ.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชการพิมพ์.
- ณัฐพร ศรีสติ. 2548. ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมา
เป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษา ระดับ
บัณฑิตศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต. สาขาวิชาวารสารสนเทศ
คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนาดี ทำใหญ่. 2544. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีตามแนวอริยสัจและวิธีการสอนตามคู่มือครู หลักสูตรปริญญาศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน.
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธีรชัย เข็มมวระ. 2544. พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ.
- นิภา พิธายน. 2530. การปรับตัวและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์.
- นุสรรา สุรางคณาณิชย์. 2546. แนวโน้มพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย :
ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนกระท่อมแบนวิเศษสมุทคุณ จังหวัดสมุทรสาคร. ศิลปศาสตร์
มหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) คณะพัฒนาสังคม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ. (2545, 1 ธันวาคม). เมื่อวัยจ๊าบวิเคราะห์วัยโจ๋ผ่านงานวิจัย. เข้าถึงได้จาก
http://www.thaiedresearch.org/thaies_new/index1.php?id=2643
- หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. (2551, 7 มีนาคม) ทุจริตสอบโอเน็ต : 17.
- บุญเกื้อ วิชรเสถียร. 2543. เอกสารประกอบการสอนวิชา 424111 Principle of biology. เข้าถึงได้จาก
<http://www.pirum.ku.ac.th/~Fseibou/behavior.dpf>.
- ปิยนันท์ จิตติกรอุทหนา และไพรัตน์ อรักันท์. 2546. เรียนรู้อย่างเขียน. เข้าถึงได้จาก
<http://www.zdee.com/board/subj.php?id=177>.

- พนม ลีอารีย์. 2529. กลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : ปรินดาการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มปป. ระเบียบว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี. เข้าถึงได้จาก <http://www.recordsffoce.bu.ac.th/reg17.html>.
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2547. ระเบียบว่าการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2547. เข้าถึงได้จาก <http://www.reg.psu.ac.th/regulayion.asp>.
- มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 2549. ระเบียบว่าด้วยการสอบนิสิต พ.ศ. 2549. เข้าถึงได้จาก http://www.regpr.msu.ac.th/doe_studentprocess.pdf.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542. กรุงเทพฯ.
- ริเรื่องรอง รัตนวิไลสรवल. 2547. ความรู้ศึกเชิงจริยธรรมความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรัฐสภาไทย. หลักสูตรปริญญาปรัชญาคุษฎีบัณฑิต (สังคมวิทยา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สามารถ กลางบุญเรือง. 2547. การสร้างแบบวัดจริยธรรมความซื่อสัตย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. รายงานการศึกษาอิสระปรัชญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2549. การจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชันทั่วโลก เข้าถึงได้จาก <http://www.settomouow.com>
- สุชาติ กรเพชรปามี. 2549 . ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย. วารสารวิจัยและ
 วัตถุประสงค์การศึกษา ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 (มีนาคม 2549) : 143-161.
- สุวรรณา วิริยประยูร. มปป. พฤติกรรมกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ตามแนวทฤษฎีตามแผน. เข้าถึง
 ได้จาก <http://www.mea.or.th/internet/hdd/hdd1.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ. 2543. จารึกสุจริต 7. กรุงเทพฯ :
 บริษัทศรีเมืองการพิมพ์จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. 2549. รายงานการวิจัยโครงการณรงค์เผยแพร่ค่านิยม
 ความซื่อสัตย์สุจริตเพื่อจัดทำคู่มือข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ.
- อโนมา ชันพันธ์. 2548. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3
 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จ.นนทบุรี. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศิลปศาสตร์
 มหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Ajzen. 2002. Construction of a standard questionuaire. From <http://www'unix.oit.umass.esu/-ajzen/obhap.html>.
- Bandura, A. 1977. Self-efficacy : Toward a unifying theory of behaior change. Prtehological Reuiew, 84, 191-215.
- Beck, L., &Ajzen, I. 1997. Preclieting dishonest actioons using the theory of planned behario. Journal of Research in personality, 25,285-301.

ภาคผนวก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

โทร. ๐-๒๒๘๒-๕๐๐๕-๑๕ ต่อ ๖๐๕๗, ๖๐๕๔

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๑/

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผ่านรองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย

ตามที่คณะศิลปศาสตร์ได้อนุมัติงานวิจัยเรื่อง การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา งบประมาณผลประโยชน์คณะ ประจำปี ๒๕๕๑ นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการถึงขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลและกลุ่มประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์

ในการนี้ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถามแก่นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ซึ่งผลการศึกษาจะเกิดประโยชน์ต่อแนวทางการปลูกฝังคุณธรรมความซื่อสัตย์แก่นักศึกษาของคณะต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงสิริ วิชิรานนท์)

ผู้วิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา ซึ่งไม่มีคำตอบถูกหรือผิด ขอให้นักศึกษาตอบคำถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ ข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อผู้ตอบทั้งสิ้น

2. ขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่งจะไม่สามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์ได้ การวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็นภาพรวม

แบบสอบถามชุดนี้ ประกอบด้วย 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ตอนที่ 3 เจตคติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

ตอนที่ 4 การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

ตอนที่ 5 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

ตอนที่ 6 การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ที่	ข้อความ	ทำตาม			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ไม่ทำตาม		
		มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก
1.	เพื่อน ๆ ในกลุ่มชวนกันนำงานของเพื่อนต่างมหาวิทยาลัย มาปรับเป็นงานของคน แล้วส่งอาจารย์ นักศึกษาคิดจะ			✓				

อธิบายตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ 1. จากข้อความถาม "เพื่อน ๆ ในกลุ่มชวนกันนำงานของเพื่อนต่างมหาวิทยาลัยมาปรับเป็นงานของคน แล้วส่งอาจารย์ นักศึกษาคิดจะ" ข้อคำตอบ คือ ทำตาม ไม่ใช่ทั้ง 2 และไม่ทำตาม

ให้นักศึกษา ทำตามในระดับน้อย ที่ว่า "เพื่อน ๆ ในกลุ่มชวนกันนำงานของเพื่อนต่างมหาวิทยาลัยมาปรับเป็นงานของคน แล้วส่งอาจารย์ นักศึกษาคิดจะ" ให้นักศึกษา ✓ ลงในตารางที่ตรงกับข้อความ น้อย ด้านคำตอบ ทำตาม ดังตัวอย่างข้างบน

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. ชั้นปี () ชั้นปีที่ 1 () ชั้นปีที่ 2
 () ชั้นปีที่ 3 () ชั้นปีที่ 4
3. เกรดเฉลี่ยสะสม _____

ตอนที่ 2 การคัดลอกตามกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง

ให้นักศึกษาพิจารณาข้อความที่เป็นพฤติกรรมของเพื่อน ในกลุ่ม หรือเพื่อนคนอื่น ๆ เมื่อนักศึกษารับรู้แล้วอาจเป็นแรงจูงใจให้ทำตาม หรือไม่ทำตามอย่างน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว

ที่	ข้อความ	ทำตาม			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ไม่ทำตาม		
		มาก	ปานกลาง	น้อย		น้อย	ปานกลาง	มาก
1.	เพื่อน ๆ ในกลุ่มชักชวนกันวางแผนที่จะ โกงข้อสอบ นักศึกษาคิดจะ							
2.	เมื่อรู้ว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่ม โกงการสอบโดยใช้วิธีใด ๆ ก็ตาม แล้วได้เกรดดี ถ้ามีโอกาส นักศึกษาคิดจะ							
3.	เพื่อน ๆ ในกลุ่มเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการค้นคว้า เพื่อนำไปทำรายงานให้เป็นไปตามที่ต้องการ นักศึกษาคิดจะ							
4.	เมื่อรู้ว่าเพื่อนในกลุ่มให้คนอื่นทำรายงานให้ แล้วได้คะแนนดี นักศึกษาคิดจะ							
5.	เมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ โกงการสอบ เพื่อไม่ให้เสียเปรียบ นักศึกษาคิดจะ							
6.	เมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ ลอกรายงาน หรือการบ้านแล้วได้คะแนนดี เพื่อไม่ให้เสียเปรียบ นักศึกษาจะ							
7.	เมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ ใช้วิธีคัดแปลงรายงานของเพื่อน แล้วนำมาเป็นของตนเอง นักศึกษาคิดจะ							
8.	เมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ จ้างทำรายงาน นักศึกษาคิดจะ							
9.	เมื่อรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ นำรายงานของเพื่อนหรือของรุ่นพี่มาส่งเป็นของตนเอง นักศึกษาคิดจะ							
10.	เพื่อน ๆ ในกลุ่มต้องการให้นักศึกษาสร้างข้อมูลเท็จในการทำรายงาน นักศึกษาคิดจะ							

คำชี้แจง

ให้นักศึกษาพิจารณาข้อความเกี่ยวกับการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว

ข้อ 1. การโกงการสอบเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า

ได้เปรียบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เสียเปรียบ
มีประโยชน์	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่มีประโยชน์
ดี	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เลว
ชอบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่ชอบ
เห็นด้วย	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่เห็นด้วย
ฉลาด	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	โง่
มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง 2 น้อย ปานกลาง มาก															

ข้อ 2. การลอกแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า

ได้เปรียบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เสียเปรียบ
มีประโยชน์	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่มีประโยชน์
ดี	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เลว
ชอบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่ชอบ
เห็นด้วย	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่เห็นด้วย
ฉลาด	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	โง่
มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง 2 น้อย ปานกลาง มาก															

การโกงรายงาน หมายถึง การลอกแบบรายงานของเพื่อน โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือได้รับอนุญาต การให้เพื่อนลอกแบบรายงานของตนเอง นำรายงานของเพื่อน ไปเป็นของตนเอง การจ้างเพื่อนทำรายงานหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน ให้ผู้อื่นทำรายงานให้

ข้อ 3. การโกงรายงานเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า

ได้เปรียบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เสียเปรียบ
มีประโยชน์	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่มีประโยชน์
ดี	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เลว
ชอบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่ชอบ
เห็นด้วย	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่เห็นด้วย
ฉลาด	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	โง่
มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง 2 น้อย ปานกลาง มาก															

การรายงานเท็จ หมายถึง การสร้างข้อมูลโดยไม่ได้ศึกษาค้นคว้า/การสร้างข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้งานที่
ได้รับมอบหมายเป็นไปตามที่ตนต้องการ/การเขียนงานแทนเพื่อนหรือให้เพื่อนเขียนรายงานแทนตน/การปลอม
ลายเซ็นผู้ปกครอง

ข้อ 4. การรายงานเท็จเป็นสิ่งที่ นักศึกษาคิดว่า

ได้เปรียบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เสียเปรียบ
มีประโยชน์	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่มีประโยชน์
ดี	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	เลว
ชอบ	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่ชอบ
เห็นด้วย	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	ไม่เห็นด้วย
ฉลาด	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	:	_____	โง่
มาก ปานกลาง น้อย ไม่ใช่ทั้ง 2 น้อย ปานกลาง มาก													

ตอนที่ 4 การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

คำชี้แจง

ให้นักศึกษาพิจารณาข้อความที่แสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ว่าเป็นสิ่งที่ ทำได้ง่าย หรือ ยาก มากน้อยเพียงใด
แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับ ความรู้สึก หรือความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว

ข้อความ	ง่าย			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ยาก		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก
ด้านการสอบ							
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ							
2. จดคำตอบบนร่างกาย/บนเครื่องเขียน/บนเสื้อผ้า/เข้าห้องสอบ							
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ							
4. ถามเพื่อนในขณะที่สอบ							
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ							
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ							
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ							
ด้านการทำแบบฝึกหัด							
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน							
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด							

ข้อความ	ง่าย			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ยาก		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก
ด้านการทำรายงาน							
10. จ้างเพื่อนทำรายงาน							
11. รับจ้างเพื่อนทำรายงาน							
12. แปลงข้อความจากรายงานเพื่อนมาเป็นของตน							
13. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่อ้างอิง							
14. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน							
ด้านการสร้างข้อมูล							
15. สร้างข้อมูลเท็จ							
16. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้า							
17. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ							

ตอนที่ 5 ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียน

คำชี้แจง

ให้นักศึกษาพิจารณาว่าถ้ามีโอกาส นักศึกษาคิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะกระทำพฤติกรรมต่อไปนี้
 มากน้อยเพียงใดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับ ความรู้สึก หรือความคิดเห็นของนักศึกษา
 มากที่สุดเพียงช่องเดียว

ข้อความ	เป็นไปได้			ไม่ใช่ ทั้ง 2	เป็นไปได้		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก
ด้านการสอบ							
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ							
2. จดคำตอบบนร่างกาย/บนเครื่องเขียน/บนเสื้อผ้า/เข้าห้องสอบ							
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ							
4. ถามเพื่อนในขณะที่สอบ							
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ							
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ							
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ							
ด้านการทำแบบฝึกหัด							
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน							
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด							

ข้อความ	ทำตาม			ไม่ใช่ ทั้ง 2	ไม่ทำตาม		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		น้อย	ปาน กลาง	มาก
ด้านการทำรายงาน							
10. จ้างเพื่อนทำรายงาน							
11. รับจ้างเพื่อนทำรายงาน							
12. แปลงข้อความจากรายงานเพื่อนมาเป็นของตน							
13. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่อ้างอิง							
14. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน							
ด้านการสร้างข้อมูล							
15. สร้างข้อมูลเท็จ							
16. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานที่ค้นคว้า							
17. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ							

ตอนที่ 6 การขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน

คำชี้แจง

ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน นักศึกษา เคยปฏิบัติพฤติกรรมต่อไปนี้ บ่อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับจำนวนครั้งที่ปฏิบัติพฤติกรรมต่อไปนี้ เพียงช่องเดียว

ข้อความ	จำนวนครั้งของการปฏิบัติ				
	4 ครั้ง ขึ้นไป	3 ครั้ง	2 ครั้ง	1 ครั้ง	ไม่เคย
ด้านการสอบ					
1. นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ					
2. จดคำตอบบนร่างกาย/บนเครื่องเขียน/บนเสื้อผ้า/เข้าห้องสอบ					
3. บันทึกคำตอบในโทรศัพท์มือถือ					
4. ถามเพื่อนในขณะที่สอบ					
5. ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ					
6. แอบดูคำตอบเพื่อนในขณะที่สอบ					
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อน ในขณะที่สอบ					
ด้านการทำแบบฝึกหัด					
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน					
9. ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด					

